

சௌங்கக ஆழியான்

முறை

வெல்லாளர்

கி. புதைநான்

ஸம்ராஜா

எல்லாராண்

(வரலாற்று நாவல்)

செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

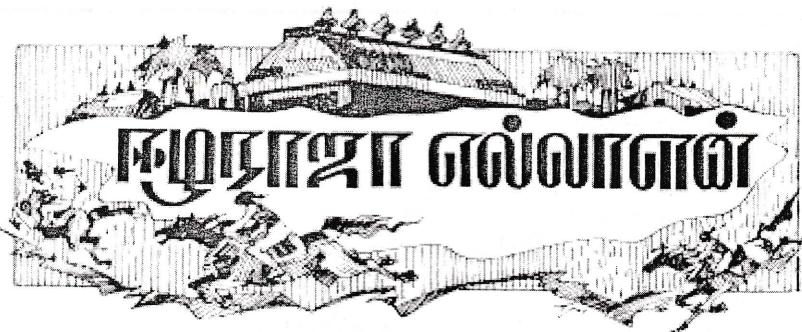
கமலம் பதிப்பகம்,
75/10A பிறவுண் வீதி,
நீராவியடி, யாழ்ப்பாணம்.

- ◆ முதலாம் பதிப்பு : ஜெனவரி 2004
- ◆ பதிப்புப் புரிமை : கமலா குணராசா
- ◆ விலை : 250/-

- ◆ EELARAJAH ELLALAN.
A HISTORICAL NOVEL
- ◆ Author : Dr. Sengai Aaliyan K. Kunarasa
75 / 10A. Brown Road, Jaffna.
- ◆ (c) KAMALA KUNARASA
- ◆ First Edition : January 2004.
- ◆ Type Setting & Cover Design : R. Athmananthan
Ram Graphics, Wellawatte.
- ◆ Art : Ramani
- ◆ Published by : Kamalam Pathippakam, Jaffna.
- ◆ Price : Rs ~~250/-~~ 300/-

விற்பனையாளர்கள்:

- ◆ பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
யாழ்ப்பாணம், வெள்ளவத்தை, கொழும்பு - 13.
- ◆ ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை,
யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு.

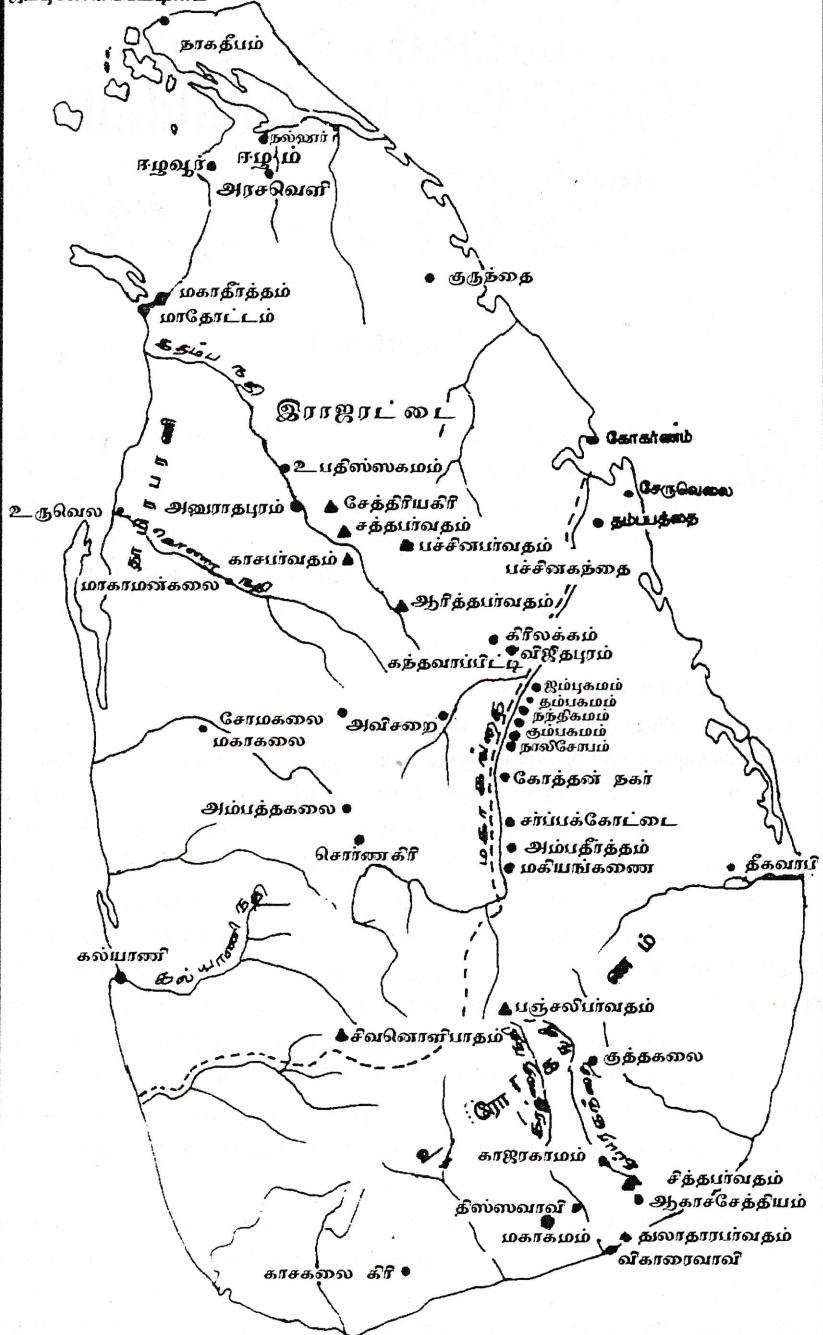
மன்றாரை

இலங்கையின் அட்சி அதிகாரம் பதின்மூன்றாம் நாற்றாண்டுவரை சிங்கள மன்னர்களிடமும், தமிழ் மன்னர்களிடமும் மாறி மாறி இருந்து வந்துள்ள தென்பதை கி.மு 3இலும் நாற்றாண்டிற்கும் கி.மு.1அலும் நாற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட 220 அண்டுகால அனுராதபுர அட்சி வரலாற்றில், இக்கால எல்லைக்குள் அட்சி புரிந்த 19 மன்னர்களில் 8 தமிழ் மன்னர்கள் 81 வருடங்களுக்கு மேல் அட்சி புரிந்துவர்களான் என்பதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.இந்த 81 வருடங்களில் 44 வருடங்கள் நீதி தவறாது அட்சி புரிந்த எல்லாளவுக்குரியவை.

கி.மு 145இலும் அடுண்டு எல்லாளன் உத்தரதேசத்திலிருந்து பெரும் கைசியத்துடன் தண்டெடுத்து அனுராதபுரத்தினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். எல்லாளனைச் சோழ இளவரசனாகவும், தென்னிந்தியாவிலிருந்து படை எடுத்து வந்தவனாகவும் பாளி நரல்கள் கூறுகின்றன. அடுணால் அத்தகைய ஒரு சோழன் இருந்ததாக தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் அதாரங்களில்லை. சிங்கள மன்னர்களுமீது தமிழர்கள் எடுத்த படையெடுப்புக்கள் எல்லாம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து நிகழ்ந்தவையாகச் சித்தரிப்பதன் மூலம், இலங்கையின் வடபகுதியில் வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்திலிருந்து தமிழரசு ஒன்று நிலையிய உண்மையைத் தீர்மீட்டும் முயற்சி நடந்து வந்தன்றது. கலாநிதி பயுஸ்பரட்னம், திரு.குணசேகரம் போன்றோரின் வன்னிப் பிரதேச அன்மைய அடுப்புகள் இத்திரையை விளக்கியுள்ளன. உத்தரதேசத்தில் அதாவது இலங்கையின் வடபாகத்தில் குறிப்பாக வன்னியில் அதி குறிப்பாகப் யுநகிரிப் பிரதேசத்தில் நாட்டுவளத்திலும், நாகரிக நிலையிலும் மேற்பாட்ட தமிழ் இராச்சியம் அனுராதபுர அரசிற்கு நிகராகவோ சுற்றுக் குறைவாகவோ விளங்கியுள்ளதன்பது தெளிவாகிவிட்டது. எனவே எல்லாள மன்னன் உத்தரதேசத்தின் ஒரு பகுதியிலிருந்து படையெடுத்ததாகக் கொள்வதே ஏற்பட்டையதாகும். கி.மு 101இல் அனுராதபுரத்தின் அரியாசனம் சிங்கள மன்னன் துட்டகாமினி / துட்டகைமுனு வசமாகியது.

எல்லாளனதும் துட்டகாமினியினதும் அரை நாற்றாண்டு வரலாற்றினை இந்த நவீனம் பேசப்போகிறது. இரு பெரும் மன்னர்களும் தத்தும் அளவில் அதிக்க வெறி நிறைந்தவர்களாக விளங்கியிருக்கிறார்கள். இலங்கூரியினின் அட்சி அதிகாரம் எவ்ருக்குரியதென்பதில் வகை மாதிரியாக அவர்கள் தொழிற்பட்டுள்ளார்கள். மன்னர்கள் மோதிக் கொண்டார்கள். மக்கள்

ஜம்புகோணப்பட்டினம்

அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் இரு திறத்தார் அட்சிகளையும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இத்தொடர் நவீனத்தில் நடமாடவிருக்கின்ற கதாபாத்திரங்களின் நம்பகத் தன்மைக்கு வரலாற்றுப் பனுவல்களே அதாரமாகும். கூடியவரை கற்பனைக் குதிரையைக் கட்டுப்பாட்டுடன் சவரிக்க விட்டுள்ளேன்.

அட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதில் இரு திறத்தாருக்கும் இருந்த உரிமையையும், போர்க்குணத்தையும், பழிவாங்கும் உணர்வையும், அரசியல் தந்திரங்களையும் இந்த நவீனம் சுத்திரிக்கும். அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக மக்களின் மென்மையான உணர்ச்சிகளைக் கிளரிவிட இனவாதம் எவ்வளவுதராம் வரலாற்றின் அறரம் காலத்திலும் கைக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்ற விடயத்தையும் இந்த நவீனம் பேசுகின்றது. அறரம் காலத்திலிருந்து வரலாறும் மாறவில்லை. மனிதர்களும் மாறவில்லை. ஓவ்வொரு இனமும் தத்தமது அடையாளங்களைப் பேணுவதற்கான சுதந்திரத்துக்காக அனைத்தையும் தியாகம் செய்யத் தயாராகவிருப்பதும் இந்த நவீனத்தின் ஊடு தெளிவாகின்றது.

இலங்கை வரலாற்றில் எல்லாளவின் அட்சி ஒரு பெளரணமிக் காலமாகும். ‘ஸ்ரூராஜா’ என்ற பெயரே பராயில் ‘எலாரா’ எனத் திரிவு பெற்று ‘எல்லாளன்’ அடிகியதென்பது பேராசிரியர் அ. வேவுப்பிள்ளையின் கருத்து. அதுகவே ‘ஸ்ரூராஜா எல்லாளன்’ என்பது இந்த நவீனத்தின் தலைப்பாயிற்று.

இலக்கிய அருகங்களில் வரலாற்று நவீனத்துக்குரிய தகுதி நிலை என்னவென்பது எனக்குத் தெரியாததல்ல. தொல்பொருளியல், வரலாறு, சமூகவியல், புவியியல் முதலான துறைகளில் அடியவுப் பயிற்சியுள்ள படிப்பாளிகள் இத்தறையில் ஈடுபடும்போது அது வரலாற்று நாவலாக இல்லாத நாவாஹடான வரலாறாக மாறிவிருகின்றது. எவ்வாறாயினும் வரலாறு கற்பிக்கப்பட வேண்டும். இலக்கியம் வாசிக்கப்பட வேண்டும். இந்த இரு பணிகளையும் வரலாற்று நாவல்களே ஒருங்கே செய்யக்கூடியன.

அன்பான வாசகர்களே! நந்திக்கடல், நாகநாட்டு இளவரசி, கந்தவேள் கோட்டம், கடல்கோட்டை, குவேனி அதிகிய சரித்திர நவீனங்களுக்குப் பின்னர் நீண்ட காலக் கழிவில் ‘ஸ்ரூராஜா எல்லாளன்’ மூலம் உங்களைச் சந்திக்கின்றேன். இருபதாண்டுகளுக்கு மேலாக என் மனதில் அழுத்திய சமையை உங்களிடம் ஏற்றிவிடப் போகின்றேன். இந்த நவீனம் வலம்புரிப் பத்திரிகையின் வார இதழான சங்குநாதத்தில், 17 மார்ச் 2003 இலிருந்து 29 செப்டெம்பர் 2003 வரை தொடராக வெளிவெந்தது. இத்தொடர் நவீனத்திற்கான ஓவியங்களைப் பிரபல ஓவியர் ரமணி வரைந்தளித்தார். இத்தொடர் நவீனத்தை வெளியிட்ட சங்குநாதத்திற்கும், ஓவியர் ரமணிக்கும் என் நன்றிகள்.

இந்த நவீனத்தை என் வாசகப் பெருமக்கள் ஏற்றுச் சுவைப்பார்கள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. வணக்கம்.

**ஸ்ரூராஜா செயலாளர்
வலிகாமம் வடக்கு,
தெல்லெப்பனை.**

10.09.2003.

செங்கை ஆழியான் க.குணராசா

முன்னிகழ்வு

1

கி.மு. 178ஆம் ஆண்டின் மார்கழி மாதத்து வைகறைப் பொழுது. வெண்குகார் கடல் நீரேரிப் பரப்பு முழுவதும் கவிந்து மூடியிருந்தது. கீழைவானம் இருளகற்றி ஓளிரத் தொடங்க இன்னமும் மூன்று நாழிகைப் பொழுது இருந்தது. அவ்வேளையில்தான் அந்தக் குதிரை வீரர்கள் கடல் நீரேரிக்கரையில் வந்து தரித்து நின்றனர். உயர் ஜாதி அசுவங்கள். ஒடிவந்த களைப்பு அவற்றில் தெரியவில்லை. பிடரி மயிர்களைப் பீலிகளாகச் சிலிரத்துவிட்டுக் கணைத்தன. பன்னிரண்டு வீரர்கள் அடங்கிய அக்குழலின் மூன்னனியில் சாம்பல் நிறக் குதிரையொன்றிலும் வெண்ணிறக் குதிரை ஒன்றிலும் அமர்ந்திருந்த இரு இளைஞர்கள் வெகு கம்பீர புருஷர்களாகக் காட்சி தந்தனர். தலைமயிர்களை வாரியிழுத்துக் கொண்டை மூடிந்திருந்தார்கள். திரண்டு முறுகிய உடல்வாகும் குதிரைகளில் ஆரோகணித்திருந்த அலட்சிய பாவழும் அவர்கள் வலிமையைப் பறைசாற்றின.

வெண்குதிரையில் அமர்ந்திருந்த இளைஞருள் தன்னரைக்கச்சையைச் சற்று அசைத்துச் சாரிசெய்தபடி கேட்டான்: ‘நன்பா, நாங்கள் இக்கடலேரியைத் தாண்டி அக்கரை செல்வோமா? அல்லது பின்னால் வரும் படையணிகள் வரும்வரை காத்திருப்போமா?’

‘வேண்டாம்...’ என்றான் சாம்பல் நிறப் புரவியில் அமர்ந்திருந்த நாககுத்தன்: ‘வேண்டாம் சேனா, நாங்கள் கடலேரியைக் கடந்து அக்கரை செல்வோம். உனது இல்லத்துக்குச் சென்று சற்று இளைப்பாறுவோம். அவர்கள் அரசவெளி வந்து சேர்வார்கள்..’

கடலேரியின் மங்கலான நீரின்மேல் பனிப்புகார் படர்ந்திருந்தது. அந்த விழிகாலையில் மட்டி விளக்கிப் பொறுக்குவோர் சிலரும் கரப்பை குத்தி மீண்டிட்டபோர் சிலரும் தூர்த்தில் நீரில் நிற்பது மங்கலாகத் தெரிந்தது.

நாகதீபத்தையும் (யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு) ஈழவூரையும் (பூநகரி) இணைக்கின்ற ஒடுங்கிய சலசந்தியின் கரையில் அவர்கள் வந்திருந்த பாதை முடிந்திருந்தது. பாதையின் இருமருங்கும் அடர்காடு வளர்ந்து கவிந்திருந்தது. இனங்காணமுடியாத பட்சிகளின் ஓலிகள் விடியற்பொழுதை அழைத்தன. முழங்கால் அளவு நீர் நிரம்பிய சலசந்தியைக் கடந்து அக்கரையில் ஏறில் அரசவெளிக்குச் செல்கின்ற பாதை காட்டின் ஊடாகத் தொடரும்.

ஸழுகேனன் தன் குதிரையை முதலில் நீரில் இறக்கினான். பலதடவை இப்பாதையில் வந்து பழக்கப்பட்ட குதிரையாதலால் தயக்கமின்றித் தண்ணீரில் இறங்கி முன்னேறத் தொடங்கியது. அவனைப் பின்பற்றித் தன் குதிரையை நாககுத்தன் இறக்கினான். கரையும் நீரும் சந்திக்குமிடத்தில் சற்றுத் தயங்கி நின்ற புரவி நாககுத்தனின் உடல் அசைவைப் புரிந்துகொண்டு நீரில் இறங்கியது. அவர்களைத் தொடர்ந்து ஏனைய வீரர்கள் தம் குதிரைகளை நீரில் இறக்கினர். புரவிகளின் காலடிக்கிளைறலால் சிந்திய துமிகள் அவர்களின் தொடைகள் மீது தெறித்துச் சிந்தின. அதனால் நீரின் பனிக்குளிர்ச்சியை உணர முடிந்தது.

இரு நேர்வரிசையாகப் புரவிகள் நடந்து முன்னேறின. தம் பிரதேசத் தலைவன் ஸழுகேனனை இனங்கள்கூடு கொண்ட மட்டி பொறுக்கியவர்களும் மீன் பிடித்தவர்களும் ஒதுங்கி நின்றதோடு தலைசாய்த்து வணக்கமும் செலுத்தினர்.

ஸழுகேனன் வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் விண்ணில் பரவியிருந்தன. கீழைவானின் பகைப்புலத்தில் கடல்பறவைகள் வானில் கரும் பொட்டுகளாகத் தெரிந்தன. நன்கு விடிந்ததும் பார்த்தால் இந்தக் கடலேரி முழுவதும் பறவைகளாகத் தெரியும்.இந்த மண்ணிற்கு உறவில்லாத வெளித்தேசத்துப் பறவைகள் இந்த ஏரியில் விழுந்து முழுகி மீன் பிடிக்கும். உருவத்தில் பெரிய

சமுராஜா எல்லாளன்

அப்பறவைகளையும் (கூழைக்கடா) உருண்டு திரண்டு நீரில் சுழியோடும் வாத்துக்களையும் (சைபீரியன் வாத்துக்கள்) அவனுக்குப் பிடிக்கும். அவை வலசை வருவன. ஒரு பருவத்துக்கு வந்துவிட்டுத் தன் சொந்தத் தேசத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றுவிடுவன.

‘சேன, என்ன கடும் யோசனை?’ என நாககுத்தன் கேட்டான். சேனன் நண்பனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். குதிரைகள் மென்னடை பயின்றன. அவன் உள்ளத்து ஒரு மூலையில் அவன் முதாதை தாரதத்தன் தெரிந்தான். உத்தரதேசத்தில் நாகர்கள் வாழ்ந்து வந்தபோது தக்கின தேசத்தில் தாரதத்தனும் அவன் சமூகத்தினரும் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தனர். தாமிரபரணிக் கரையில் அவர்களின் ஆள்புலம் இருந்தது.

‘எனது முதாதையர் தாரதத்தரை நினைத்துக் கொண்டேன். தாமிரபரணிக் கரையில் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தனர். குவேனி அக்கட்டத்தின் தலைவியாக இருந்தாள். நாடுகடத்தப்பட்ட விஜயனும் அவனது தோழர்களும் தாமிரபரணிக் கரையில் காற்றினால் மரக்கலத்தோடு ஒதுக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு இங்கு இருக்க இடமும் கொடுத்து தன்னையும் கொடுத்ததால் சிங்கள விஜயனின் பரம்பரையினர் நமது மண்ணில் தங்கிவிடும் தவறு நிகழ்ந்துவிட்டது. தாரதத்தரும் அவருடன் சேர்ந்த கூட்டத்தினரும் நாகத்தீர்த்திற்கு வந்தனர். இடையில் காட்டர்ந்து கிடந்த இப்பிரதேசத்தில் தங்கினர். அவர்கள் முன்னர் வாழ்ந்த பிரதேசம் தாமிரவர்ணத்தில் இருந்தது. இவர்கள் புதிதாகக் குடியேறிய இந்த மன் பொன் நிறத்தில் இருந்தது. பொன் என்றால் ஈழம்... இது ஈழவூராயிற்று. அவற்றினை எண்ணிக் கொண்டேன் குத்த...’

ஆழேனன் தொடர்ந்து உரைத்தான்: ‘நண்பா, இந்தக் கடலேரியில் வலசை வருகின்ற வெளித்தேசத்துப் பறவைகளை எனக்குப் பிடிக்கும். அவை இந்த ஏரியை ஆக்கிரமிப்பதில்லை. ஆணால் எங்கள் இலங்காபுரி விஜயன் கூட்டத்தினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் கணிப்பில் நாங்கள் நாகர்கள், இயக்கர்கள்... இராச்சத்தர்கள்... அமானுஸ்யர்கள். உனக்கு நினைவிருக்கிறதா குத்த, நானும் நீயும் அனுராதபுரத்து அரசசபையில் சிங்கள மன்னன் குரத்தீசனைச் சந்தித்தமை... அவன் சொன்ன வார்த்தைகள்... பேசிய பேசக்கள்...’

‘அவை இலகுவில் மறக்கக்கூடியவையா?’ என்றான் நாககுத்தன்.

குதம்ப நதிக்கரையோரமாக அவர்கள் பயணப்பட்டு மகாவில்லாச்சியை வந்தடைந்தனர். அனுராதபுரத்திற்குள் பிரவேசித்து கோட்டையின்

தென்புறவாயிலில் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் வந்த காரணத்தை அறிந்ததும் காவலர்கள் அவர்களை மன்னனைச் சந்திக்க அனுமதித்தனர். மன்னன் குரத்தீசன் அரசசபையில் அமர்ந்திருந்தான்.

‘நாங்கள் குதிரை வியாபாரிகள். தென்னிந்தியாவிலிருந்து மாதோட்டமுடாக வந்துள்ளோம். வரும் வாடைக்காலத்தில் எங்கள் கப்பல்கள் குதிரைகளுடன் வரவிருக்கின்றன’ என்றான் ஈழசேனன்.

‘எனக்கு ஆயிரம் குதிரைகள் வேண்டும்’ என்றான் குரத்தீசன்.

‘ஆயிரம் குதிரைகளா?’ என்று நாககுத்தன் வியப்பைக் காட்டனான்.

‘ஆமாம். எங்கள் காலாட்படையும் யானைப் படையும் வலிமையானவை. குதிரைப்படையில் போதிய குதிரைகளில்லாமையால் எங்களால் எதிரிகளை ஒழிக்க முடியவில்லை’

‘எதிரிகளா?’

‘உத்தரதேசத்துத் தெமினுகள். அவர்கள் எங்களுக்கு ஓயாது தொல்லை தருகிறார்கள். ஒருகாலத்தில் அவர்கள் இலங்காபுரியை ஆண்டார்கள் என்பதற்காக இந்த நாடு முழுவதும் அவர்களுக்கென உரிமை கோர முடியுமா? அதெல்லாம் உங்களுக்கேன்? உங்களால் ஆயிரம் குதிரைகள் தரமுடியுமா?’

‘தரலாம். ஆனால் தங்கள் நாட்டின் வருவாயில் பெரும்பகுதி அவற்றின் விலையாகப் போய்விடும்.’ என்ற ஈழசேனனைக் கண்று விழிகளுடன் குரத்தீசன் ஏறிட்டான்.

‘அது எங்கள் பிரச்சினை. யுத்தத்திற்குத் தேவையானவற்றைச் செய்யத்தான் வேணும்... அதற்காக மக்கள் பட்டினியால் பரிதவித்தாலும் பரவாயில்லை. உத்தரதேசம் கைப்பற்றப்பட வேண்டும். அவர்களின் கொட்டம் அடக்கப்பட வேண்டும். எல்லைப்புறப் பிரதேசங்களில் தெமினுகள் தரும் தொல்லைகள் சகிக்க முடியாதவை’

‘எவருடைய எல்லைப்புறங்கள்’ என ஈழசேனன் கேட்க எண்ணினான். மகாவில்லாச்சியிலிருந்து காலத்திற்குக் காலம் சிங்களப் படைகள் உத்தரதேசத்தில் புகுந்து பரியும் அட்காசங்கள் கொஞ்சநஞ்சமில்லை. அதற்காக அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். அரியனை கைப்பற்றப்பட வேண்டும்.

‘இன்னமும் ஆறு திங்களுள் நானுறு குதிரைகள் தருவோம். எங்கள் குதிரைகள் உயர்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தவை. முரட்டுத்தனமானவை. அவற்றை ஓரிருவரால் மந்தையாக அழைத்துவர முடியாது’.

‘எத்தனை பேரை வேண்டுமானாலும் கூடவே அழைத்து வாருங்கள்’.

அனுராதபுரத்திலிருந்து நாககுத்தனும் ஈழசேனனும் தாம் சென்றிருந்த காரியத்தைத் திறமையாக நிறைவேற்றிவிட்டு ஈழவூர் வந்தார்கள். அனுராதபுரத்தின்மீது தண்டெடுக்க நானாறு குதிரைகளையும் தேர்ந்தெடுத்த வீரர்களையும் தயார்ப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டனர். நாககுத்தனின் ஆட்சிப் பிரதேசமான நாகதீபத்திலிருந்து நாறு குதிரை வீரர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மிகுதி வீரர்கள் ஈழவூரில் தயார் நிலையில் இப்பொழுது காத்திருப்பார்கள்.

‘குதிரை வீரர்களாக நாங்கள் அனுராதபுரத்திற்குள் பிரவேசிப்போம்’.

அனுராதபுரக் கோட்டையின் நான்கு வாயில்கள் ஊடாகவும் ஈழசேனனின் குதிரைப்படை உட்புகுந்து கொண்டது. நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் சுமார்த்திய வாள்களுடனும் ஏந்திய வேல்களுடனும் தோன்றியதை எவராலும் நம்பமுடியவில்லை.

‘வீரர்களே, அரண்மனையைத் தாக்கிக் கைப்பற்றுங்கள். ஆயுதம் கொண்டு எதிர்ப்பவர் எவராயினும் அவர் தலை துண்டிக்கப்பட்டும். மக்கள் எவரையும் வருத்த வேண்டாம். சூரத்தீசன் தப்பி ஓடிவிடக்கூடாது’ என்று ஈழசேனன் கட்டளையிட்டான்.

மூன்று நாழிகை யுத்தத்தில் அரண்மனையும் கோட்டையும் ஈழசேனனின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்தன. சூரத்தீசன் தப்பி ஓடிவிட்டதாகவும் செய்தி வந்தது. தமிழ் வீரர்கள் வெற்றிக் கோசம் எழுபினர். அவர்களுடன் அனுராதபுரத்து மக்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். அவர்கள் ஆட்சி மாற்றத்தை விரும்பியவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

மீண்டும் இலங்காபுரியின் அரியாசனத்தில் ஏக மன்னனான தமிழ் மன்னன் ஒருவன் அரியாசனம் ஏறினான். ஈழசேனன் இராசரட்டையின் மன்னனாக முடிகுடிக் கொண்டான்.

‘என் ஆட்சியில் மொழிவேறுபாடில்லை, மதவேறுபாடில்லை. நான் சைவன் எனினும் எந்த மதத்திற்கும் எதிரானவனல்லன். எனது ஆட்சியில் பசி பட்டினி என்று எவரும் வாடக்கூடாது. சேர்ந்து உழைப்போம். சேர்ந்தே உண்போம்’.

பெளத்த பிக்குக்கள் ஆசி கூறினர். பிராமணக் குருமார் வாழ்த்தினர்.

நாககுத்தன் ஈழவூர் திரும்பினான். உத்தரதேசத்தின் குறுநில மன்னனாக முடிகுடிக்கொண்டான்.

‘கவனம் சேனா... எந்த நேரத்திலும் சூரத்தீசனோ அவன் சந்ததியோ

படைகளுடன் அனுராதபுரத்திற்குள் நுழையலாம்’ என்ற நாககுத்தனின் எச்சரிக்கை இருபத்திரண்டு வருடங்களின் முடிவில் நடைமுறைச் சாத்தியமாயிற்று.

கி.மு. 155ஆம் ஆண்டின் தைமாதத்து வைகறை. அனுராதபுரத்தின் அரியணையில் ஈழேனன் அமர்ந்து இரு தசாப்தங்களும் ஈராண்டுகளும் நிறைகின்ற நாள். சிங்கள இளவல் அசேலனின் சேனை அனுராதபுரத்திற்குள் நுழைந்தது. இரண்மனையை முற்றுகையிட்டு நின்றது. உரோகணத்திலிருந்து வெசு இரகசியமாகத் தன் படையணிகளை அசேலன் அனுராதபுரம் நோக்கி நகர்த்தியிருந்தான்.

நீண்ட கால ஆட்சியும் அனுராதபுரத்தில் நிலவிய அமைதியும் தமிழ் மன்னனைத் தன் படைகளைத் தளர்த்த வைத்திருந்தது. ஆட்சி மாற்றத்துக்கு இடம் இருக்காதென ஈழேனன் நம்பியிருந்தான். நாட்டின் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளில் கவனம் செலுத்தியதோடு சமய நடவடிக்கைகளிலும் சம நோக்கோடு அக்கறை காட்டியதால் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட மக்கள் தம் ஆட்சிக்கு எதிராக மாற்மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை அசேலனின் படையெடுப்புடன் குலைந்து போனது.

சிங்கள மக்கள் அசேலனின் படையெடுப்பினை விரும்பியவர்களாகக் காணப்பட்டனர். பொத்த பிக்குக்கள் வெளிப்படையாகவே ஆதரவு தெரிவித்தனர். விருப்பமும் ஆதரவும் உடனடியாக ஏற்பட்டதாக ஈழேனனுக்குப் படவில்லை. நீண்ட காலமாகத் திட்டமிடப்பட்ட சதியின் செயல் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தபோது காலம் கடந்திருந்தது.

நாககுத்தன் உத்தர தேசத்தில் இருந்தான். ஈழவூருக்குச் செய்தியனுப்பக் கால அவகாசமில்லை. இருக்கின்ற படைகளுடன் எதிரியைத் தடுத்து நிறுத்துவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை. மன்னனின் படையணியிலிருந்த சிங்கள வீரர்கள் அசேலனின் பக்கம் சேர்ந்து கொண்ட செய்தி பேரிடியாக மன்னனைத் தாக்கியது.

இருபத்திரண்டு ஆண்டுகால ஆட்சியின் அஸ்தமனம் ஆரம்பமாகிவிட்ட உண்மையை மன்னன் புரிந்துகொண்டான்.

நம்பிக்கைக்குரிய வேளக்காரப் படையினர் மன்னனைத் தனியாகச் சந்தித்தனர்.

அவர்களின் முகங்களில் கலவரம் நிறைந்திருந்தது.

‘அரசசபை எடுத்த முடிவு சரியாகப்படவில்லை. மன்னா,

சமுராஜா எல்லாளன்

சிங்களப்படையில் ஆயிரம் வீரர்களுக்கு மேலுள்ளனர். எங்களிடம் நானுறுக்கும் சற்று அதிகம். படையில் ஒரு பகுதியினர் ஈழவூரிலுள்ளனர். இந்த நிலையில்....'

வேளக்கார வீரர்களின் தலைவனை ஈழசேனன் கலங்காத நெஞ்சோடு பார்த்தான்.

‘ஆட்சியென்பது இவ்வாறனானதுதான். அதற்காக எதிரிகளுக்கு அஞ்சி இரகசியத்தைத் தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டுப் பேட போல ஓடிவிட முடியாது. வாளேந்திய கடைசி வீரன் இருக்கும் வரை எதிரியை எதிர்த்தே சாவோம்.’

‘அதற்கு நாங்கள் சம்மதமே... ஆனால் அரசவம்சம் அழிந்து விடக் கூடாது’ ஆதலால், இளவரசரையும், இளவரசியையும் மகாராணியையும் உடனடியாக ஈழவூருக்கு அனுப்பிவிட வேண்டும். வேறு வழியில்லை. நம்பிக்கையான ஜவர் அவர்களை அழைத்துச் சென்று நாககுத்தரிடம் ஒப்படைப்பர். நாங்கள் உங்களுடன் சேர்ந்து எதிரிகளுடன் போராடத் தயாராக இருக்கிறோம். மன்னா... இளவரசர் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். பத்து வயதுச் சிறுவனால் இன்று எதுவும் செய்து விட முடியாது...’

�ழசேனனுக்கும் அது சரியாகவே பட்டது. ஆனால் மகாராணி பொன்னம்மை தேவி பெருங்குரலில் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தாள்.

‘உங்களை விட்டு நாங்கள் செல்ல மாட்டோம்...’

‘தந்தையே, உங்களை இங்கே விட்டு விட்டு நாங்கள் செல்வதா? முடியாது...’ என்றான் பத்து வயது இளவல் எல்லாளன்.

மகனை மன்னன் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

‘செல்வா, நீயும், தங்கையும் அன்னையும் தப்பிச் செல்லத்தான் வேண்டும். இது என் கட்டளை...’

அவர்கள் அரண்மனையிலிருந்து வெகு பிரயத்தனத்தின் பின்னர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அவர்கள் அருவியாற்றின் கரையோரக் காட்டுப்பாதையால் வவ்வாலையைக் கடந்த போது அசேலனின் படை அநுராதபுரத்து அரண்மனைக்குள் கொலை வெறியோடு பிரவேசித்தது.

இறுதி யுத்தத்தில் தமிழர் ஆட்சி அநுராதபுரத்தில் அஸ்தமித்தது. ஈழசேனனின் படைவீரர்கள் எவரும் எஞ்சவில்லை. ஈழசேனன் சிறைப்பட்டான். உடலெங்கும் காயம் பட்டு இரத்த வெள்ளத்தில் அவன் சரிந்த போது சிங்கள மன்னன் அசேலன் கட்டளையிட்டான்: ‘இவன் தலையைக் கொய்து மூங்கில் கழியில் குத்திக் கோட்டை வாசலில் காட்சிக்கு வையுங்கள்’.

அத்தியாயம்: 1

ஈழத்து இளவல்கள்

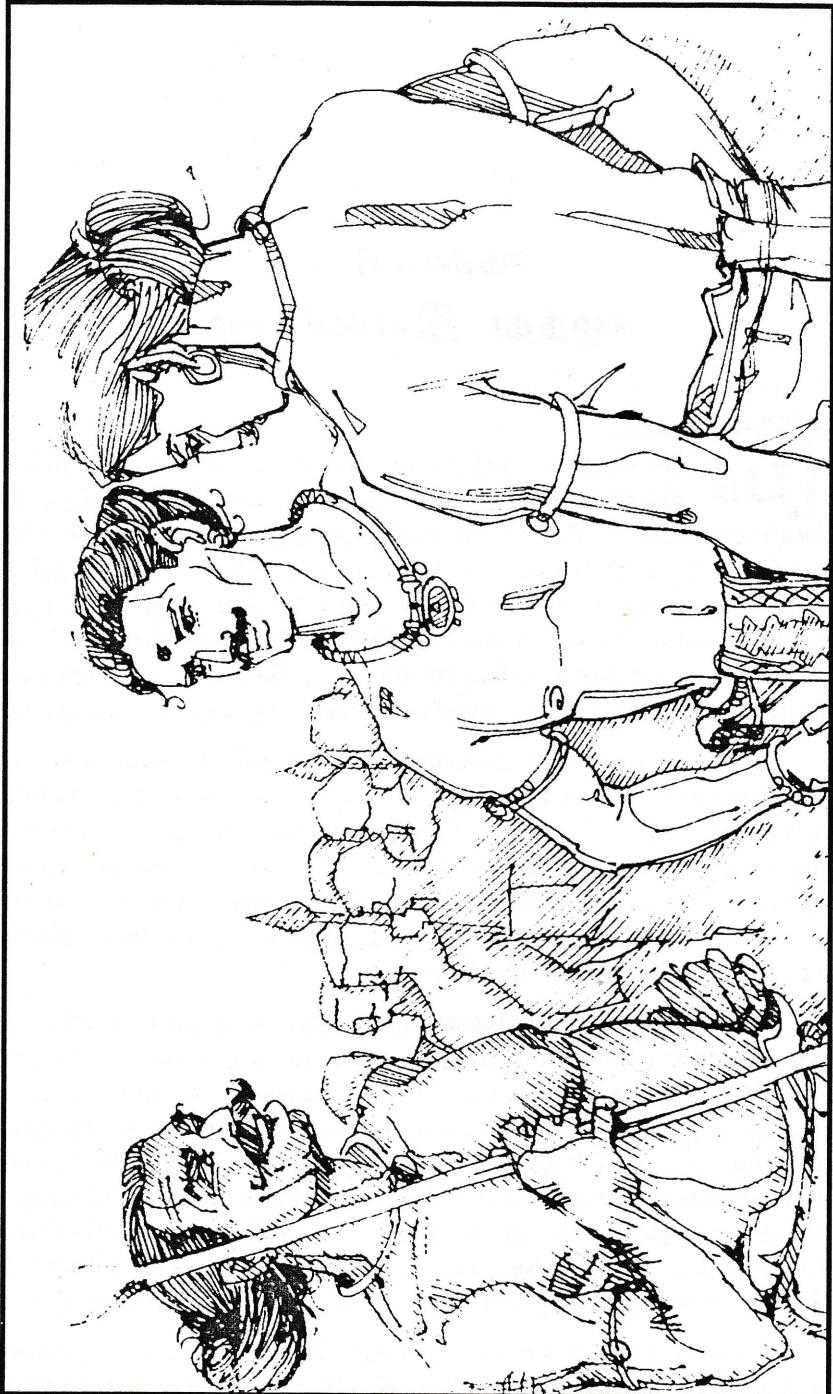

பூ வியாற்றின் கழிமுகக் கிளையொன்றின் கரையில் வெண்புரவிகள் இரண்டு திடமாகக் கால்களைப் பதித்தன. அவற்றில் வெகு கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்த இரு வாலிபர்கள் சொல்லி வைத்தாற் போல ஒரே வேளையில் நிலத்தில் குதித்தனர். பாலியாற்றின் பருக்கள்மன் அவர்களின் பாதங்கள் அழுந்தியதால் சிதறி விலகியது. அவர்கள் குதித்த மெல்லிய ஒலி, அப்பிரதேசத்தின் அமைதியைச் சுற்றுக் குலைத்ததை, பாலியாற்றின் கரையோரத் தாழ் செடிகளில் அமர்ந்திருந்த வெண்கொக்குகள் திடெரென வானில் கிளம்பிய சிற்கொலி தெரிவித்தது.

எல்லாளன் வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். கிழக்குப் பக்கமாக நீர்க்காக்கைகளின் திரள் ஒன்று வேவின் கோல வடிவத்தில் சீராகப் பறந்து செல்வது தெரிந்தது. வேவின் முனையாக ஒரு நீர்க்காகம் வழிகாட்டி முன்பறக்க ஏனையவை அதனை தெளிவான விளக்கத்துடன் பின்பற்றிச் சிறகடித்தன. கிழக்கே அடர்ந்து கிடந்த காட்டு மரங்களின் பின்னணியில் சரிந்த வானில் அவை இறங்கி மறையும் வரை அவன் அவற்றினைப் பார்த்தபடி இருந்தான்.

பாலியாற்றில் நீர் மழுங்காலளவு மூடத்தக்கதாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மழைக்காலமாயின் பாலியாறு பொங்கிப் பாய்ந்து கடலை அடையும். கிழக்கேயிருந்து அரித்து வந்த மணற்பருக்கைகள் ஆற்றின் கழிமுகப் பாகத்தில் குவிந்து கிடந்தன. எல்லாளனுடன் சேர்ந்து வந்த திக்கஜன் குதிரைகளைப் பாலியாற்றில் இறக்கி நீர் அருந்த விட்டு விட்டு, மேற்காகத் தன் விழிகளைப் பாயவிட்டான். பாலியாற்றின் கடல்நோக்கிய போக்குத் தெரிந்தது. கிழக்கேயிருந்து பாய்ந்து வந்த பாலியாறு அலையெறியும் சமுத்திரத்தை அடைவதற்கு முன் இரு கிளைகளாகத் தன் கரங்களைப் பிரித்துப் பாய்ந்து சமுத்திர நாயகனை ஆரத்தழுவிக் கொள்கின்றது.

எல்லாளன் ஆற்றினைக் கடந்து, கழிமுகமேட்டில் ஏறினான். பாலியாற்றின் கிளைகள் அவ்விடத்தில் பிரிந்து சமுத்திரத்தை நோக்கி

விரைவதால் அவற்றிற் கிடையில் உயரமான மணற்றீவு ஒன்று உருவாகியிருந்தது. மணல் மேட்டில் நின்றபடி மேற்கு நோக்கிப் பார்க்கும் போது அற்புதமான காட்சிகள் விரிந்தன.

கண்ணத்தில் இந்து மகாசமுத்திரம் விரிந்து கிடந்தது. மாலைக் கதிரவன் அடிவானில் சரிந்து மறைந்து கொள்வதற்கான ஆயத்தங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. செந்திறத் தாம்பாளமாக அவன் மாறிக் கொண்டிருந்தான். கரையோரத்தில் ஆலாக்கள் குரலெழுப்பியவாறு நீரில் விழுவதும் எழுவதுமாக காணப்பட்டன. சற்றுத் தூரத்தில் சிறுபாய் வள்ள மொன்று வடக்குப்பழுமாகச் செல்வது தெரிந்தது. மீண்டிட வள்ளமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். தேவன் பிட்டியை நோக்கித்தான் செல்கின்றது.

குதிரைகளை அழைத்துக்கொண்டு திக்கஜன் மேட்டில் ஏறி, எல்லாளன் அருகில் நின்றான்.

‘நண்பா, பார்த்தாயா என் நாடு எவ்வளவு அழகானது என்று. இந்த ஈழவரின் அழகே தனிதான். வறண்ட பூமி என்றாலும் வனப்புக்குக் குறைவில்லை. கிழக்கே அடர்ந்த காடுகள். மேற்கே பெரும் சமுத்திரம். காடும் கழியியும், நெய்தலும் மருதமும்... என் நாட்டில் என்ன இல்லை?’ என்று எல்லாளன் பெருமிதமடைந்தான்.

‘சுதந்திரம் இல்லை...’ என்றான் திக்கஜன்: ‘அநுராதபுர மன்னனுக்குப் பணிந்து நடக்கிறோம்.’ திக்கஜனின் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் மெதுவாகவும் தெளிவாகவும் வெளிவந்தன. அவை எல்லாளனின் நெஞ்சுச்சுதை ஊடுருவிச் சென்றனபோல ஒரு சிலிப்பு அவன் உடலெங்கும் பரவியது. இருபது பாராயம் மதிக்கத்தக்க எல்லாளனின் ஏழில் முகம் திடீரென ஓடிச்சிவந்தது. விழிகளில் வஞ்சினம் குடிகொண்டது. இடது கரத்தால் தன்னரையில் தொங்கிய வாளைப் பற்றிக் கொண்டான். கம்பீரமான அவன் உடல் சற்றுத் தளர்ந்தது போலக் காணப்பட்டது.

திக்கஜனின் வலக்கரம் தன் நண்பனின் தோளில் ஆதரவுடன் பதிந்தது. ‘மன்னித்துக்கொள், எல்லாளா...’

எல்லாளன் எதுவும் பதில் கூறவில்லை. தன் குதிரையைப் பற்றி அதில் தாவி ஏறிக்கொண்டான். அவன் கால்கள் வயிற்றில் அழுத்தியதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட குதிரை வேகமாகக் கிளம்பியது. திக்கஜனும் தாவிப் புரவியிலேறித் தன் நண்பனைப் பின்தொடர்ந்தான்.

பாலியாற்றின் இரண்டாவது கழிமுகக் கிளையில் இறங்கிய புரவிகள் நீர்த்துமிகளைச் சிந்தவிட்டவாறு அக்கரையில் ஏறிக்கொண்டன.

கடற்கரையோரமாக எதிர்ப்பட்ட சதுப்புக்களைத் தாமாக விலக்கிய வாறு குதிரைகள் விரைந்தன.

உத்தன்கரை வரை இருவருக்குமிடையில் மௌனம் நிலவியது.

மெதுவாகக் குதிரைகளை நடக்க விட்டு விட்டு இருவரும் சிந்தனை வயப்பட்டு அமர்ந்திருந்தனர். நெறிதவறாப் பிரமச்சாரியமும் ஒழுங்கான உடற்பயிற்சிகளும் அந்த வாலிபர்களின் உடலை வலிமைப்படுத்தி முறுக்கேற்றியிருந்தன. அகன்ற மார்புகளும், திரண்டிருந்த தோள்த் தசைநார்களும் அவர்களின், சரிப்பலத்தைப் பறைசாற்றின. திக்கஜனிலும் பார்க்க எல்லாளன் சற்று உடற்பருமன் குறைந்தவனாக இருந்தான். எனினும் சிங்கத்தின் வயிறுபோல் ஒடுங்கிய அவன் இடை அவன் மார்பின் அகலத்தைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டியது.

அவர்கள் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஈழவூரின் மேற்குக்கரையோரம் (பூநகரி) பரந்த வெளியாகக் காட்சி தந்தது. ஒரு புறத்தில் கடல். மறுபறுத்தில் அடர்காடு. அவை இரண்டிற்குமிடையில் வறள்ளிலவளரிகளைக் கொண்ட வெளி. அவர்களைக் கண்ட ஆட்காட்டிப் பறவைகள் குரலெழுப்பியவாறு விருட்டென எழுந்தன. காட்டோரப் புல்வெளியில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த காட்டெருமைகள் தலைகளை நிமிர்த்திப் பார்த்துவிட்டுத் தம்பாட்டில் மேய்ச்சலில் ஈடுபட்டன.

‘எல்லாளா, என்ன எதுவுமே பேசாமல் வருகிறாய்? என்மீது கோபமா? மாந்தையில் இறங்கிய போது உன்னிடம் தெரிந்த குதூகலத்தை நான் சிதறுத்து விட்டேன் போல இருக்கிறது...’ திக்கஜனின் குரல் கழிவிரககத்துடன் ஒலித்தது. எல்லாளன் தன் நண்பனைத் திரும்பிப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

‘அப்படியில்லை, நண்பா. நீ உண்மையைத்தான் சொன்னாய். நாம் நமது சுதந்திரத்தை இழுந்து இன்றுடன் பத்தாண்டுகள் ஆழின்றன. சிங்கள மன்னன் அசேலனிடம் நாம் நமது நாட்டை இழுந்தோம். திக்கஜா, உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? அப்போது எமக்குப் பத்துப் பராயம். என தந்தை ஈழசேனர் என் அன்னை பொன்னம்மை தேவியார், நான் மூவரும் அனுராதபுரத்து அரண்மனையில் இருந்தோம். ஒருநாள்... அவ்வேளை உன் தந்தை நாககுத்தர் அங்கில்லை. அவர் ஈழவூர் வந்திருந்தார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அசேலன் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். பெரும் சைனியத்துடன் நம் அரண்மனையைத் திடீரெனச் சூழ்ந்து கொண்டான். நமது வீரர்கள் அவர்களை எதிர்த்துப் போராடி வீரமரணமடைந்தனர். அசேலன் அடங்கா வெறியுடன் எம் மாளிகைக்குள் புகுந்தான். என் தந்தைக்கு நிலைமை புரிந்தது. நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான வேளாக்காரரிடம் என்னையும் என் தாயையும் ஒப்படைத்தார். ஈழவூருக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார். நாங்கள் கலங்கினோம். அழுதோம். தந்தையின் கட்டளை. பேடிகள்போல் இங்கு ஓடி வந்தோம். என் தந்தை கொல்லப்பட்டார். கோட்டை வாயிலில் என் தந்தையின் தலையை அசேலன் மூங்கிலில் குற்றிக் காட்சிக்கு வைத்தானாம். திக்கஜா, உன் தந்தை நாககுத்தர் இங்கிருந்து பெரும்

படையுடன் விரைந்து சென்றார். ஆனால், சிங்களப்படையை வெற்றிகாண முடியவில்லை. போர்க்களத்தில் வீரசொர்க்கமடைந்தார்.' எல்லாளன் தன்னைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான். விழிகள் சிவந்து பெருமுச்சகள் புறப்பட்டன.

மேற்கு வானத்தின் செம்மை எல்லாளன் விழிகளில் தெரிந்தது.

'அவை இலகுவில் மறக்கக்கூடியவையா எல்லாளா? நானும் அவற்றினை மறக்கவில்லை. பத்து ஆண்டுகள் பறந்துவிட்டன. என்னையும் உன்னையும் சோழநாட்டிற்கு எம் அன்னையர் அனுபவி வைத்தனர். சகல கலைகளும் கற்றுத் திரும்பி வரும்படி இப்போது மீண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறோம்.'

'அமாம். திக்கஜா வந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாம் இழந்துவிட்ட நமது நாட்டை மீண்டும் மீட்பதற்காக! நாம் பறிகொடுத்துவிட்ட சுதந்திரத்தை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்வதற்காக! எந்த அனுராதபுரத் துக் கோட்டை வாயிலில் என் தந்தையின் தலையை அசேலன் கழியில் குற்றி வைத்தானோ அதே இடத்தில் அவன் சிரசைக் கொய்து நாட்டாமல் நான் ஓயப்போவதில்லை'.

குதிரைகள் தம்மீது அமர்ந்திருப்பவர்களின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டவைபோலவிரைந்து சென்றன. வழியில் களப்புகள் குறுக்கிட்டன. பெரிதும் சிறிதுமாக உவர்நீர் தேங்கிய கடனீரேரிகள். அவற்றில் வெண்கொக்குகளும் மீன்கொத்திகளும் வேறு கவனமின்றி மீன்பிடிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தன.

கரையோரங்களில் கண்டல் மரங்கள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. காயல்களைச் சூழ்ந்தும் கண்டல் மரங்கள் காணப்பட்டன. உப்புநீரில் வளரும் கண்டல்கள், அலைகளின் அரிப்பிலிருந்து நிலத்தைக் காக்கின்றன.

உத்தன் கரையிலிருந்து தேவன்பிட்டி வரைகரையோரமாகக் கண்டல் மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. செங்குத்தாக நிலத்தை நோக்கி வளர்ந்திருக்கும் வேர்களில் மரங்களைத் தாங்கி வைத்திருக்கும் வலிமையிருந்தது. நிலமட்டத்தில் கண்டல் மரங்களின் பக்கங்களில் வளர்ந்திருக்கும் கண்டல் பக்க வேர்கள் பாய்ந்துவரும் அலைகள் அளிவிவரும் மணலையும் பாசிகளையும் பற்றி நிலம் உருவாக உதவிக் கொண்டிருந்தன. முளைக்குச்சிகள் போல் மேல்நோக்கி வளர்ந்திருக்கும் வேர்கள் கண்டல் மரங்களுக்கு நாசிகளாகத் தொழிற் பட்டன. நெருக்கமாக வளர்ந்திருந்த கிளைகளும், பசுமையான முட்டை வடிவ இலைகளும் பட்சிகளுக்கு உகந்த வதிவிடங்களாகக் காட்சி தந்தன. கண்டல் மரங்களில் பலவகையான கடல்பறவைகள் அமர்ந்திருப்பதை அவர்கள் அவதானித்தனர்.

எல்லாளன் குதிரையை நிறுத்திவிட்டு நிலத்தில் குதித்தான். அவனைப் பழைய குதாகலம் பற்றிக் கொண்டது, குழந்தைபோல் ஆர்வத்துடன் செழித்து வளர்ந்திருந்த கண்டல் மரங்களை நோக்கி ஒடிச் சென்றான். அவனைத் திக்கஜன் தொடர்ந்தான்.

‘இதோ பார்... இவை கண்டலின் கனிகள். கருநிறம் கொண்டவை. இவை கனிந்தாலும் உதிர்வதில்லை. அப்படியே கிளையில் தங்கியிருக்கும். அவற்றில் இருக்கும் விதையிலிருந்து வெளிவரும் வேர்கள் தாய் மரத்தில் பதிந்து தாம் வளரத் தேவையான சாற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும். அம்முளைகள் சிறுகன்றாகக் கிளையில் வளர்ந்துவிடும். இதைப்பார்...’

திக்கஜன் பார்த்தான். எல்லாளன் காட்டிய கிளையில் ஜிந்தாறு கருங்களிகள் வேர் பதித்து முளையரும்பிக் காணப்பட்டன. சிலவற்றில் முளைகள் விரிந்துமிருந்தன.

‘ஒரு கட்டத்தில் இந்த முளைத்த சிறு குட்டிகள் கிளையிலிருந்து கீழே விழும். அவற்றினை அலைகள் காவிச் சென்று வேறிடத்தில் அவற்றை ஒதுக்கி அவற்றினை வளர விடுகின்றன. இயற்கையின் அதிசயம் எப்படியெனப் பார்த்தாயா? ஒவ்வாத குழலில் கண்றுகளை வளர்த்து, பயிற்சி அளித்து தக்க சமணத்தில் தன்னை நிலைநாட்டிக் கொள்ள உதறிவிடும் கண்டல் ஒரு அற்புதமான மரத்தாய்...’

‘எங்கள் பெரிய அன்னை மாதிரி...’

‘என் தாய் மட்டுமா? உன் தாயார், சிறிய அன்னை மாதிரி...’

நன்பர்கள் இருவரும் கலகலவென மனம் விட்டுச் சிரித்தனர். ஓடிப்போய் புரவிகளில் தாவி ஏறிக்கொண்டனர். எல்லாளனை உற்சாகம் பற்றிக் கொண்டது. தன் குதிரையை வேகமாக விரைந்தோட உந்தி விட்டான். முன்னே பாய்ந்தோடும் புரவிக்குத் தான் சிறிதும் சளைத்ததன்று என நிருபிக்குமாப் போல திக்கஜனின் குதிரையும் பாய்ந்து ஓடியது.

பிற்காலத்தில் பூநகரி என்று பெயர் பெற்று வரண்ட பிரதேசமாக நிலைத்துவிடப் போகின்ற ஈழவூரின் இளவல்கள் இருவர் தம் புரவிகளில் அரசவெளியை நோக்கி வரைந்து வந்துகொண்டிருந்தார்கள். பத்தாண்டு களுக்கு முன் தேவன்பிட்டியிலிருந்து படகேறியவர்கள் சோழநாட்டில் பல்கலையும் கற்று தம் தாயகத்துக்குத் திரும்பி வருகிறார்கள். மாந்தையில் சோழநாட்டுப் பெரும் மரக்கலத்தில் வந்திறங்கிய எல்லாளனும் திக்கஜனும் ஈழவூரின் மேற்குக் கடற்கரையோரமாக தேவன்பிட்டியை வந்தடைந்தனர்.

தேவன்பிட்டி கரையோரமாக அமைந்திருந்த ஓர் ஆழகிய மீனவக்கிராமம். முப்பது குடும்பங்கள் வரையில் அங்கு காணப்பட்டன. தென்னாங்கீற்றுகளால் வேயப்பட்ட கூரைகளும் களிமண் கவர்களும் பசும் சானத்

தால் மெழுகப்பட்ட திண்ணைகளையும் கொண்ட குடிசைகளாக அவை காணப்பட்டன. அவற்றிடையே பெரியதொரு குடிசை வித்தியாசமானதாகக் காணப்பட்டது. அக்கிராமத்தின் தலைவனுடையதாக அது இருக்க வேண்டும். தென்னைகளின் சூழலில் அக்கிராமம் அமைதியேயுருவாக அமைந்திருந்தது. மேற்கு வானில் சூரியன் மறைவதால் வானத்தில் வர்ணங்க்கும்புகள் சிதறிய பகைப்புலத்தில் இக்கிராமத்தின் குடிசைகள் சிறந்த கலைஞர் ஒருவனின் கைவண்ணத்தில் அடக்கப்பட்ட ஓலியமாக எல்லாளனுக்குத் தெரிந்தது. சற்றுநேரம் அக்கிராமத்தின் எல்லையில் தன் நண்பனுடன் தரித்து நின்றான்.

இரு குதிரை வீரர்கள் தம் கிராமத்தின் விளிம்பில் நிற்பதை அவதானித்த ஒருவன் கிராமத் தலைவனுக்குச் செய்தி தெரிவித்தான். திமிலதேவன் வேகமாக வெளிப்பட்டான். கரிய திருமேனியும் வாரியிழுத்து முடிந்த கொண்டடையும் அரையில் சிறியதொரு துண்டும் அதனை இடுப்புடன் வாரிப்பிணைத்திருந்த கொடிக்கயிறும் வலக்கரத்தில் பற்றிய வேலும் அவனை அக்கிராமத்தின் தலைவனெனப் பறைசாற்றப் போதுமா னவை. முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசை அவனின் கம்பீரத்திற்கு மெருகு ஏற்றியது. அவனைத் திடீரெனப் பார்ப்பவர்கள் ஒருகணம் பயந்து திக்கித்து விடுவார்கள். அத்தகைய தோற்றப்பொலிவு அவனுடையது.

சில நாழிகைப்பொழுதில் அக்கிராமம் அங்கு நிறைந்து விட்டது. தம் தலைவனைச் சுற்றி பத்துப்பன்னிரெண்டு ஆஜானுபாகுவான இளை ஞர்கள் சூழ்ந்து நின்றனர். அவர்களின் கரங்களிலும் ஆயதங்கள் இருப்பது தெரிந்தது.

நண்பர்கள் இருவரும் திமிலதேவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டனர்.

குதிரைகளிலிருந்து இறங்கி அவற்றின் சேனைத்தைப்பற்றியவாறு திமிலதேவனை நோக்கி நடந்து வந்தனர். அவர்கள் குதிரைகளிலிருந்து இறங்கியதும் அக்கிராமத்தின் பதற்றம் தணிந்தது போலப்பட்டது. திமிலதேவன் அவர்களை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

‘திக்கஜா, எதுவும் பேசாதே. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எங்களை இங்கிருந்து சோழநாட்டிற்குப் படகில் ஏற்றிச் சென்றவர். அங்கு விட்டு விட்டுத் திரும்பியவர். இன்று எங்களை அடையாளம் காண்கிறாரா என்று பார்ப்போம்...’ என்று எல்லாளன் மெதுவாகத் தன் நண்பனிடம் சொன்னான்.

எதிரும் புதிருமாக அவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டனர். வெண்மணலில் கால்கள் புதைய அவர்கள் நின்றிருந்தனர். திமிலதேவன் சிலகணங்கள் அவர்களை வெறித்துப்பார்த்தான். எங்கோ அவர்களை அவன் பார்த்திருக்கிறான். அவர்களோடு பழகியிருக்கிறான். எங்கே, எங்கே?

ஸமராஜா எல்லாளன்

‘திமிலதேவரே, எங்களைத் தெரியவில்லையா?’ என அன்பாக எல்லாளன் வினவினான். பரிவோடு ஒலித்த அக்குரலைத் திமிலதேவன் இனங்கண்டு கொண்டான்.

‘ஸமராஜா... எங்கள் ஸமராஜா...’ என்று அடங்கா வியப்புடன் திமிலதேவன் கூவினான். தன் கரத்தில் பற்றியிருந்த வேவினை வெண்மணவில் ஓங்கிப் புதைத்துவிட்டு, தண்டனிட்டு வணக்கம் தெரிவித்தான். தலைவனைத் தொடர்ந்து அனைவரும் தண்டனிட்டனர். எல்லாளன் விழிகளில் ஈரக்கசிவு.

அத்தியாயம்: 2

கந்தவடையர்வேள்

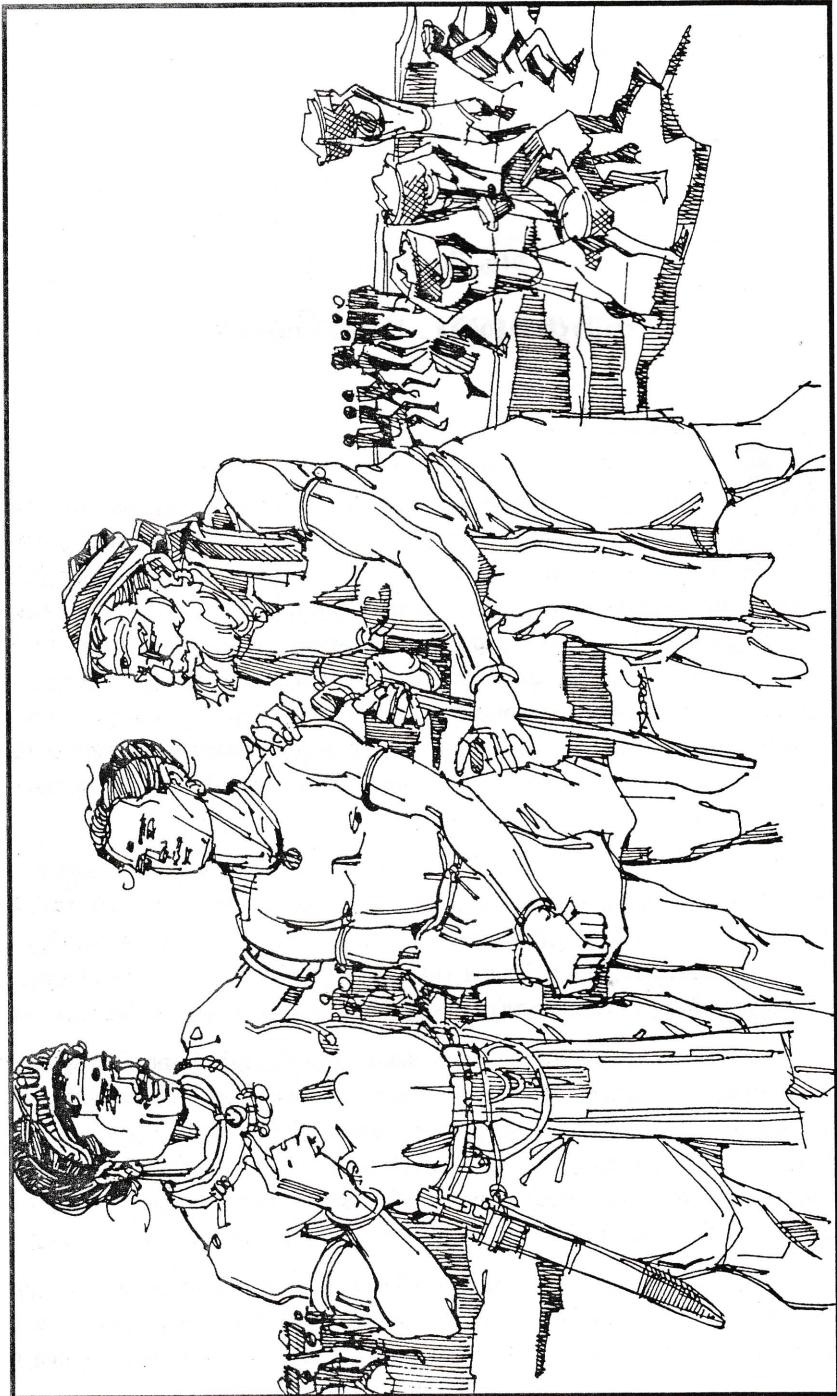
.மு. 145 ஆம் ஆண்டு பின் மாரிப்பருவம்.

ஆழூரின் நெல்வயல்களில் கதிர்கள் பொலிந்து தலைசாய்ந்திருந்தன. நெல்மணிகளின் பாரம் தாங்காது கதிர்கள் சில வயல்களில் நிலத்தோடு படுத்துக் கிடந்தன. அறுவடைக்குத் தயாராக அவற்றில் கபிலநிறம் தோன்றத் தொடங்கியிருந்தது. மாரியின் முதல் மழைத்துளியோடு காத்திருந்து வயல்களை உழுது விடைப்பதால் நெற்செய்கை அந்நாட்டில் பாதிப்புற்று அழிவுதென்பது குறைவு. பெரும்பாலும் நான்கு நான்கரமாத சிவப்பு நெல் பலவிடங்களில் மானாவாரியாக விடைக்கப்பட்டன. எனினும் நூற்றுக்கணக்கான கிராமியக் குளங்கள் கிராமிய மக்களுக்கு மழைநீரைத் தேக்கி வயல்களுக்குத் தேவை வரும்போது நீர் வழங்கின.

ஆழூருக்கு எப்பொழுதும் பயிர்ச்செய்கை நடவடிக்கைகளுக்கு இயற்கை சாதகமாக விளங்கியது. ஆனால், காட்டோர வயல்கள் காட்டு விலங்குகளின் மேய்ச்சலுக்குள்ளாவதுண்டு. பகலும் இரவும் காவலிருந்தாலும் பட்சிகளும், சத்தமின்றிப் பதுங்கிவரும் பண்றிகளும், மான்களும் நெற்கதிர்களில் தம் பங்கினைப் பருவத்திற்கு பருவம் எடுத்துக் கொண்டன.

குடமுருட்டி ஆற்றிற்கும், மண்டக்கல் ஆற்றிற்கும் இடையில் இன்று காட்டாந்து கிடக்கின்ற பிரதேசம் முன்னர் வளமான நாடாக விளங்கியது. பாழடைந்து கிடக்கின்ற நூற்றுக்கணக்கான நீர்ப்பாசனக் குளங்களும், கைவிடப்பட்ட கழிகளும், கப்பட இடிபாடுகளும் ஒரு காலத்தில் இப்பிரதேசம் செழிப்புற்று விளங்கியதைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆழூரின் பெரும்பகுதி இவ்விரண்டு ஆறுகளுக்கும் இடையில் பரவிக் கிடந்தது.

குடமுருட்டியாற்றின் இடது கரையோரமாக அமைந்திருந்த கரியாம் பிட்டிக் குளத்தை நம்பிய வயல்களில், அறுவடைக்குத் தயாராகக் கதிர்கள் சாய்ந்து கிடந்தன. குளத்தில் நீர்மட்டம் குறைந்து வற்றுத்

தண்ணீர் ஆங்காங்கு விரவிக் கிடந்தது. சிறு சிறு நீர்க்குண்டுகளாகத் தேங்கிக் கிடந்த வற்று நீரில் பலவகைப் பறவைகள் மீன்குஞ்சுகளைத் தேடிப் பிடித்து விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன. நார்க்கடகங்களும், மண்வெப்படியு மாகக் குளக்கட்டில் நின்று வேலை செய்து கொண்டிருந்த கிராமத்தவர் களை அவை பரவாய் பண்ணாமல் தமது உணவுத் தேடலில் ஈடுபட்டிருந்தன.

மாரி முழிந்ததும் வயலிற்கு நீர் தந்த குளங்களைச் செப்பமிடுகின்ற பணி அந்தக் குளங்களில் தங்கியிருக்கும் கிராமத்தவர்களால் முறையாகச் செய்து முடிக்கப்படும். குளம் முற்றாக வரண்டு நிலம் வெடித்துவிடுவதற்கு முன்னர் மண் வேலைகள் நிறைவுற்றுவிடும்.

அதிகாலையே குளக்கட்டு வேலைகள் தொடங்கிவிட்டன. கரியாம் பிடிச் கிராமத்தின் தலைவன் சேத்தியநாகர் குளப் பங்காளர்கள் செய்யும் பணிகளை மேற்பார்வை செய்துகொண்டிருந்தார். இடையிடையே எவ்வாறு செய்யவேண்டுமென உத்தரவுகளும் இட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

‘டேய், சித்தா, வேரோடு மண்ணைக் கொட்டாதே... வேர்களைப் பொறுக்கி ஒதுக்காகப் போடு. என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்? இந்தக் காலத்து இளைஞர்களுக்கு எதுவும் தெரிவதில்லை. சாதாரண குளக் கட்டிக்கு மண்கொட்டத் தெரியவில்லை. புலக்கற்றை அணைக்கத் தெரியவில்லை...’

சேத்தியநாகருக்கு எழுபது பராயமிருக்கும். வெண்பஞ்சாக தலை நரையும் தாடியும் பார்த்ததும் மதிப்புக் கொள்ள வைத்தன. உத்தரியத்தால் தலையில் சுற்றிக் கட்டியிருந்தார். வலக்கரத்தில் மான் கொம்பின் கவர்பொருத்திய கைத்தடி. சிலவேளாகளில் அதனைச் சுழற்றி அடிப்பது போலப் பாவனை.

‘சும்மா திட்டாதே தாத்தா. உனக்கு வயதாகி விட்டது. கூடாது...’ என்று சித்தன் குரல் தந்தான். அவன் அவரின் மகள் வயிற்றுப் பேரன். அவன் பிறந்தபோதே தாயைப் பறி கொடுத்தவன். தகப்பனையும் அநூராதபுரத்து யுத்தத்தில் இழந்தவன்.

‘நாளைக்கு என் பொறுப்பினை நீ தான் எடுக்க வேண்டும். வேலைகளைச் சரிவரப் பழகிக் கொள்ள வேண்டாமா? ஓயாமல் வில்லம்பு விடுவதில் உன் பொழுதைப் போக்கி வருகிறாய்’ என்று சேத்தியநாகர் அலுத்துக் கொண்டார். பேரனின் போக்கு அவருக்கு கலக்கத்தைக் கொடுத்தது. இவன் தந்தை பெரிய சித்தனும் இவனை மாதிரியே இருந்தான். ஈழவூர்ப்படையின் பூரவிப்படையனி ஒன்றிற்குப் பொறுப்பாக இருந்தான். வில்லம்புப் பிரயோகத்தில் வல்லவன் என மன்னன் ஈழசேனனால் பலதடவைகள் புகழ்ப்பட்டவன். சிங்கள மன்னன் அசேலன் தீவெரனப் பெரும் சைனியத்துடன் அநூராதபுரத்தை முற்றுகையிட்டு ஈழசேனனின் சிரசைக் கொய்த செய்தி தெரிந்ததும் ஈழவூரிலிருந்து பெரும் படையுடன்

நாககுத்தன் விரைந்து சென்றான். அப்படையில் பெரிய சித்தனின் படையணி சென்றது. ஆனால் எவருமே திரும்பி வரவில்லை.

‘தாத்தா, உங்கள் பதவி எனக்கு வேண்டாம். வேறு எவருக்காவது கொடுத்து விடுங்கள். எனக்கு ஒரு பணி காத்திருக்கின்றது. சோழ நாட்டிலிருந்து ஆழாஜா வரப்போகிறார். அவர் வந்ததும் இங்கிருந்து பெரும் படை புறப்படவிருக்கிறது. பெரிய மகாராணியார் பெண்ணாகவிருந்தாலும் பெரும் சைனியத்தைச் சேர்த்துத் தயாராக வைத்திருக்கின்றார். நானும் அதில் சேர்ந்து கொள்ளப் போகின்றேன். சிங்கள் மன்னன் மீதான என் வஞ்சம் தீர்க்கப்படல் வேண்டும் தாத்தா. என் தந்தையின் ஆத்மா அப்போதுதான் சாந்தி அடையும்.’

சித்தனை வியப்புடனும் பெருமிதத்துடனும் சேத்தியநாகர் ஏறிட்டுப் பார்த்தார். விழிகள் ஏனோ கலங்கின. அதனை மறைக்க வேறுபுறம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார். தூரத்து வெளியில் யானையொன்று நகர்வது தெரிந்தது. வயல்வெளியில் நெல் சப்புவதற்கு வந்த யானை, குளக்கட்டில் மனித நடமாட்டத்தைக் கண்டுவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றது. வானத்தில் சொங்கால் நாரைகள் குரவிட்டு சிறகடித்தொலித்தன. எவ்வளவு சுதந்திரமாக விண்ணில் பறக்கின்றன?

‘நாங்கள் சுதந்திரத்தை இழந்து பத்து வருடங்கள் ஆகின்றன. எங்களுக்குச் சொந்தமான ஈழத்தை இழந்து பத்தாண்டுகள்? வடக்கே ஜம்புக்கோளத் துறையிலிருந்து தெற்கே மகாகமம் வரை பரவியிருந்த ஆழாச்சியம் பறிபோய்விட்டது. இன்று வடக்கே உத்தரதேசத்தினுள் சுருங்கிவிட்டது. சிங்கள மன்னனுக்கு நாம் கப்பம் செலுத்தவில்லைத்தான். ஆனால் அனுராதபுரத்தின் சிம்மாசனத்தில் எவன் இருக்கிறானோ அவனே ஈழத்தின் அரசனாகக் கருதப்படுகிறான். நாககுத்தனும் ஈழசேனனும் அமர்ந்திருந்து செங்கோலோச்சிய அனுராதபுரத்து சிம்மாசனத்தில் இன்று அசேலன்? கிராமத் தலைவனும் பேரனும் பாசத்தோடு வாக்குவாதப்படுவதை குளக்கட்டு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த கிராமத்தவர்கள் பார்த்தும் கேட்டும் இரசித்தார்கள். சுயதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் கிராமம். உணவுகளுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுவதில்லை. கழனிகள் விளைந்தன. காய்கறிகள் போதியளவில் செய்கை பண்ணப்பட்டன. காட்டுவிலங்குகள் வேட்டைக்கு இருந்தன. அவர்களது தேவைகள் குறை வாகவிருந்ததால் அக்கிராமத்தில் அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்திருந்தன.

குளத்தில் மண்ணை அள்ளிக் கொண்டு தலைச்சுமையாக குளக்கட்டில் ஏறியபோது இளைஞன் ஒருவன் காலிட்ரிக் கட்டில் சரித்தான். அவனைத் தூக்கி விட எவரும் செல்லவில்லை. கொல்லெனச் சிரித்தனர். விழுந்து சேற்றினை அப்பிக் கொண்ட இளைஞன் வெட்கத்துடன் எழுந்து நின்று சேத்தியநாகரைப் பார்த்தான்.

‘இங்கே வா...’ என்று அவர் கைத்தடியை அசைத்து அவனை அழைத்தார்.

அவன் தலையில் சுற்றியிருந்த துண்டினை எடுத்து உடலில் கவிந்திருந்த மண்ணைத் தட்டியவாறு அவர் முன் வந்து பரிதாபமாக நின்றான்.

‘ஏன் கொடுமுடியி... சாப்பிடுவதில்லையா? ஒரு நாள்கடகம் மண்ணைத் தூக்கி நடக்கத் தெம்பில்லை? உடலை நல்லாக குழமாடு மாதிரி வளர்த்து வைத்திருக்கிறாய். ஒரு பிள்ளையென்று உன் ஆத்தை நல்லா ஆக்கிப்போட்டிருக்கிறாள். வேலையில்லாமல் உன் உடல் வலுவிழுந்து விட்டது. இரு இரு ஈழராஜா சோழநாட்டிலிருந்து வருகிறாராம். வரட்டும்... உன்னையும் ஈழப்படையில் சேர்த்து அனுப்பி வைக்கப்போகிறேன்.’

கொடுமுடியின் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன. அவன் அடங்கா ஆவலுடன் சேத்தியநாகரைப் பார்த்தான். தன் வார்த்தைகள் அவனைக் கலங்க வைக்கும் என எதிர்பார்த்த அவருக்கு, விரிந்த அவன் விழிகளும் முகத்தில் பரவிய மலர்ச்சியும் ஏமாற்றத்தைத் தந்தன.

‘மெய்காகவா, ஜயா? நான் தயார். நிச்சயமாக நான் படையில் சேத்தான் போகிறேன். சித்தன் மாதிரி வில்லம்பையும் ஈட்டியையும் பிரயோகிக்கக் கற்கப் போகின்றேன். ஈழராஜா எப்பொழுது வரப்போகிறார்? என்னை எப்பொழுது படையில் சேர்க்கப் போகிறீர்கள்?’

சேத்தியநாகர் வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தார். ‘எனது நாடு நிச்சயமாக இழந்த சுதந்திரத்தை மீட்டெடுத்துக் கொள்ளும். குரியன் சற்று ஏறியிருந்தான்.

‘சொல்லுங்கள் ஜயா...’ என்று கொடுமுடி வற்புறுத்தினான். வஞ்சகமில்லாமல் வளர்ந்த உடல். தகுந்த பயிற்சியில்லாமல் தசைகள் தளர்ந்திருந்தன. வயிறு உட்பியிருந்தது. அரைத்துண்டினை வரிந்து சுற்றியிருந்த இடைக்கயிறு அவன் வயிற்றின் பருமனைச் சற்றுக் கூடுதலாகக் காட்டியது.

‘தமிபி, உன் தாய் ஓப்புக் கொள்ள வேண்டுமே. ஓயேபிள்ளை நீ... செல்லப்பிள்ளை. இருக்கின்றன நிலபுலங்களுக்கு ஒரே உரிமைக்காரன். கொள்ளி வைக்க நீ வேண்டுமென்று உன்னை சைனியத்தில் சேர்ந்து போர் முனைக்குச் செல்ல விடமாட்டாள். நான் ஒரு பேச்கக்குச் சொன்னேன்.’

கொடுமுடி கிராமத்தலைவரை ஏறிட்டுத் திடமாகப் பார்த்தான்.

‘யார் மறித்தாலும் சரி. நீங்கள் மறுத்தாலும் சரி. நான் ஈழராஜா வந்ததும் நேரில் அவரிடம் சென்று படையில் சேர்ந்துவிடப் போகின்றேன்... ஜயா’. அவன் கரத்திலிருந்த துண்டினைத் தலையில் கட்டிக்கொண்டு மண்ணை வெட்டி அள்ளுவதற்காகக் குளக்கட்டில் இறங்கினான்.

கால்களை நிதானமாக ஊன்றி வேகமாகச் சரிந்து குதித்தான். அவனில் தெரிந்த மாறுதலைக் கவனித்த சேத்தியநாகர், ‘டேய், உன்னை நான் படையில் சேர்த்து விட்டாலும் உன் தாய் பெரிய மகாராணியின் கால்களில் விழுந்தாவது உன்னைத் திருப்பி அழைத்துச் சென்று விடுவாள் நிச்சயம்...’ என்றார்.

அவன் குளத்திற்குள் நின்றபடி குரல் தந்தான்.

‘பார்க்கலாம், ஜயா...’

அவனுக்கும் பேரனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த உரையாடலைச் சித்தன் அவதானித்தான். அவன் மட்டும் தான் இந்த மண்ணில் சுதந்திர வேட்கையோடு இல்லை. ஒவ்வொருவரும் உள்ளனர் என்று புரிந்தது.

இருந்தாற்போல தூரத்தில் தாரை தம்பட்டத்தின் ஒலி காற்றில் எழுந்தது. சேத்தியநாகர் ஒலிவந்த பக்கமாக பார்வையைச் செலுத்தினார். வருபவர் யாரென்பது அவருக்குப் புரிந்தது. கந்தவுடையார்வேள் வந்து கொண்டிருக்கிறார். குடமுருட்டியாற்றிலிருந்து புழுதியாறு வரையும் வடக்கே ஆணையிறுவக் களப்பிலிருந்து தெற்கே காலவின்குளம் வரையிலான ஆறு கோட்டங்களின் தலைவர் கந்தவுடையார். சகல அதிகாரங்களும் கொண்ட ஒரு குறுநிலமண்ணன் மட்டுமன்றி, ஈழத்தின் அமைச்சருமாவார். பெரிய மகாராணிக்கு நெருங்கிய உறவினர். தனக்கெனப் பல்லக்கு, தாரை, தம்பட்டம், மேளம், கொடி என்பவற்றினை வைத்திருக்கும் உரிமை பெற்றவர்.

கரியாம்பிட்டிக் குளக்கட்டிலிருந்து பார்க்கும் போது வடக்கே மண்சாலையில் ஜநாறு குதிரை வீரர்களும், அலங்காரமான வில்வண்டி யோன்றும் வருவது தெரிந்தது. குதிரை வீரர்களுக்கு முன்னும் பின்னுமாக விடைக்கொடியும் குரிய சந்திர பதாகைகளும் ஏந்திய வீரர்கள் ஒழுங்காக வந்து கொண்டிருந்தனர். வில்வண்டியைத் தொடர்ந்து கம்பீரமான கரிய யானை ஒன்றின் மீது ஓர் இளைஞர் அமர்ந்திருந்தான். அவன் யார் என்பது ஈழவரில் தெரியாதவர்கள் எவருமில்லை. வில்வண்டியில் அமர்ந்து வரும் கந்தவுடையான்வேளின் நான்காவது புத்திரன் மகாகொத்தன் தான் அவன்.

ஜம்பது வீரர்களைக் கொண்ட காலாட்படை வீரர்கள் இந்த அணிக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஊர்வலம் நகரும் வேகம் அலங்கார மான வில்வண்டியை இழுக்கின்ற காளைகளின் வேகமாகவிருந்தது.

‘தாத்தா, கந்தவுடையார்வேள் வருகிறார்...’ சித்தனைத் திரும்பிப் பார்க்காமல் தூரத்தில் வரும் ஊர்வலத்தைப் பார்த்தபடி சேத்தியநாகர் சொன்னார்: ‘அமாம் பேரா. அவர்கள் அரசவெளிக்குச் செல்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. பெரியமகாராணியாரின் செய்தி காவி நேற்றுச் சென்றதைக் கண்டேன். சோழநாட்டில் பயிற்சிகளை முடித்துக் கொண்டு

ஸமராஜா வந்து விட்டார் போலிருக்கிறது. கந்தவுடையார் போல ஈழவூரில் இருபத்தாறு குறுநிலவேள்களும் அரண்மனைக்கு வருவார்கள் என நினைக்கிறேன்.

‘தாத்தா...’ என்றான் சித்தன்: ‘யானையில் அமர்ந்து வருகின்ற மகாகொத்தனை ஒரு நாளைக்கு ஆயுதப்போட்டியில் நான் வெற்றி கொள்ள வேண்டும். பேரனை சேத்தியநாகர் கவலையோடு பார்த்தார்.

‘என்ன பிடித்து விட்டது உனக்கு இன்று? மகாகொத்தனை ஆயுதப் போட்டியில் வெல்வதா? அவன் பாண்டிநாட்டில் பயிற்சி பெற்றவன். மகாகொத்தனின் பெயரைக் கேட்டாலே ஈழவூரின் வீரர்கள் மட்டுமல்ல சிங்கள் நாட்டு வீரர்களும் கதிகலங்குவர். அவன் படைக்கலப் பயிற்சியில் கரைகண்டவன். வாள் வீச்சில் அவனுக்கு நிகரில்லை. மல்யுத்தத்தில் அவன் முன் எவரும் நின்று தாக்குப்பிடிக்க முடியாது. அதோபார் சித்தா, யானையின் மீது அவன் அமர்ந்திருக்கின்ற பொலிவை? சிம்மம் போல வீற்றிருக்கின்றான்.’

இனந்தெரியாத பொறாமையுடன் சித்தன் அவனைப் பார்த்தான். கந்தவுடையார்வேளின் ஊர்வலம் நெருங்கி வந்தபோது சேத்தியநாகர் குளக்கட்டு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த கிராமத்தவர்களுக்கு சைகை காட்டினார். எல்லோரும் வேலையை நிறுத்தி விட்டு குளக்கட்டினை விட்டிறங்கி சற்றுத் தூரத்தில் பிரிந்து செல்லும் மண்சாலையின் இருமருங்கும் வரிசையாகவும் வெகு மரியாதையுடனும் நின்றிருந்தனர். சேத்தியநாகரும் சித்தனும் முன்னியில் நின்று அவர்களை வரவேற்றனர்.

ஊர்வலம் அவர்களை நெருங்கி நின்றது. வில்வண்டியின் பின்பக்கத்துக் குறுக்குச்சட்டத்தை ஒரு வீரன் ஓடிச்சென்று எடுத்துவிட, கந்தவுடையார்வேள் கீழே இறங்கினார். தந்தை இறங்கியதைக் கண்டதும் நான்கு பாகம் உயரம் கொண்ட யானையின் மேலிருந்து மின்னலெனக் கீழே குதித்தான் மகாகொத்தன். அவன் குதித்த வேகமும் பதற்றமின்றி நின்ற நிலையும் அவன் மீது சித்தனுக்குத் தனிக் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தின.

‘அரசே...’ என்றார் சேத்தியநாகர்: ‘தாக சாந்தி செய்து செல்ல வேண்டும்...’

‘அவசரமாக அரசவெளிக்கு விரைந்து கொண்டிருக்கிறோம். பெரிய மகாராணியின் அழைப்பு. திரும்பி வரும்போது தங்கிச் செல்வோம். யுத்தமொன்று வரப்போகிறது. நாம் இழுந்த மண்ணை மீட்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. சோழமண்டலத்திலிருந்து ஈழராஜா வரவிருக்கிறார். நாகரே, நமது படைக்கு இளம் வீரர்கள் தேவை. வீட்டுக்கு ஒருவர் சுதந்திரப் போரில் ஈடுபடவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது’ என்றார் கந்தவுடையார்வேள்.

‘நாங்கள் தயாராகவிருக்கிறோம்...’ என்றான் பணிவுடன் சித்தன்.

‘இவன் என் பேரன் சித்தன்...’ என்றார் சேத்தியநாகர்.

‘ஓ... சித்தன் இவன் தானா?’ என்றபடி மகாகொத்தன் முன்வந்து சித்தனின் தோளில் கரம் பதித்தான்: ‘உன்னைப் போல் எவரும் இலக்குத் தவறாமல் அம்பு எய்ய முடியாதாமே? நீ வைத்த குறி தப்பாதாமே. உன்னைப் பற்றி ஊரே பேசுகிறது...’

சித்தனின் விழிகள் விரிந்தன. மகிழ்ச்சியால்.

‘தங்கள் பாராட்டிற்கு நன்றி ஜயா...’ என்றான் பெருமிதத்துடன். ‘எனக்கு உன் போன்ற வீரர்களைப் பிடிக்கும். ஒரு நாளைக்கு உண்ணுடன் விற்போர் செய்து பார்க்க வேண்டும். தோற்றால் உன்னிடம் கற்கவேண்டும்..’ சித்தன் நெகிழ்ந்து போனான். மகாகொத்தன் வீரன் மட்டுமல்ல. தற்பெருமையில்லாத சான்றோன் என்பதும் புரிந்தது.

‘ஜயா, நீங்கள் நடத்திச் செல்லவிருக்கின்ற படையணியில் என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இது என் விண்ணப்பம்...’

விண்ணில் பறவைகளின் சிறகொலி. ஒரு கூட்டம் காட்டுக் குள்ளவாத்துக்கள் சீராகப் பறந்து சென்றன. படையணிக்கோலமோ?

அத்தியாயம்: 3

தேவன்பிட்டித் தலைவன்

புரா வியாற்றுக்கும், வடக்கே மண்டக்கல்லாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட ஒன்றைக் காததூரப் பிரதேசம் பொன்னாவெளி எனப்பட்டது. அப்பிரதேசம், கிழக்கே மண்டக்கல்லாற்றின் ஒரு கிளைநதியான மருதோடையிலிருந்து மேற்கே கடற்பிரதேசமான வீரவந்தியன் முனைவரை ஒரு காதம் பரவிக் கிடந்தது. பெரும்பகுதி அடர்காட்டினால் மூடப்பட்டிருந்தாலும் சிறிய கிராமியக் குளங்களையும் நீர்க்குண்டுகளையும் கொண்ட விவசாயக் கிராமங்களும், கடற்கரையோரமாக மீனவக் குடியிருப்புகளும் பரவலாகக் காணப்பட்டன. வேடுவத் தொழிலிலும் காடுபடு திரவியங்களைச் சேகரிப்பதிலும் ஈடுபட்டுள்ள மக்களைக் கொண்ட காட்டுக் கிராமங்கள் கானகத்தினிடையே ஆங்காங்கு சிதறிக் காணப்பட்டன.

ஆழமாதாவின் பொங்கிப் பூரித்த மார்பமாக இப் பொன்னாவெளிப் பிரதேசம் இந்து மகாகடலினுள் புடைத்திருந்தது. சதுப்பு நிலங்களும் சேற்று நிலங்களும் கிழக்குப் பிரதேசங்களில் காணப்பட, பற்றைகள் செறிந்ததாகவும் மணல் பரந்ததாகவும் மேற்குப் பிரதேசம் காணப்பட்டது.

பாலியாற்றின் கழிமுகக்கிளைக்கு வடக்கே கடற்கரையோரமாகத் தேவன்பிட்டிக் கிராமம் அமைந்திருந்தது. அழகிய மீனவக்கிராமம், தென்னை மரங்கள் சூழ்ந்தமைந்திருக்க அவற்றினிடையேயும் விலகி வெண்மணற்பரப்பிலும் மக்களது குடிசைகள் காணப்பட்டன. கரையோரத் தில் சிறிய வள்ளங்கள், தெப்பங்கள் என்பன இழுத்துவிடப்பட்டிருந்தன. பருத்திநூல் வலைகள், தூண்டிற் கயிறு, மீன்குத்தும் கூடைகள் என்பன ஆங்காங்கே காணப்பட்டன. அவற்றிடையே கரையோரத்திலிருந்து விலகி இருபது பேர் பயணிக்கத்தக்க மரக்கலம் ஒன்று நங்கூரமிடப்பட்டிருந்தது. அது அக்கிராமத்தின் தலைவன் திமிலதேவனுக்கு உரிமையானது.

தேவன்பிட்டிக் கிராமம் போன்று கடற்கரையோரமாகப் பல மீனவக் கிராமங்கள் அமைந்திருந்தன. தேவன்பிட்டியிலிருந்து கௌதாரி

முனைவரை அவை பரவியிருந்தன. கரையோரப்பகுதியிலிருந்து காற்காத தூரத்தில் விவசாயக் குடியிருப்புக்கள் ஆங்காங்கு தம் சுய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு விளங்கின. வெள்ளாங்குளம், நாகபட்டுவான், கரியாலை, குழிமூழனை, கிராஞ்சி, வீரவில், பாலாவி, சுன்னாவில் எனப்பல சிறிய விவசாயக் குடியிருப்புக்கள் பொன்னாவெளிப் பிரதேசத்தில் காணப்பட்டன. ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் திமிலதேவன் போன்று ஒரு கிராமத்தலைவன் பொறுப்பாகவிருந்தான். பொன்னாவெளியில் அடங்கும் பதினெட்டுக் கிராமங்களையும் இணைத்த கோட்டத்தலைவனாக பொன்னாவெளிக் கிராமத்தின் தலைவன் கும்பநாகன் விளங்கினான்.

தேவன்பிடிக் கிராமத்தலைவன் திமிலதேவன் அன்று வெகு உற்சாகமாகக் காணப்பட்டான். எல்லாளனைக் கண்டு பேசியதையும் அவன் இல்லத்தில் ஈவூர் இளவல்கள் இருவருக்கும் விருந்து படைத்ததையும் பெரும் பாக்கியமாக அவன் கருதினான். எல்லாருக்கும் இலகுவில் கிடைத்துவிடக்கூடிய பாக்கியமா?

‘திமிலதேவரே எங்களைத் தெரியவில்லையா?’ என்று எல்லாளன் வினவியபோது உண்மையில் அவன் நெகிழ்ந்து போனான். பத்தாண்டு கஞக்கு முன்னர் ஒருநாள் நள்ளிரவில் நிகழ்ந்தபோன சம்பவத்தை அவன் எப்படி மறக்க முடியும்?

நள்ளிரவு. திமிலதேவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தபோது அவன் பெருங்குடிலின் வாயிலில் ஊர்க்காவலனின் குரல் அவனை அழைத்தது.

‘ஐயா, எங்கள் கிராமத்தை நோக்கிக் குதிரைகள் வேகமாக வருகின்ற சத்தம், குளம்படியோசை கேட்கின்றது.’

அவனுக்கும் குளம்பொலி கேட்டது. வெளியில் விருட்டென எழுந்து வந்தான். மகாவில்லாச்சியிலிருந்து எல்லை தாண்டிவரும் சிங்களக் கொள்ளையரோ? திமிலதேவன் ஊர்க்காவலனைத் திரும்பிப் பார்க்க அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு அவன் சங்கினை வாயில் வைத்துப் ‘பொம் பொம்’ என ஊதினான். அமைதியான இரவின் கவிப்பினைக் கிழித்துக் கொண்டு சங்கொலி பரவியது. குடிசைகளிலிருந்து ஆண்கள் விரைந்து வெளியில் வந்தனர். வேலேந்திய கரத்தினராய்த் தம் தலைவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

புழுதியைக் கிளப்பியவாறு குதிரைகள் கிராமத்தை நோக்கி விரைந்து வந்தன. அவை முழு வேகத்துடன் வருவது அரைப்பிறை நிலவில் மங்கலாகத் தெரிந்தது. யாராகவிருக்கும்?

முன்னால் விரைந்து வந்த குதிரையில் வீரபொருஷத்துடன் கதவுடையானவேள் அமர்ந்திருந்தார். அவரின் கரங்களுக்கிடையில் பத்து வயதுப் பாலகளொருவன் கூடவே ஆரோகணித்திருந்தான். அவரின் பின்னால் வந்த குதிரைகளில் வீரர்கள் இருந்தார்கள். அவற்றில் ஒன்றில்

இன்னொரு சிறுவனும் இன்னொரு வீரனுடன் அமர்ந்திருந்தான்.

குதிரையிலிருந்து கந்தவுடையான்வேள் குதித்தார். சிறுவனும் தயங்காமல் குதித்தான். திமிலதேவன், ‘வாருங்கள் ஜயா...’ என்றவாறு விரைந்து வந்து வணங்கினான். கந்தவுடையான்வேள் திமிலதேவனின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டார்.

‘தேவா, உன்னிடம் இந்த இரு இளவல்களையும் ஒப்படைக்கின் றேன்’ என்றபடி எல்லாளனையும் திக்கஜனையும் அழைத்து அவன் கரங்களில் அச்சிறுவர்களின் பிஞ்சுக் கரங்களை வைத்தார்.

திமிலதேவனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. ஜயத்துடன் அவரை ஏறிட்டான்.

‘எதுவும் புரியவில்லை ஜயா...’

‘...தேவா, அனுராதபுரம் சிங்கள மன்னன் அசேலனால் கைப்பற்றப்பட்டு விட்டது. மன்னர் ஈழசேனர் கொல்லப்பட்டார். அனுராதபுரத்திலிருந்து பெரிய மகாராணியையும் குழந்தைகளையும் இரகசியமாக அழைத்துக் கொண்டு வேளக்காரவீரர்கள் வந்திருக்கின்றனர். அனுராதபுரத்திலிருந்து தப்பிவரும் இவர்களைத் தூரத்திக்கொண்டு சிங்களப்படை வருகின்றதாம். அவர்களை எதிர்கொள்ள நாககுத்தர் இங்கிருந்து படையுடன் புறப்பட்டு விட்டார். எது நடக்குமெனத் தெரியாது. ஆதலால்...’

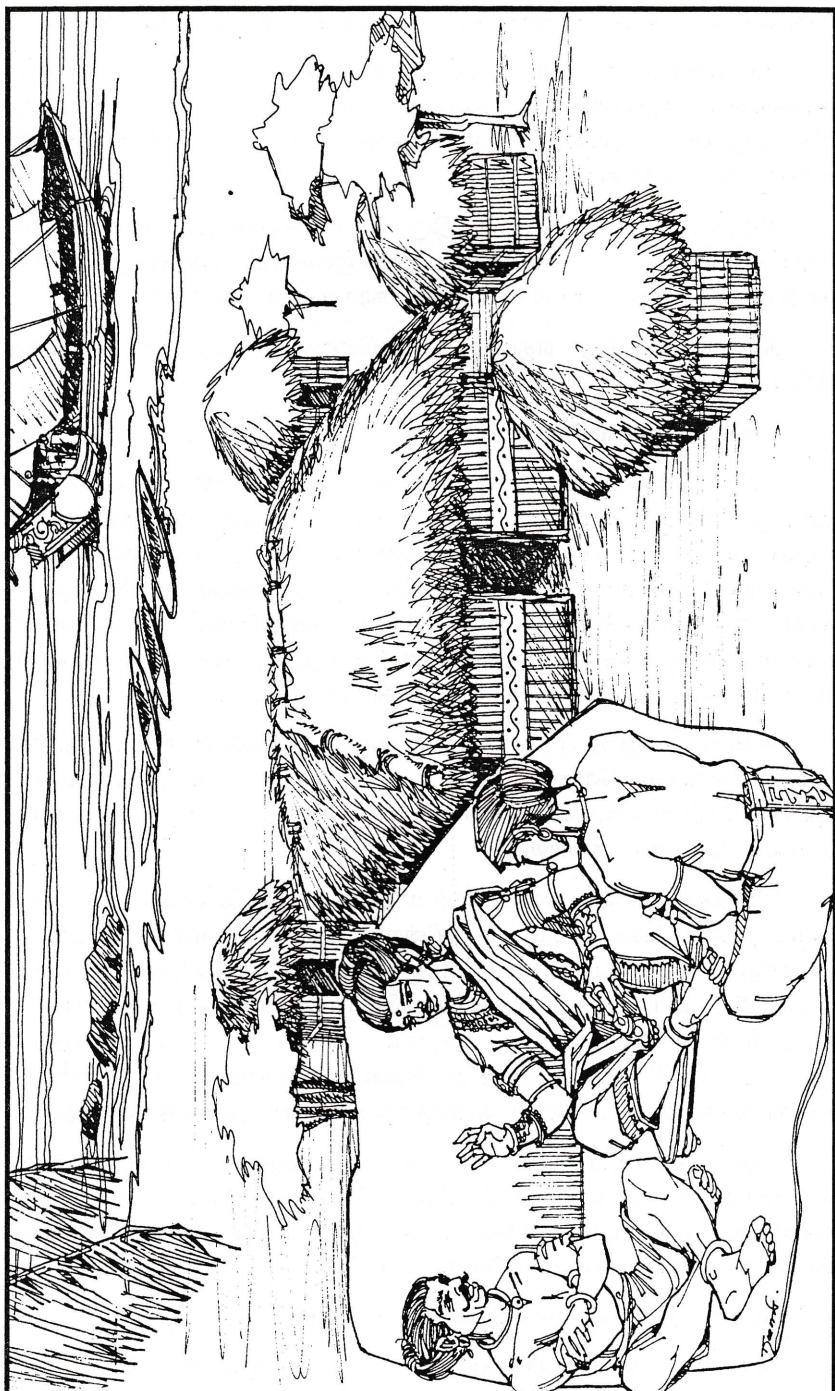
‘என்னுயிர் தந்து இந்த இளவல்களைக் காக்கின்றேன் ஜயா. என்ன செய்யவேண்டும் சொல்லுங்கள்...’ என்று திமிலதேவன் பவ்யமாகப் பணிந்து கேட்டான். ஈழமன்னர் கொல்லப்பட்ட செய்தி அங்கிருந்தவர்களைக் கவலை கொள்ள வைத்தது.

‘சிங்களவர்களின் படை என்னிக்கை பற்றி வேளக்கார வீரர்கள் தரும் தகவல் கவலையைத் தருகின்றது. வெகு காலமாகத் திட்டமிட்டு நிகழ்ந்த படையெடுப்பு. எமது ஒற்றர்கள் சரியாகத் தகவல்கள் தரவில்லை. போகட்டும். என்னவிருந்தாலும் மகாவில்லாச்சியிலிருந்து சிங்களப்படை ஈழமண்ணில் ஒரு கஜம்கூட நகரவிட மாட்டோம். உத்தரதேசத்துள் நுழையும் துணிச்சல் அவர்களுக்கு இருக்குமென நான் எண்ணவில்லை...’ என்று கந்தவுடையான்வேள் கர்ச்சித்தார். பின்னர் அமைதி அடைந்தார்.

‘தேவா, உடனடியாக எல்லாளனையும் திக்கஜனையும் சோழநாட்டிற்கு அழைத்துச் செல். உன்னுடன் வீரவல்லியன் வருவான். சோழநாட்டின் கரையில் மூவரையும் இறக்கிவிடு. அரசகுலம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்.’ எல்லாளன் கந்தவுடையான்வேளைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

‘மாமா. நாங்கள் ஏன் தப்பி ஓட வேண்டும்?’

‘செல்வா, இது தப்பி ஓடுவதன்று. இந்த ஈழமண்டலத்தின் அரச

வாரிசுகள் நீங்கள் இருவருந்தான். நீயும் உன் மைத்துனனும்! நீங்கள் சோழநாட்டில் சகல பயிற்சிகளையும் பெற்றுத் திரும்பிவர வேண்டும். அதற்கான ஒழுங்குகள் ஏங்களுக்கே செய்யப்பட்டுள்ளன. கல்வியும், போர்ப் பயிற்சியுந்தான் இனி உங்கள் சிந்தனையில் இருக்க வேண்டும். வீரபுருஷர்களாகத் திரும்பிவந்து உன் தந்தையைக் கொன்றவனைப் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும்.’

திமிலதேவன் இரு இளவல்களையும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டான். அந்த நள்ளிரவில் மரக்கலம் தனுஷ்கோடியை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது.

இரவோடிரவாக மரக்கலத்தில் அலைகடல் தாண்டி அழைத்துச் சென்று கோடிக்கரையில் இறக்கிவிடப்பட்ட இளவல்கள் பத்தாண்டுகளின் பின்னர் கம்பீரமான வீரதினைஞர்களாகத் திமிலதேவன் முன் நின்றபோது அவனால் நம்பத்தான் முடியவில்லை.

‘திமிலதேவரே, எங்களைத் தெரியவில்லையா?’ என்று எல்லாளன் வினவியபோது அவனால் நம்பத்தான் முடியவில்லை. ஈழமண்டலத்தின் வருங்கால மாமன்னனை அவன் அடையாளம் கண்டுகொண்டான்.

‘ஸ்ரூபாஜா’ எனத் தண்டனிட்டான்.

இப்பொழுது நினைத்தாலும் நெஞ்சமெல்லாம் இனிக்கின்றது. எல்லாளனும் திக்கஜனும் அன்றிரவு அவன் பெருங்குடிலில் தங்கினார்கள். தென்னாங்கீற்றுக்காலால் வேயப்பட்டு, பசஞ்சாணத்தினால் நிலம் அழுத்தமாக மெழுகப்பட்டிருந்தது. பனையோலைப் பாய் விரித்து அதில் ஒருசாண் உயரத் திண்டுப்பலகைகள் இரண்டு இடப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் ஈழத்து இளவல்கள் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களைச் சூழ்ந்து திமிலதேவனும் தேவன்பிடிக் கிராம முக்கியஸ்தர்களும் இருந்தனர். இளவல்கள்முன் பல்வகைப்பண்டங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அடுக்களைக்குள் புதிய பண்டங்கள் தயாரிக்கும் ஓசையும் மணமும் எழுந்தது.

‘ஸ்ரூப் மக்கள் உங்களை வரவேற்கக் காத்திருக்கிறார்கள். ஒரு திங்களாகத் தங்களை எதிர்பார்த்து ஊரெல்லாம் அலங்காரங்கள்... திருவிழாக்கோலம் தான். நீங்கள் மாந்தைத்துறையில் இறங்கிப் பெருஞ்சாலையூடாக வருவீர்கள் என எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் கரைப் பாதையில் வந்து இந்த அடியேனின் கிராமத்துக்குக் கெளரவம் தந்திருக்கிறீர்கள்.’

எல்லாளன் மென்னகை புரிந்தான்.

‘திமிலதேவரே, தங்களை முதலில் சந்தித்ததில் பெருமகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. என்னை இங்கிருந்து சோழநாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றவர் நீங்கள். ஏதோ ஒரு உள்மன உந்தல் எங்களுக்கிருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் நானும் திக்கஜனும் மீண்டும் இம்மண்ணில் கால்

பதித்தபோது தேவன்பிட்டிக்கு வரநேராந்திருக்கின்றது. நாட்டு நிலவரங்கள் எப்படி? மக்கள் நிம்மதியாக, மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறார்களா?

‘தங்கள் ஆட்சியில் நிம்மதிக்கு என்ன குறை ஸமராஜா? ஆட்சியில் தர்மம் இருந்தால் நாட்டில் சுபீட்சத்திற்குக் கேட்கவா வேண்டும்? பொன்னாவெளிக் கோட்டத் தலைவர் இறந்துவிட்டார். இப்பொழுது அவர் மகன் கும்பநாகன் பொறுப்பேற்றிருக்கிறார். இளைஞர். இக்கோட்டத்திற் குரிய இறைவிதிக்கும் அதிகாரம் அவரிடமிருப்பதால் சிலகாலமாகச் சற்றுச் சிரமத்தை மக்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். பிடிப்பதில், காய்யப்பதில், சேகரிப்பதில் பத்திலொன்றை முன்னர் இறையாகச் செலுத்தினோம். பொன்னாவெளிக் கோட்டத் தலைவர் பத்திலிரண்டு இறையாகச் செலுத்த வேண்டுமென்ப பணித்திருக்கிறார். மற்றைய கோட்டங்களில் இறைவியில் மாற்றமில்லை. இங்கு மட்டும்...’

எல்லாளன் திமிலதேவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான். சற்று மௌனமாக எதையோ சிந்திப்பது போலக் காணப்பட்டான்.

‘இது குறித்து நீங்கள் உங்கள் ஆட்சேபணையைத் தெரிவிக்க வில்லையா? தானியாதிகாரியிடமும் தனாதிகாரியிடமும் இதைப்பற்றி நீங்கள் முறையிடவில்லையா?’

‘இல்லை ஸமராஜா. கோட்டத்தலைவர் கும்பநாகரிடம்தான் ஆட்சேபணை தெரிவித் தோம். அவர் கூறிய பதிலால் அரச அதிகாரிகளிடம் முறையிடவில்லை.’

‘என்ன பதில்?’

‘யுத்தம் ஒன்று வரப்போகிறது. அனுராதபுரத்தின்மீது படையெடுத்து இழந்துபோன இராச்சியத்தை மீட்கப் படை திரட்டிப் பயிற்சி வழங்கப்படுகிறது. அதற்கு நிதி தேவை. இறைவரியைக் கூட்டுமாறு பெரிய மகாராணியின் உத்தரவு என்றார். அதன் பின்னர் எப்படி நாங்கள் பேச முடியும்? காரணம் அதுவாயின் எங்களுக்கும் அது சம்மதம். இழந்த இராச்சியத்தை மீட்பதற்கு வாரி வழங்க நாங்கள் தயாராக இருக்கின்றோம். யுத்தத்தில் கலந்துகொள்ளப் பொன்னாவெளிக் கோட்டத்தின் பதினெட்டுக் கிராமங்களிலிருந்தும் தொளாயிரம் வீரர்கள் தயாராகவிருக்கிறார்கள். நூறு வீரர்களுடன் தேவன்பிட்டிக் கிராமம் உங்கள் படையில் கூடவரவிருக்கிறது. ஸமராஜா இதோ அமைதியாக உட்கார்ந்திருக்கின்றானே நந்திகள்... என் ஒரே மகன். அவன் தலைமையில் பயிற்சி நடக்கிறது.’

எல்லாளன் திரும்பிப் பார்த்தான். வாட்டசாட்டமான ஒரு இளைஞர் எழுந்து தலைவனங்கினான். தகப்பணைப் போன்ற வடிவம். வலிமை புலப்படும் புஜங்களும் மார்பும் ஏறுண்ட நெற்றியும் அவனை

ஏனையோரிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டன.

‘நந்திகன் சிறந்த வேல்வீச்சாளன். ஈழராஜா, அவனுக்கு இணையாக இக்கோட்டத்தில் எவருமில்லை.’

‘நந்திகா என்னுடன் வருகிறாயா?’ என்று எல்லாளன் கேட்டான்.

‘அது என் பாக்கியம் இளவரசே...’ என்றான் நந்திகன் பணிவுடன்.

‘ஒவ்வொரு கிராமமும், ஒவ்வொரு கோட்டமும், ஒவ்வொரு குறுநில அரசுகளும் அனுராதபுரத்தின் மீதான யுத்தத்திற்குத் தயாராகவிருப்பதைக் காணப் பெருமிதமாகவிருக்கிறது. தேவரே, எங்கள் மக்கள் இந்த மண்ணை மீட்பதில் இவ்வளவு எழுச்சியுடன் இருப்பதைக் காண, இன்றே அனுராதபுரத்தின்மீது படையெடுக்கலாம் திக்கஜா...’

வெளியே கடலின் அலையோசை பெரிதாக எழுகின்றது. இரவுப் பறவைகள் தூரத்தில் குரல் தருகின்றன. மயில் ஓன்றின் அகவல் ‘மாயோவ் மாயோவ்’ என இரவின் அமைதியைக் கீறிக்கொண்டு பரவுகிறது.

அதிகாலை வேளையில் ஈழத்து இளவல்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர். கூடவே நந்திகனும் தேர்ந்தெடுத்த இருபது தேவன்பிடிக் கிராமத்து வீரர்களும் சென்றனர்.

இப்பொழுது நினைத்தாலும் திமிலதேவனுக்கு நினைவு இனிக்கின்றது.

ஆம் இளவல்கள் இருவரினதும் கம்பீரமான தோற்றுப் பொலிவும் அடக்கமும், ஆண்மையும் இந்த மண்ணிற்குரிய சுதந்திரம் வெகு தூரத்திலில்லை என்பதைக் கூறின.

மேற்கு வானில் சூரியன் தன் னை ஒடுக்கி ஆழத்திக் கொண்டிருந்தான். தன் பெருங்குடிலிலிருந்து பார்க்கும்போது செவ்வாளப் பகைப்புலத்தில் கரையோர வள்ளாங்களும் அவற்றிடையே கம்பீரமாகத் தெரியும் மரக்கலமும் கருமை போர்த்துக் காட்சி தந்தன. பசியடங்கா ஆலாக்கள் ‘அவாக் அவாக்’ எனக் குரல் தந்தவாறு கரையோர நீரில் விழுந்து எழும்பின. தூரத்தில் கண்ணாமரங்களிடையே கிராமத்துப் பெண்கள் இறால் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

குடிலின் தின்னையை விட்டுத் திமிலதேவன் எழுந்தபோது அவசரமாக ஒருவன் அவன்முன் விரைந்து வந்தான். அவன் ஏதோ ஒரு முக்கிய செய்தியைக் காவி வந்தவன்போலக் காணப்பட்டான்.

‘ஜயா, ஒரு முக்கிய சங்கதி...’

‘சொல்’

‘பெருஞ்சாலைச் சந்தியில் அமர்ந்திருந்தபோது தெற்கேயிருந்து ஒருவன் குதிரையில் வந்தான். ‘இவ்வழியே இரு இளைஞர்கள்

ஆழராஜா எல்லாளன்

குதிரையில் செல்கிறார்களா என என்னிடம் கேட்டான். அவன் ஆழத்து இளவல்களைத்தான் விசாரிக்கிறான் எனப்பட்டது. அவர்களை அவன் மாந்தையிலிருந்து பின்தொடர்ந்து வந்திருக்கிறான். அதனால்தான் இளவல்கள் கரையோரக் காட்டுப்பாதையில் வந்திருக்கிறார்கள்...’

‘வேறென்ன கேட்டான்...?’

‘பொன்னாவெளிக்கு வழி கேட்டான். கும்பநாகன் இருப்பாரா எனவும் கேட்டான். தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்தவன்போலப் படுகின்றது ஐயா...’

திமிலதேவன் சிந்தனையில் ஆழந்தான்.

‘கெங்கா எதற்கும் நீ உடனடியாகப் பொன்னாவெளிக்குப் போ...’ என்று கட்டளையிட்டான்.

அத்தியாயம் ०४

வேந்கைகள் மேருனை

Dண்டபத்தில் இடப்பட்டிருந்த கல்லிருக்கையில் மகாராணி பொன்னம்மை தேவி அமைதியாக அமர்ந்திருக்க அவர் காலடியில் எல்லாளன் அடக்கமாகக் கால்களை மடக்கி அமர்ந்திருந்தான். பொழிந்த சண்ணக் கற்களினால் எழுப்பப்பட்ட உத்தியாவன மண்டபம் மேற்குக் கழக்காக நீண்டு கிடந்தது. நிலமட்டத்திலிருந்து பன்னிரண்டு படிகள் ஏறித் தளமட்டத்தையடையும் ஏற்றத்தையும் நூற்றியறுபது கற்றுான்களையும் கொண்டிருந்தது. சண்ணக் கற்பாளங்களை அற்புதமாகப் பொழிந்தும் பிணைத்தும் அம்மண்டபத்தைக் கலையழகுடன் அமைத்திருந்தனர்.

அதிகாலைப் பொழுதில் அம்மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கும்போது குளிர்ச்சி நிரம்பிய மென் வளி அங்கிருந்தவர்களைத் தழுவிச் சென்றது. கல்லிருக்கையில் மகாராணி பொன்னம்மை தேவியார் அமர்ந்திருக்க அவர் பின்னால் சற்று விலகி ஒரு தூண்டன் நாககுத்தரின் விதவை மனைவி சிறிய நாச்சியார் நின்றிருந்தார். தாயின் காலடியில் சிறு குழந்தையாக எல்லாளன் அமர்ந்திருப்பதை அவதானித்தபடி மண்டபத்தின் தரை விளிம்பில் கால்களை வெளியில் தொங்க விட்டபடி இரு இளம் மங்கைகள் அமர்ந்திருந்தனர். ஒருத்தி எல்லாளனுடன் கூடவே பிறந்தவள். தாரணீநாச்சி. மற்றவள் சிறிய நாச்சியாரின் செல்வப் புதல்வி அரசதேவி. திக்கஜனுடன் கூடப் பிறந்தவள்.

‘தாரணி, பார்த்தாயா உன் அண்ணனை? என்று அரசதேவி கையில் வளையல்கள் குலுங்கக் கூட்டிக் காட்டினாள்.

‘ஏனடி, அண்ணருக்கு என்ன? என்று தாரணி கேட்டாள்.

அவ்விரு கண்ணிகளும் அரையில் கொசுவிச் சேலை கட்டியிருந்தனர். விம்மிய மார்புகளைக் கச்சையால் அடக்கியிருந்தனர். மார்பின் மேல் மெல்லிய நீலச் சாதர் (மஸ்லின் பட்டு) மடித்து தொங்கல்கள் இரண்டும்

முதுகில் சரிய இடப்பட்டிருந்தது. காதுகளில் மகரக் குண்டல்களும், கால்களில் சப்திக்கும் தண்டைகளும், கழுத்தில் முத்துச்சரங்களும் அணிந்திருந்தனர். தாரணி நாச்சியார் தமையன் போல சிவந்த மேனியுன் காணப்பட்டாள். அரசதேவி நிறுத்தில் சற்று மங்கல்.

‘அவர் வந்ததிலிருந்து அத்தையுடன் ஒட்டிக் கொண்டார். நாங்களும் இருக்கிறோம் என்ற ஒரு எண்ணமில்லை.’

‘உன் பிரச்சினை அதுவா?’ என்று தாரணிநாச்சி சிரித்தாள். முத்துக்கள் சிலம்பியது போன்ற ஒலி அம்மண்டபத்தில் பரவியபோது, கல்லிருக்கையில் அமர்ந்திருந்த பொன்னம்மை தேவியார் மகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

‘என்ன மகளோ..?’ கம்பீரமான குரல் பொன்னம்மை தேவியடையது.

‘ஒன்றுமில்லை...’ என்றாள் அரசதேவி முந்திக்கொண்டு. பெண்கள் இருவரும் மகாராணியாரின் முகத்தை நோக்குவதைத் தவிர்த்து வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினர். சற்றுத் தூரத்தில் அரசபூரக் குளம் பரந்து கிடந்தது. குளத்தில் நீர் நிரம்பி மெதுவாக அலையெறிவதை மண்டபத்திலிருந்து பார்க்கும் போது தெளிவாக தெரிந்தது. எங்கிருந்தோ மாரியைக் கழிக்க இங்கு வந்த கூழைக்கடாக்கள் குரலெழுப்பியவாறு குளத்தில் நீந்தி மகிழ்ந்தன. இடையிடையே நீரினுள் அமிழ்ந்து மூழ்கி வாய்ப்பைகளுள் மீன்களை அதக்கிக் கொண்டு நீர் மட்டத்திற்கு வந்தன.

‘குளக்கரைக்குச் செல்வோம். வா, அரசதேவி...’ என்றபடி தாரணி மண்டபத்திலிருந்து கீழே குதித்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து அரசதேவியும் இறங்கினாள். மண்டபத்தின் ஒரமாக நின்றிருந்த இளவரசிகளின் தோழிகள் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

தோழிப்பெண்கள் மேலாடைகளின்றி அரையில் முழங்கால்கள் வரை தொங்கும் சேலைகளை அரைகளில் கட்டியிருந்தனர். கரங்களில் சங்கு வளையல்களும், காதுகளில் சிறிய குண்டலங்களும் காணப்பட்டன. கழுத்துகளில் அணிந்திருந்த மாலைகள் அவர்களின் கொங்கைப் பிளவுகளிடையே சிக்கியும் சிக்காதும் தளர்ந்து கிடந்தன.

இளவரசிகள் இருவரும் தோழிகள் புடைகுழ அரசபூரக்குளத்தை நோக்கிச் செல்வதை மண்டபத்திலிருந்து பெரிய நாச்சியாரும் எல்லாளனும் கவனித்தனர். எல்லாளனின் விழிகள் சில கணங்கள் அரசதேவியில் நிலைத்தன. மெலிந்த உடல்வாகும் உடுக்கெனச் சிறுத்த இடையும் நடக்கும் போது ஒரு நாட்டியமாக அவனுக்குப்பட்டது.

‘அவர்களுக்குச் சரியான கோபம், மச்சாள்’ என்றாள் தூணுடன் அமைதியாக நின்றிருந்த சிறிய நாச்சியார்.

‘நியாயமானது தான். பத்தாண்டுகளுக்கும் பின்னர் வந்திருக்கும் மச்சானுடனும் அண்ணனுடனும் பேசுவதற்குக் கிழுகள் நாங்கள்

தடையாக இருக்கிறோம். இது சிரித்து மகிழ்ந்து கூடிக்களிக்கிற காலமா? என்ற மகாராணி மகனைப் பார்த்தார்.

‘இளம் பிள்ளைகள் தானே, மச்சாள்...’

‘உண்மை... ஆனா அவற்றை விட நம் முன் காத்திருக்கின்ற தேசக்கடமையொன்றிருக்கின்றது செல்வா, நாம் இழந்து விட்ட இந்த மண்ணை மீட்க வேண்டும்’ சற்றுநேர மௌனத்தின் பின் மகாராணி தொடர்ந்தார்: ‘மகனே உன் தந்தையின் சிரசைக் கொய்து கோட்டையின் மதிலின் மூங்கிற் கழியில் அசேலன் காட்சிக்கு வைத்தான். எவ்வளவு காட்டுமிராண்டித்தனம்? வெற்றியின் பின்பு பகைவனின் சடலத்துக்கு அவமதிப்புச் செய்யக் கூடாது. அசேலன் செய்தான். உன் தந்தையும் மாமனும் இந்த நாட்டை நீதியாகவும், நோரமையாகவும் ஆட்சி புரிந்தனர். தமிழர், சிங்களவர் என அவர்கள் பேதம் பாராட்டவில்லை...’

‘அம்மா...’ என்றான் எல்லாளன்: ‘அவற்றை நான் மறக்கவில்லை. என் கண்முன் நிகழ்ந்து விட்ட அச்சம்பவங்களை நான் மறக்கவில்லை. தந்தையை அரண்மனையில் விட்டு விட்டுப் பேடிகள் போல நாங்கள் இங்கு ஓடிவந்தோம்..’

‘அது அவரின் கட்டளை...’

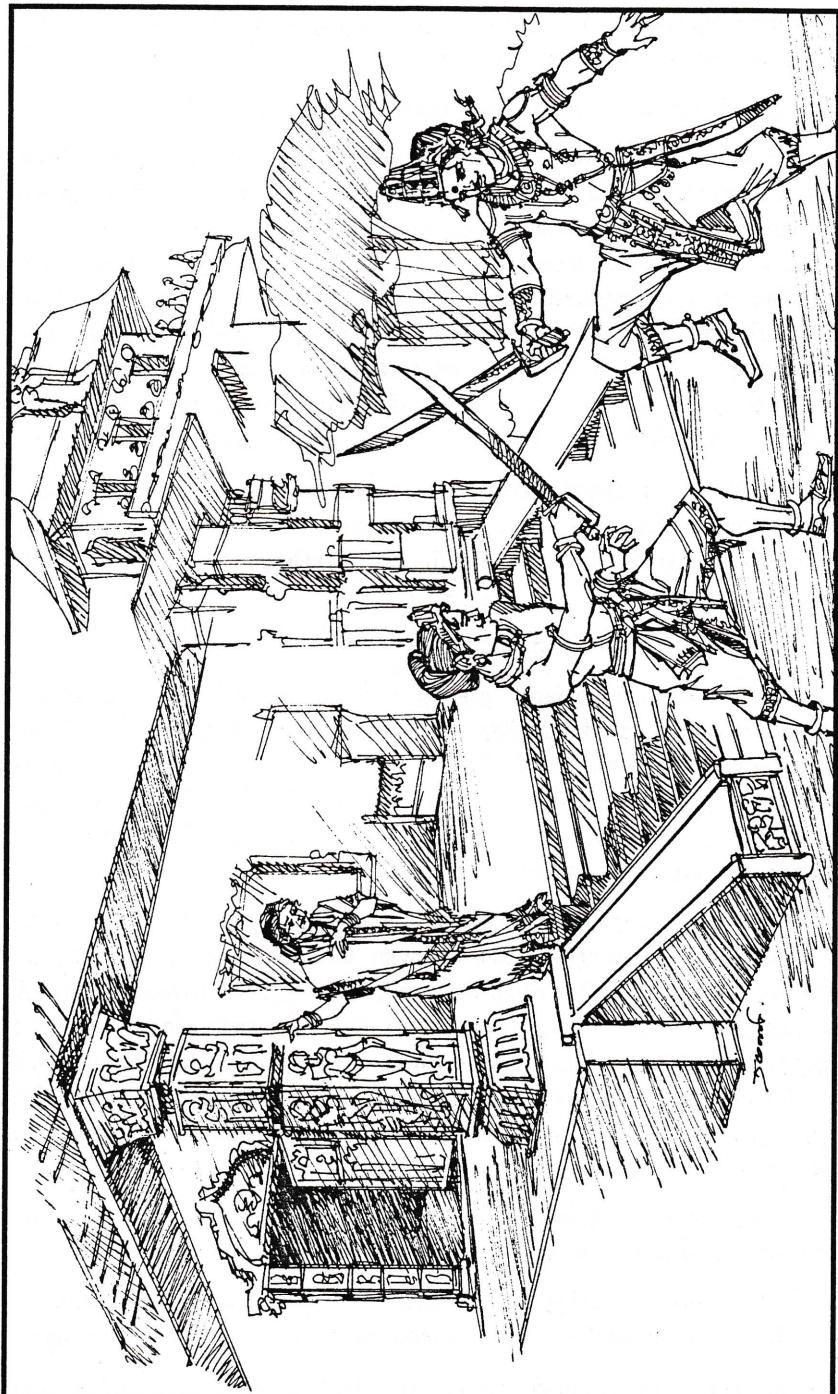
‘உண்மைதான் அம்மா. தந்தையை கொன்றமைக்குப் பழிவாங்க வேண்டும். அந்த அநூராதபூரத்து அரியாசனத்தை மீண்டும் பெறவேண்டும். சோழநாட்டில் தங்கிப் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்ட ஒவ்வொரு நாழிகைப் பொழுதும் நாங்கள் இதனை மறக்கவில்லை. திக்கஜனுக்கும் எனக்கும் இதுதான் சிந்தனை. தாயே, நீங்கள் கட்டளையிடுங்கள். இன்றே நாங்கள் படையுடன் புறப்படுகின்றோம்’.

‘அவர்கள் தமது படைப்பலத்தை அதிகரித்து வருகிறார்கள், எல்லாளா உத்தரதேசத்தின் குறுநில வேளிர்களை வெற்றிகொண்டு ஈழவுரையும் தாக்கித் தமது ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வருவதற்கு அசேலன் தயாராகி வருகின்றான். அதனால் தான் புதல்வா, கடந்த பத்தாண்டுகளாக நாங்களும் பத்தாயிரம் வீரர்களுக்குப் பயிற்சிகள் கொடுத்துத் தயாராக வைத்திருக்கின்றோம். கந்தவுடையார்வேள் இரவும் பகலும் முழுமுச்சுடன் இதில் ஈடுபட்டுமைத்தார். ஈழவுரின் இருபத்தாறு குறுநில வேளிர்களும் தமது படைகளுடன் தயாராகக் காத்திருக்கிறார்கள்.’

‘அப்பொழுது இன்னும் ஏன் தாமதம் அம்மா’ என்று அடங்கா ஆவலுடன் எல்லாளன் கேட்டான்.

‘நேற்றுத்தான் வந்தாய், செல்வா. சற்றுப் பொறுத்திரு. குறுநில வேளிர்கள் வரவிருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் கலந்து பேசவேண்டாமா?’

தாயை எல்லாளன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் தாய்

சாதாரணமானவள் அல்லன். அவன் வீரமாதாவைப் பெற்றவன்.

அநூராதபுரத்து அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்த அவன் தாய் இன்று கணவரை இழந்து தவக்கோலத்தில் காட்சி தருகிறாள். அவன் அத்தையும் அதே நிலைதான். வெண்புருத்தியினாலானடை. அரையில் கொசுவிக்கட்டி, முந்தானையால் மார்புகளை முடித்தோளில் எறிந்து, காதுகளில் தாங்கும் மகரகுண்டலங்களும், கழுத்தில் உருத்திர மாலைகளும் தவிர வேறு எதுவித ஆபரணங்களுமின்றி அந்த இரு அரசு குல மாதரகளும் காட்சி தந்தனர். அவர்கள் எவ்வளவு எழிலோடு அலங்கார ரூபவதிகளாக இருந்துள்ளனர்?

எல்லாளனின் மனம் கனத்தது.

‘புதல்வா...’ என்று மகாராணி அழைத்தார்: ‘உன் முக்கிய கடன் இந்த நாட்டின் விடுதலை. உன் தந்தையும் மாமனும், உன் முதாதையர் இழந்த நாட்டை மீண்டும் போராடிப் பெற்றனர். நாடு கிடைத்துவிட்டது. படையணிகளைக் குறைப்போம் என்று முடிவெடுத்ததால் அசேலனிடம் நாட்டை இழக்க நேரிட்டது’.

மகாராணி ஏதோ கூற முயன்றபோது ஒரு பணிப்பெண் மண்டபப் படிகளில் ஏறி விரைந்து அவர்கள் முன் வந்து வணங்கினாள்.

‘கந்தவுடையார்வேள் தங்கள் தரிசனத்திற்காக வந்திருக்கிறார்கள். தாயே.’

‘அவர்களைக் காலதாமதப்படுத்தாதே. உடன் வரச்சொல்...’

கம்பீரமாக எழுந்துநின்ற எல்லாளனை பொன்னம்மை தேவியார் அன்போடு பார்த்தார். ஒரு நாழிகை அவள் கணவன் ஈழேனன் நிற்பது போன்ற பிரமை. அதே உடலமைப்பு. அதே கம்பீரம். முறைகிய கரங்களும் தீரண்ட மார்பும் விம்மிய தோள்களும் அவனது பராக்கிரமத்துக்குச் சான்று கூறின. முழங்கால்களை எட்டிப் பிடித்துவிடுவோம் என்பது போல அவன் புஜங்கள் நீண்டு தொங்கின.

பணிப்பெண் விரைந்து மண்டபப்படிகளில் இறங்கி உத்தியாவனத்து வாயிலை நோக்கி ஓடிச்சென்றாள். வாயிலிலிருந்து கந்தவுடையார்வேளங்கும் பெரிய கொத்தனும் உள் நுழைவது தெரிந்தது.

கந்தவுடையார்வேளங்கும் பெரிய கொத்தனும் மண்டபத்தை நோக்கி நடந்து வந்தார்கள்.

‘கந்தவுடையாராநுடன் கூட வருவது பெரிய கொத்தனா அம்மா?’ என்று எல்லாளன் வியப்புத் தெரிவித்தான்.

‘ஆழாம்... நமது படையணியின் பிரதம தளகர்த்தன் அவன், செல்வா. யானைகளைப் பயிற்றுவிப்பதில் நிகரில்லாத பனிக்கன். அவன்

ஈழராஜா எல்லாளன்

தன்னுறையிலிருந்து வாளை உருவினால் அதற்கு எதிர்நிற்க இந்த ஈழவூரில் எவருமில்லை என்று பெயரெடுத்தவன். மகா திறமைசாலி...’

மகாகொத்தனை மகாராணியார் புகழ்ந்போது முகத்தில் எதுவித சலனமும் இல்லாது கம்பீரமாக நடந்து வரும் அவனை எல்லாளன் பார்த்தான். வாள்வீச்சில் நிகரற்றவன் எனத் தாயார் கூறியபோது அவன் இடது கரம் இடையில் தொங்கிய வாளைத் தன்னையறியாது பற்றியது.

அவர்கள் மண்டப வாயிலில் தரித்து நின்றனர்.

‘கந்தவுடையார் வயோதிபர்... கீழே சென்று அழைத்து வா செல்வா...’

தாயாரைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு எல்லாளன் படிகளை நோக்கிச் சென்றான். அதற்குள் மகாகொத்தன் நான்கு படிகளின்மேல் ஏறிவிட்டான். கந்தவுடையார் கீழே நின்றிருந்தார்.

‘�ழராஜா, வணக்கம்...’ என்று மகாகொத்தன் தலை சாய்த்து வணங்கினான். அத்துடன் இன்னமும் இரு படிகள் மேலேறிக் கொண்டான். அவனது வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டு கந்தவுடையாரை நோக்கி எல்லாளன் இறங்கியபோது மகாகொத்தன் தனது வலது பாதத்தால் எல்லாளனின் கால்களை இடறிவிட்டான். ஒரு இமைப்பொழுதில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட எல்லாளன் அப்படியே சில்லெனச் சுழன்று கரங்களை நிலத்தில் தாங்கி நிமிஸ்ந்து நின்றான். எதுவித அடியும் படாது திடமாகக் காற்றில் சுழன்று நிலத்தில் கால்களை ஊன்றிக் கொண்ட எல்லாளன் பார்வையில், வலக்கரத்தில் தன்னரைவாளை ஏந்தியவாறு மகாகொத்தன் நிற்பது தெரிந்தது. ஒருகணம் எல்லாளன் திகைத்துப் போனான். அத்திகைப்பு களைவதற்கு முதலே மகாகொத்தனின் நீளமான வாள் பளிரிட்டபடி எல்லாளனின் மார்பினைத் தொட்டுக் கொண்டு சுழன்றது. மின்னலென எல்லாளன் தன்னரைவாளை உருவிக்கொண்டான்.

மண்டபத்தில் நின்றிருந்த மகாராணியார் எதுவித சலனமுமின்றித் தன்னை நோக்குவதையும், திகைப்படுதலும் பயத்துடனும் ஓடிவெந்த இளவரசிகளை வலக்கரத்தால் தடுத்ததையும் எல்லாளன் கண்டான். எவரும் பதற்றப்படாது நிற்க, மகாகொத்தன் எதிரியைத் தாக்குவதுபோல இடறிவிட்டு வாளை ஏந்தியதன் அர்த்தம் எல்லாளனுக்குப் புரிய சிலகணங்கள் சென்றன. கந்தவுடையார்வேள் நிகழ்ந்த சம்பவத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்.

எல்லாளனின் உதடுகளில் மென்னகை கோடிட்டது. வலக்கரத்தில் திடமாகத் தன் வாளைப் பற்றிக் கொண்டான். கால்கள் நிலத்தில் தளர்ச்சியுடன் உதைத்துத் நகர்வதற்கும், முறுக்கேறிய வலக்கரம் ஏந்திய வாளைப் பலத்துடனும் நுட்பத்துடனும் சுழற்றுவதற்கும் தயாராகின. எல்லாளனின் வாஞும் மகாகொத்தனின் வாஞும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக்கொண்டன. ‘ணங் ணங்’கென உருக்கின் ஓசை வாள்களின்

சந்திப்பால் ஏற்பட்டது. சிலவேளைகளில் வாட்கள் காற்றினைக் கீறிக்கொண்டு சூழன்றபோது விண்ணேனி கிளம்பியது.

இரு வேங்கைகள் மோதுவது போல அவர்கள் மோதிக் கொண்டார்கள். மகாகொத்தனின் வாள் வீச்சும் நகர்வுகளும் கணப்பொழுதில் இடம்மாறி நிலைத்துத் தாக்குவதும் ஆரம்பத்தில் எல்லாளனைத் தினற வைத்தன. மகாகொத்தனின் வாள் வீச்சின் வண்மையைத் தனக்குள் மெச்சிக் கொண்டான். ஒருவரையொருவர் முகத்துடன் முகம் நெருங்கியபோது அவர்கள் முகங்களில் கோபாவேசம் காணப்படவில்லை. ஒருவரையொருவர் வெற்றி காணவேண்டுமென்ற வைராக்கியம் தெரிந்தது. ஒருவரையொருவர் தள்ளுப்பட்டபோது இருவரும் நிலத்தில் சரியாது எகிறி நின்றனர். ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்களாகத் தெரியவில்லை.

தலைகளைத் துண்டிப்பது போலவும் கால்களைத் தறிப்பது போலவும் மார்புகளில் பாய்வது போலவும் வாட்கள் செயற்பட்டபோது இருவரும் வெகு லாவகமாக குனிந்தும் விலகியும் குதித்தும் போரிட்டனர். அவர்களிடையே தொடங்கிய யுத்தம் அறுபது நாழிகைகள் வரை தொடர்ந்தது. ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. வாட்களின் நுனிகள் இருவரின் மார்புகளில் கோடிட்டிருந்தன. செவ்விரத்தம் அவற்றிலிருந்து வடிந்தது.

கதிரவன் கிழக்கு வானில் சற்று மேலேறி இருந்தான். ஓளிக்கத்திர்கள் உத்தியாவனத் தின் மண்டப முற்றத்தில் மோதிக் கொள்ளும் திடகாத்திரமான இளைஞர்கள்மீது படிந்தன.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொள்வது உண்மையில் கண்கொள்ளாக் காட்சிதான். உத்தியாவனத்தில் பல்வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் அங்கு குழுமிவிட்டார்கள். உத்தியாவனத்திற்கு வந்த திக்கஜன் முதலில் திகைத்துப் போனான். ஈழாஜாவுடன் ஒருவன் சண்டையிடுவதா? மகாராணியாரின் கரம் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

வெல்வது யார்? இருவரின் உடல்களில் களைப்புத் தெரியவில்லை.

‘நிறுத்துங்கள். போதும்...’ மகாராணியார் கட்டளையிட்டார்.

வாட்போர் நின்றது. மகாகொத்தன் தலைவணங்கி ‘ஸழாஜா, மன்னிக்கவேண்டும்’ என்றான் பணிவுடன். எல்லாளன்முன்னே வந்து வாஞ்சையுடன் அவனைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டான்.

‘கொத்தா, உன்னைப் பார்க்க எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது. இந்த நாட்டின் சுதந்திரத்தை மீட்க நீ ஒருவனே போதும்...’

அவர்கள் மார்புகள் இரத்தச் சிவப்பாகி இருந்தன.

அத்தியரயம் ०५

அனுந்கணத்தர்

பி மூவூர் அரண்மனையின் ஆலோசனை மண்டபத்தில் ஆளுங் கணத்தார் குழியிருந்தார்கள். குறுநிலவேள்கள் அவரவர்களுக்குரிய குலச் சின்னங்களோடும் ஆடையணிகளுடனும் அமாந்திருந்தார்கள். பரந்தன்வெளி குறுநில வேள் கந்தவுடையார் சற்று அமைதி இழந்தவர் போலக் காணப்பட்டார். அதற்குக் காரணமில்லாமலில்லை.இருபத்தாறு குறுநிலவேள்களில் முக்கியமான இருவர் அரசசபையின் முக்கியமான இக்கூட்டத்திற்குச் சமூகம் தரவில்லை.

ஆழமண்டலத்தின் சிரசாக விளங்கிய நாகதீபத்தின் நான்கு குறுநில வேள்களில் இருவர் காரணமின்றியோ காரணத்தோடோ அரசசபைக் கூட்டத்திற்கு வருகை தரவில்லை. நாகதீபத்தின் குறுநிலவேள்களில் வலிமை மிக்க கதிரமலையின் தலைவன் மாணிக்கநாகனும் மணற்றியின் குறுநிலவேள் நாகவல்லியனும் இந்த அரசசபைக் கூட்டத்தைக் காரணத்தோடு தவிர்த்திருப்பதாக கந்தவுடையார்வேஞ்குப் பட்டது. ஆப்பலமும் படைப்பலமும் மிக்க இவ்விரு சிற்றரசகளும் ஈழமண்டலத்தின் பெருமன்னனின் வல்லாதிக்கத்தை ஏற்றிருந்தன. அந்த அரசகுலத்துடன் கொள்வினை கொடுப்பினை உறவுகளை வைத்திருந்ததோடு குலத்தொன் மையும் வீரப்புகழும் கொண்டிருந்தன. ஈழமண்டலத்தின் வடதிசை சைன்னியத்துக்கு மாதண்டநாயக்கனாகக் கதிரமலைத் தலைவன் மாணிக்கநாகன் விளங்கினான். கீழைப் பரதவர் படைக்கு மணற்றியின் தலைவன் நாகவல்லியன் தளகர்த்தனாக விளங்கினான். எனவே அவ்விரு தரவைர்களின் சமூகமின்மை கந்தவுடையான்வேளிற்குச் சங்கடத்தைக் கொடுத்ததில் அதிசயமில்லை.

இவ் இருவரின் வரவின்மை அரசசபையில் பெரிதாகத் தெரிந்தது. வந்திருந்த பிரதானிகள் பலர் அது குறித்துப் பேசிக் கொண்டனர்.

‘மாமன்னர் நாககுத்தரின் தம்பி மகன் என்ற கர்வம் கதிரமலைத் தலைவனுக்கு. ஈழசேன மன்னர் அனுராதபுரத்தின்மீது படையெடுத்தபோது

அவருடன் தோலோடு தோள் நின்று போரிட்வர் நாககுத்தர். அவருடைய சைனியம் முழுவதும் இப்போரில் கலந்து கொண்டிருந்தன. அனுராதபுரம் வெற்றி கொள்ளப்பட்டபோது நாககுத்தர் தன் தங்கை பொன்னம்மை தேவியாரை ஈழசேனருக்கு மணம் செய்து வைத்துவிட்டு ஈழவுருக்கு திரும்பி விட்டார். அவ்வேளை கதிரைமலையின் தலைவராக நாககுத்தரின் சகோதரர் பதவி ஏற்றார். அவர் காலமானதும் அவருடைய மகன் மாணிக்க நாகன் ஆட்சியில் அமர்ந்தான். அதனால் ஈழமண்டலத்தின் ஆட்சி அதிகாரத்தில் மகாராணியாரின் தூரத்து உறவினர் கந்தவுடையார் வேளிலும் பார்க்கத் தனக்குக் கூடிய பங்கு இருக்கவேண்டுமென மாணிக்கநாகன் விரும்புகிறானாம். அதனால் அரசு அழைப்பை அலட்சியம் செய்து இருக்கிறான்' என்றார் பனங்காமத்துவேள்.

'அதுவும் சரிதான்... கந்தவுடையான்வேள் ஆறு கோட்டங்களுக்குத் தலைவனாக விளங்குவதோடு அமைச்சர் என்ற அந்தஸ்திலும் அமர்ந்திருக்கிறார். குறுநிலவேஞ்கு கட்டளையிடும் அதிகாரம் அவரிடம் இருக்கிறது. அவர் எங்களிலும் பார்க்க ஒரு படி மேல்தான்' என்றார் மூல்லைத்தீவுவேள்.

'அதுசரி மணற்றி நாகவல்லியனுக்கு என்ன பிடித்தது?'

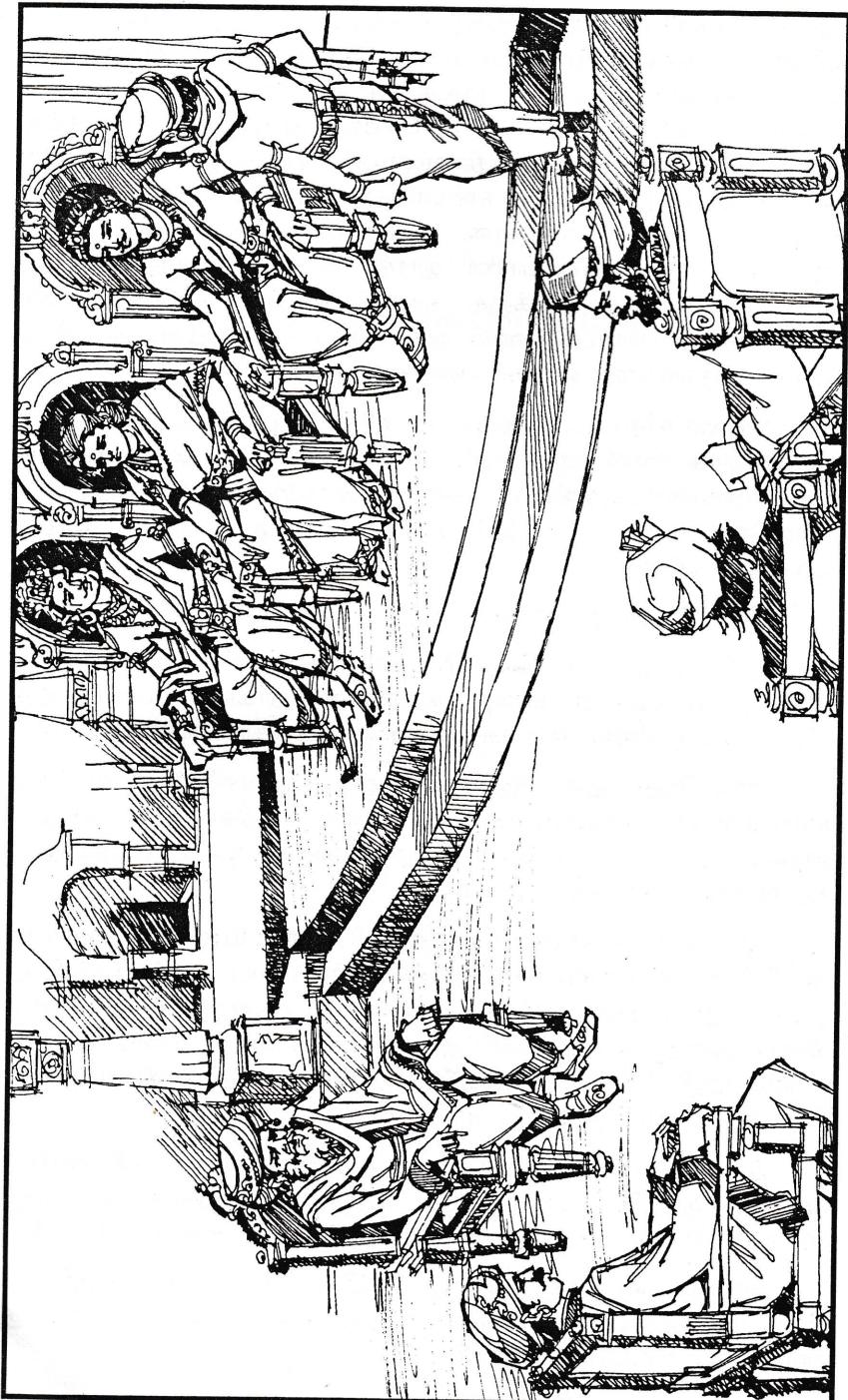
'தெரியாததுமாதிரிப் பேசுகிறீர்? மாணிக்கநாகனின் சகோதரியைத் தான் நாகவல்லியன் மணந்திருக்கிறான். நாகவல்லியனின் ஒரு சகோதரியை மூன்றாம் தாரமாக மாணிக்கநாகன் கொள்ளவிருக்கிறானாம்.'

'என்னவிருந்தாலும் இருவரும் ஈழத்துச் சைனியத்தில் முக்கிய தளகர்த்தர்கள். தண்டநாயக்கர்கள். ஒருவன் வடத்திசைச் சைனியத்தின் மாதன்ட நாயக்கன். மற்றவன் கீழைப்பரதவர் படையின் தளகர்த்தன். அவர்களைப் பகைத்துக் கொள்வது...'

'�ழத்தின் படைப்பலத்தை அறிந்துமா இப்படிப் பேசுகிறீர்? மகாராணி ஆட்சிப்பொறுப்பை வகிப்பதால் சற்றுத் தளர்ச்சி ஏற்பட்ட மாதிரியிருக்கிறது. இப்பொழுது ஈழராஜை வந்துவிட்டார். மகாகொத்தனையே தன் வாள் வீச்சால் திணற அடித்தவராமே? இரண்டு வேள்களின் உட்பகை இருபத்து நான்கு குறுநிலவேள்களின் பலத்திற்கு முன் எதுவும் செய்துவிட முடியாது. இது ஒரு வகைத் தாயாதிக் காய்ச்சல்...'

'இன்னொரு விழயமும் உள்ளது. கதிரைமலையின் உண்மையான வாரிச நாககுத்தரின் மகன் திக்கஜன் என்பதையும் மறந்து விடக் கூடாது. அவனுடைய வருநகையும் மாணிக்கநாகனுக்குப் பேரிடியாக இருக்கும்...'

'அப்படியல்ல... திக்கஜன் ஈழ சைனியத்தின் பிரதான தளபதியாக நியமனம் ஆகவிருப்பதாக பேசு அடிபடுகிறது. கதிரைமலைத் தலைமைக்கு அவன் ஆசைப்படமாட்டான்.'

அவ்வேளை அந்த மண்டபத்தின் சலசலப்பினை அடக்கிவிடுமாப்போல, ‘ஆழம் முழுதும் கொண்ட மாமன்னர் ஈழசேனரின் திருத்துணைவியார் மகாராணி பொன்னம்மை தேவியார் சபைக்கு வருகிறார். ஆழத்து இளவல்கள் மாமன்னர் ஈழசேனனின் திருப்புதல்வர் ஈழராஜா, மாமன்னர் நாககுத்தரின் திருப்புதல்வர் திக்கஜன் இருவரும் சபைக்கு வருகிறார்கள். அமைதி காக்க’ என்ற கட்டியம் எழுந்தது. கட்டியம் கூறுவோன் விலகி வழிவிட பொன்னம்மை தேவியார் முன்னே நடந்து வர, அவரைப் பின்தொடர்ந்து ஆழத்து இளவல்கள் ஏறுகளாக வந்தார்கள். அரச பிரதானிகள் எழுந்து நின்றார்கள். அவர்களின் பார்வை ஆழத்து இளவல்கள் மீது படிந்திருந்தது. பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் காண்கிறார்கள்.

வாழ்த்தொலி மண்டபத்தினை அதிர வைத்தது.

‘மகாராணியார் வாழ்க. ஈழராஜா வாழ்க. திக்கஜன் வாழ்க.’

மகாராணி பொன்னம்மை தேவியார் தன் அலங்கார இருக்கையில் அமர அவரின் இருபுறங்களிலும் இடப்பட்டிருந்த இருக்கைகளில் இளவல்கள் அமர்ந்து கொண்டனர். சபையினரை அமர்ந்து கொள்ளாமல்படி மகாராணியார் கையசைக்க அனைவரும் இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். மகாராணியாரின் விழிகள் அனைவர் மீதும் படர்ந்து அவதானித்தது. நாகத்தீர்த்தின் குறுநிலவேள்கள் இருவர் வருகை தராதது தெட்டெனத் தெரிந்தது. முகத்தில் சற்றுக் கவலை படர்ந்தது.

எல்லாளன் கம்பீரமாக அரச பிரதானிகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் பார்வை பட்டவர்கள் அடக்கமாகவும், அன்பாகவும் புன்னகைத்துக் கொண்டனர். அவன் இராச்சியத்தின் குறுநில மன்னர்கள் அவர்கள். நூற்றுக்கணக்கான குறுநில மன்னர்களைக் கொண்டிருந்த அவன் இராச்சியம் இன்று இருபுத்தாறு குறுநில மன்னர்களை கொண்டதாகச் சுருங்கி விட்டது. அவன் தந்தை ஈழசேனர், மாமனார் நாககுத்தர் இருவரும் முன்னர் இழந்த இலங்காபுரியைத் தம் படைபலத்தால் வெற்றி கொண்டு மாமன்னர்களாக விளங்கி இருந்தார்கள். இன்று வடக்கே இருபத்தாறு சிற்றரசுகளின் ஆளுலப்பரப்பிற்குள் ஈழமண்டலம் குறுகி விட்டது.

மகாராணியார் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார். பரிசாரர்கள் முன்னிருடன் சபைக்குள் வந்தனர். அரச பிரதானிகளுக்குச் செப்புப் பாத்திரங்களில் முன்னைர வெகு மரியாதையுடன் வழங்கினர். உதடுகளில் பாத்திரம் படாமலேயே அண்ணார்ந்து பருகக்கூடிய மூக்குகள் கொண்ட பாத்திரங்கள். தேங்காய்ப்பால், பழரசம், கருப்பஞ்சாறு ஆகிய மூன்றும் கொண்ட முன்னீர் ஏறிக்கும் வெயிலுக்குத் தக்க தாகசாந்திப் பானமாகும்.

அனைவருக்கும் முன்னீர் வழங்கப்பட்டதும் பொன்னம்மை தேவியார் பேசினார்.

‘ஆளுங்கணத்தாரே, உங்களை இவ்வளவு அவசரமாக இங்கு

சமுராஜா எல்லாளன்

அமைத்ததன் நோக்கத்தை நீங்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். நாங்கள் எதிர்பார்த்திருந்த தருணம் வந்துவிட்டது. ஈழமண்டலத்தைத் தம் வலிமையால் நிர்மாணித்த மாமன்னர்களான என் கணவரினதும், என் தமையனாரினதும் வீரப் புதல்வர்கள் சோழ நாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் இந்தச் சிறிய அரசை ஒப்படைக்கவுள்ளேன் என நான் கூறுமாட்டேன். இந்தச் சிற்றரசை நிச்சயமாக அவர்களுக்கு வழங்க மாட்டேன்.

சபையில் சிறிது சலசலப்பு எழுந்தது.

‘ஆழத்து இளவல்கள் இழந்த ஈழமண்டலத்தை வெற்றி கொண்டு அநுராதபுரத்து மாமன்னர்களாக முடிகுடிக்கொள்ள வேண்டும். ஈழாம்ராச்சியத்தின் மாமன்னாக எல்லாளன் அரியாசனம் ஏற வேண்டும். அதற்காகத்தான் கடந்த பத்தாண்டுகளாக படை சேர்த்தோம். பயிற்சிகள் வழங்கினோம். ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் தோள்கள் தினவெடுக்கத் தயாராக காத்திருக்கிறார்கள். இவற்றினைவிட இருபத்தாறு குறுநில வேள்களும் நூற்றுக்கணக்கான வீரர்களுடன் தயாராக இருக்கின்றார்கள்.’

‘நாங்கள் தயார்’ எனக் குரல் ஓலிகள் எழுந்தன.

‘இன்னும் ஏன் தாமதம் மகாராணி. இன்றோ நாளையோ எமது படைகள் அநுராதபுரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டும்.’

மகாராணியாரின் உதடுகளில் மென்னகை படர்ந்தது.

‘ஆக்கப்பொறுத்தவர்கள் ஆறுப் பொறுக்க வேண்டும். ஈழராஜாவும் திக்கஜனும் நமது படைவீரர்களின் திறனை மதிப்பிட வேண்டும். மேலதிகப் பயிற்சிகள் வழங்க வேண்டும். அவர்கள் தாம் படை நடத்திச் செல்லவிருக்கிறார்கள். நமது படையிலுள்ள நானுறு குதிரைகள் போதாது. இன்னும் இரு தினங்களுள் அராபிய வர்த்தகர்களின் கப்பல்கள் புரவிக்குடன் வரவுள்ளன. அவை ஊர்காவற்றுறையில் நங்கூரமிடவுள்ளன’ என்று கந்தவுடையார்வேள் எடுத்துரைத்தார்.

‘இங்கிருந்து நமது படைகள் புறப்படும் நாள் பின்னர் தீர்மானிக்கப்படும். இப்பொழுது உங்கள் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லலாம்’.

அரசசபையில் சிறிது நாழிகை அமைதி ஆட்சி செய்தது. பனங்காமத்துவேள் எழுந்தார்.

‘அரசியாரே, யுத்தம் அவசியம்தானா? சமாதானப் பேச்சவார்த்தைகள் மூலம் இழந்த அரசினைப் பெற்றுமுடியாதா?’

பொன்னம்மைதேவியார் அவரை ஒரு கணப்பொழுது ஏறிட்டுப் பார்த்தார். பின்னர் மகன் பக்கம் திரும்பி, ‘எல்லாளா, இனி நீயே அவர்களுக்குப் பதில் கூறு’ என்றார்.

எல்லாளன் எழுந்து நின்றான். தோளிலிருந்து சரிந்த உத்தரியத்தைச் தோளில் எடுத்து இட்டுக் கொண்டான். இடுப்பிலிருந்து குதிக்கால்வரை காசிப் பருத்தியால் வடிவமைக்கப்பட்ட சல்லடமும், அதனை இறுக்கும் இடுப்புக்கச்சையும் மார்புக்குக் குறுக்கே உத்தரியமாகச் சரியும் ஆறாக மடித்த பட்டுத்துணியும் எல்லாளனின் கம்பீரத்திற்கு மெருகேற்றின. அள்ளிச்செருகப் பட்ட கொண்டையும் உச்சியும் தெரியத்தக்கதாக நெற்றியின் மேல் கவிழ்ந்த பிறை வடிவக் கிரீடம் விளங்கியது. மார்பில் கண்டியும் ஹாரமும் காதுகளில் கடுக்கன்களும் ஓளிவீசின. மார்பில் சன்ன வீரமும் புஜங்களில் கடகங்களும் அணிந்திருந்தான். எழுந்து நின்றபோது முறுக்கேறிய அவன் உடல் புஜபல பராக்கிரமத்தைப் பறைசாற்றியது.

பனங்காமத்துவேளின் கேள்விக்கு அவன் பதில் இறுத்தான்.

‘யுத்தம் தீமையானதுதான். நல்ல யுத்தம் என்றொன்றில்லை. தற்காலிகமான அமைதிக்காகவும் நிம்மதிக்காகவும் அத்தியாவசியமான சுதந்திரத்தை விட்டுவிடுபவர்கள் வருங்கால சந்ததிகளின் கைகளிலும் காலுகளிலும் அடிமை விலங்குகளை மாட்டிய குற்றம் செய்தவர்களாவார்கள். நாங்கள் அதைச் செய்து விடக்கூடாது. ஆக்கிரமிப்பாளர் நாங்களல்லர். அவர்களோ...’ என்றான் எல்லாளன் கொதிப்புடன். பின்னர் தோட்டந்து, எங்கள் மாமன்னனின் சிரசைக் கொய்து மூங்கில்கழியிலே குற்றி கோட்டை மதிலில் நாட்டி வைத்த சிங்கள மன்னனிடம் சமாதானம் பேசுவதா? அவனுடைய அச்செயல் ஆட்சியுரிமையைப் பெறுவதில் அவனுக்கிருந்த விளைவைக் காட்டில்லை. திராவிட இனத்தின் மீதிருந்த வெறியைக் காட்டுகின்றது’ என்ற திக்கஜனைப் பொன்னம்மை தேவியார் பெருமித்துடன் பார்த்தார்.

‘தங்கள் திட்டமென்ன ஈழாஜா?’

‘நாங்கள் இழந்த பிரதேசங்களை மீண்டும் பெறவேண்டும். அதற்கு யுத்தத்தைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை. அதற்கு முன் இரு செயற்பாடுகள் இங்கு நிகழ வேண்டும்’ என்றான் எல்லாளன் அமைதியாக. பின்னர், ‘முதலில் நாகதீபத்திற்குத் தேர்ந்தெடுத்த அறுநாறு வீரர்களுடன் நாங்கள் திக்விஜயம் ஒன்றினை மேற்கொள்ள வேண்டும்’ என்று கூறிய போது சபையில் வியப்பு எழுந்தது.

எல்லாளன் மேற்கொள்ள விருப்பதாகக் கூறும் திக்விஜயத்தின் காரணம் எல்லோருக்கும் புரிந்தது. மகாராணியார் மகனைப் பெருமித்துடன் பார்த்தார். எல்லாளன் தொடர்ந்தான்.

‘ஆட்சியென்பது சில சட்டதிட்டங்களுக்குட்பட்டது. அதற்கு அடங்கி நடக்கும் நேர்மையானவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதும் மற்றவர்களை அகற்றி விடுவதும் பிழையன்று.அழுகிவரும் விரலை அகற்றாவிட்டால் அது உடல் முழுவதும் பரவிவிடும்’

‘அவர்கள் உங்கள் உறவினர்கள்’ என்றார் கந்தவுடையார்வேள். வார்த்தைகளில் அவனை ஆழம் பார்க்கும் கயிறு ஊசலாடியது.

‘யாரைச் சொல்கிறீர்கள்? கதிரைமலைத் தலைவன் மாணிக்கநாகனை யும், மணற்றியின் தலைவன் நாகவல்லியனையுமா? அவர்கள் உறவினர் கள்தாம். நீங்கள் எல்லோரும் உறவினர்கள்தாம். இந்தநாட்டு மக்கள் எல்லோரும் உறவினர்கள்தாம். மாமா, அரசியல் என்பது உறவுநிலைக்கு அப்பாற்பட்டது. நான் நாகதீபத்திற்கு ஒரு திக்விஜயத்தைத்தான் மேற்கொள்ளவிருக்கிறேன். யுத்த விஜயமன்று. பெரும் இலட்சியம் ஒன்றினை அடைவதற்கான முயற்சியில் உட்பகைகள் இருக்கக்கூடாது’

பொன்னம்மைதேவியார் குறுக்கிட்டார்: ‘உன் கோரிக்கையைச் சபை ஏற்றுக்கொள்கிறது. உன் அடுத்த கோரிக்கை என்ன?’ எல்லாளன் தாயாரைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

‘யுத்தத்தைக் காரணம் காட்டி மக்கள் மீது விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கூடுதலான இறைவரிகள் நீக்கப்பட வேண்டும். மக்கள்மீது மேலதிகச் சுமைகளைச் சுமத்தக்கூடாது. குறுநிலவேள்கள் தமக்கு அளிக்கப்பட்ட இறைவிதிக்கும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி இறை வகுலிப்பதன் மூலம் மக்களின் வெறுப்புக்குள்ளாகக் கூடாது. மக்கள் மன்னாக்கும் அஞ்சி நடக்கலாம். ஆனால் தன்னை வெறுக்கும்படி ஆட்சியாளன் நடந்துகொள்ளக் கூடாது.’

‘வருமானம் இல்லாத ஆட்சி வானத்தில் உள்ள மேகத்தைப் போன்றது சமுராஜா...’ என்றார் கந்தவுடையார்வேள்.

‘யுத்தத்திற்கான ஆயத்தங்களை நீங்கள் கடந்த பத்தாண்டுகளாகச் செய்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் அதேவேளை, அரசிற்கு வருமானம் தரும் தொழிற்துறைகளில் கவனம் செலுத்தவில்லை. அரசிற்கு வருமானம் சேர்க்கும் வாரியாங்கள் நன்கு இயக்கப்படவில்லை. நமது பிரதேசத்தில் விளைகின்ற தன்புவான் உப்பு கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தென்னிலங்கைக்கு வண்டில்களிலும் பொதிமாடுகளிலும் அனுப்பப்படவில்லை. உப்பு வாரியம் உறங்குகின்றதா? வர்த்தக வாரியம் வழுமையாக ஏற்றுமதி செய்யும் பொருட்களை அனுப்பாது புரவிகளையும் வடக்கன்மாடுகளையும் இறக்குமதி செய்து வருகின்றது. படைவீரர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருக்கின்றது. பயிற்சி இல்லாத காலங்களில் அவர்களைப் பொதுப்பணிகளில் ஈடுபடுத்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவில்லை. சாலைகள் நன்கு திருத்தப்படவில்லை. அரசு அலுவலர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருக்கின்றது. இவை அவசியந்தான். மறுக்கவில்லை. இவற்றிற் கான செலவினத்திற்காக மக்களிடம் தானியவரியாகவும், தனவரியாகவும் வழக்கத்திற்கு மாறாக...’ எல்லாளன் சொல்லிக்கொண்டு போனான். மகாராணியார் மீண்டும் குறுக்கிட்டார்.

‘சொல்வா, பெறுமதியான சுதந்திரத்தைப் பெறுவதற்கு மக்களின் பங்களிப்பும் யுத்தகாலத்தில் அவசியமானது. தவிர்க்கமுடியாதது. நீ சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கிறது. அவற்றினைக் கவனத்திற்கு எடுப்போம். அடுத்த திங்கள் பொர்ணமியன்று இச்சபை மீண்டும் கூடும். அதில் படையெடுப்பிற்கான நாள் குறிக்கப்படும். நாகதீபத்தின் தலைவர்கள் நிச்சயம் கலந்து கொள்வார்கள் என நினைக்கிறேன். இத்துடன் சபை கலைகின்றது. குறுநிலவேள்கள் அனைவரும் விருந்தினர் மண்டபத்தில் கூடுமாறு அழைக்கின்றேன்.’

மகாராணியார் பொன்னம்மைதேவியார் எழுந்து நின்றார். ஆளுங்கணத்தார் அனைவரும் கூடவே மரியாதைக்காக எழுந்தனர்.

அத்தியாயம் ०६

தரரணியின் கரதல்

ஓம் வை வானில் சூரியன் மெல்லென இறங்கிக் கொண்டிருந்த இனிமையான ஒரு மாலைப் பொழுதில் அரசு உத்தியாவனத் தின் கல் இருக்கையில் எல்லாளன் அமர்ந்திருந்தான். சிற்ப வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய மண்டபத்துத் தூணினைப் பற்றியவாறு அரசதேவி மௌனமாக நின்றிருந்தாள். அழகுச் சிற்பமாக இடை ஒசித்து அவள் நின்றிருந்த எழிற்கோலத்தை எல்லாளன் வைத்தகண் வாங்காது விழிகளால் மேய்ந்தான். இடுப்பிலிருந்து குதிகால்வரை இடுப்பினைச் சுற்றி முன் கொய்யம் வைத்துப் புடவை அணிந்திருந்தாள். இடுப்புடன் சேலையை இறுக்கி இடைக்கச்சுமும் முத்தும் மணிகளும் கோத்த ஒட்டியாணமும் விளங்கின. கச்சைகட்டிய மார்புக் கலசங்களை மூடி நீலவண்ணைப் பட்டுத்துணி தோளில் புரண்டது. கழுத்தில் கண்டிகை, காதுகளில் குண்டலங்கள், கைகளில் சங்கு வளையல்கள், கால்களில் வெள்ளிக் கொலுக்கள், விரல்களில் கணையாழிகள் என அமைந்த அவள் அலங்காரத்தை எல்லாளன் விழிகளால் பருகுவதை அவள் உள்ளுணர்வு உணர்த்தியதால் மெதுவாக வெட்கத்துடன் தன்னை நெளித்துக் கொண்டாள்.

எல்லாளனின் விழிகள் கேசாதிபாதமாகி பின்னர் தொப்புளுக்கும் மார்புக் கச்சைக்கும் இடையில் உடுக்கென ஒடுங்கிய இடுப்பினைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்த உதரபந்தத்தில் வந்து நின்றன.

அரசதேவியே மௌனத்தைக் கலைத்தாள்: ‘நீங்கள் பெண்களை இதுவரை பார்த்ததில்லையா?’

எல்லாளன் புன்னகைத்தான்.

‘இவ்வளவு உரிமையோடு இன்றுபோல் எப்பொழுதும் பார்த்தது கிடையாது தேவி. இவ்வளவு அழகாக நீ வளர்ந்திருப்பாயென நான் எண்ணியிருக்கவில்லை’.

அரசுதேவியின் உதடுகளில் மந்தகாசம் படர்ந்தது. அவன் விழிகளை ஒருகணம் நேராகச் சந்தித்தாள்.

‘என்ன உரிமையாம்...’

‘என் அத்தை மகள், மாமன் மகள். என் முறைப்பெண்...’

‘யார் தந்த உரிமை?’

‘யார் தரவேண்டும் தேவி? எனக்குடையதை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன். அதில் என்ன தவறு?’

‘தவறில்லை... பத்தாண்டுகள் கழித்து ஈழவூருக்கு வந்து பத்து தினங்கள் கழிந்தும் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கும் ஒருத்தியிடம் ஒரு வார்த்தைக்கூடப் பேசாமல் இருந்துவிட்டு, ஆற்றாமல் நான் தோழி மூலம் செய்தியனுப்பி அழைக்க வந்திருக்கிறீர்கள்’

எல்லாளன் பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தான்.

‘தேவி, என்னைப் புரிந்துகொள். என் வாழ்க்கையின் முக்கிய குறிக் கோள் நிறைவேறும் வரை நான் எதையும் எவரையும் நினைத்துப்பார்க்கவும் இயலாத நிலையிலுள்ளேன். அவ்வாறிருந்தும் இடையிடையே உன் நினைவு எழாமலில்லை, தேவி’.

அவன் எழுந்திருந்தான். மெதுவாக அவளை நோக்கி நடந்துவந்து அவன் தோளில் வலக்கரத்தினைப் பதித்தான். அவள் எதுவும் பேசவில்லை. அப்படியே அவளை அணைத்து வந்து தன்னருகில் அமரச் செய்தான். மெதுவாக அவன் கரங்களைப் பற்றித் தன்னிரு கைகளுள் சிறைப்படுத்திக் கொண்டான்.

‘தேவி... நீ என்னை நினைத்ததில்லையா?’

அரசுதேவி கோபத்துடன் அவனை ஏறிட்டாள்.

‘உங்களை நினைப்பதைத் தவிர எனக்கு இங்கு வேறேன்ன வேலை, இளவரசே?’ அவள் விழிகள் கலங்கித் தவித்தன. அவள் மனதைத் தான் நோக்கச் செய்துவிட்டதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

‘தேவி, நீ இந்த நாட்டின் வருங்கால பட்டத்தரசி. உனது சிந்தனைகள் சுயநலம் தழுவியதாக இருக்கக்கூடாது. சமுகம் தழுவியதாக, இந்த நாடு தழுவியதாக இருக்கவேண்டாமா?’

‘எனக்கு உலகமே நீங்கள்தான்...’ என்று அரசுதேவி சிரித்தாள். பள்ளென அவள் பற்கள் எழிலிட்டன. சிரித்தபடி அவன் வலிமையான தோளில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டாள். பேர்ப்பயிற்சியில் மரத்து வலிமை ஏறியிருந்த இடக்கரம் அவள் கண்ணத்தை ஸ்பரிசித்தது.

தூரத்தில் அரசுபூரக் குளத்தின் கரையில் தோழிகள் நிற்பது தெரிந்தது.

ஆழாஜா எல்லாளன்

அவர்கள் தலைவியின் இனிமையைக் குலைக்க விரும்பாமல் குளத்தினுள் கல்வீசிப் பொழுதைப் போக்கினார்கள்.

இருந்தாற்போல் அரசதேவி வினவினாள்.

‘என் அனுராதபுரத்தின்மீது படையெடுக்க வேண்டும்? அனுராதபுரத்தி விருந்து இலங்காபுரியை அரசாங்கம் உரிமை சிங்கள அசேலனுக்கு இல்லையா?’ அரசதேவியின் கேள்வி எல்லாளனை வியப்படைய வைத்தது.

‘நல்ல கேள்வி தேவி. இற்றைக்கு முன்னாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் (கி.மு. 483) இலங்காபுரிக்கு நாடு கடத்தப்பட்ட ஒரு தலைவனும் அவனது எழுநாறு தோழர்களும் திசைசமாரிக் கப்பல் களில் இங் கு வந்திறங்கினார்கள். கொண்நதிக்கும் கதம்பநதிக்கும் இடையில் இறங்கினார்கள். அவ்வேளை இலங்காபுரியில் நாகரிகத்தில் மெம்பட்ட தீராவிட மக்களாகிய நாம் வாழ்ந்திருந்தோம். தெற்கில் இயக்கர் என்றும் வடக்கில் நாகர் என்றும் எம்முன்னோர்களால் அவர்கள் வழிபடும் முறைகருதி அவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். வந்தவர்கள் இயக்க மக்களுடன் மணவினையால் கலந்தனர். அத்துடன் பாண்டிநாட்டிலிருந்து பெண்களைத் தருவித்தும் மணந்துகொண்டனர். தனித்த ஒரு மொழியால் பிரிந்து தம்மைச் சிங்களவர் எனப் பிரித்துக் கொண்டனர். பொத்த மதத்தின் வருகையால் அவர்கள் வழிபாட்டு முறைகளும் மாறின. வட இலங்காபுரியில் வாழ்ந்த மக்களுள் சிலரும் பொத்தத்தைத் தழுவினாராயினும் மொழியால் தமிழராக விளங்கினர். இந்த நாடு தீராவிடரிடமிருந்து அவர்களால் அபகரிக்கப்பட்டது. ஆகவே அனுராதபுரத்தின் சிம்மாசனத்தில் அமர்வதற்கு எங்களுக்கும் உரித்துண்டு. இராஜ்யம் என்பது குறுகிய எல்லைக்குள் அடங்கிவிடுவதல்ல. தேவி, அது விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும். அனுராதபுர மன்னனுக்கு அடங்கியவர்களாக நாங்கள் இருந்துவிடக்கூடாது. எங்கள் சிற்றரசின்மீது அசேலன் எப்பொழுது படையெடுப்பான், அழிப்பானென்று நித்தம் பயந்து சாகமுடியாது. பகை அழிக்கப்பட வேண்டும். நாட்டின் சுதந்திரம் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மௌலாக எங்களை அனுராதபுரத்திலிருந்து துரத்தியடித்துவிட்டு, என் தந்தையின் சிரசினைக் கொய்து மூங்கில் கழியில் செருகிக் கோட்டை வாயிலில் காட்சிக்கு வைத்த அந்த அசேலனைத் தண்டிக்காது விடச் சொல்கிறாயா? தேவி’ என எல்லாளன் கர்ச்சித்தான். அரசதேவி அவனைத் திகைப்புடன் பார்த்திருந்தாள்.

‘அமைதி. இளவரசே...அமைதி..’

‘ஆள்பவர் எவர் என்பது பிரச்சனையால்ல. ஆட்சியுரிமை அவருக்குள்தா என்பதுதான் பிரச்சனை. அனுராதபுரத்தில் சைவர்களும்,

பெளத்தர்களும் வாழ்கிறார்கள். பெளத்தர்களில் தமிழரும் இருக்கின்றனர்.. சைவர்களில் சிங்களவருமிருக்கின்றனர் என்பது உனக்குத் தெரியுமா தேவி? அதேபோல நாகதீபத்தில் சைவரும் பெளத்தர்களும் உள்ளனர். அங்கு தமிழ்ப் பெளத்தர்கள் அதிகமாக உள்ளனர் என்பது உனக்குத் தெரியுமா தேவி?

அவள் அமைதியாகத் தலையை அசைத்தாள்.

‘இளவரசே..’ என்றாள் பாசத்துடன்: ‘நாளை நீங்கள் மறவர் குறிச்சிக்குப் போகிறீர்களாம். நமது படைப்பாசறை அது... அங்கு சென்றால் எப்பொழுது என்னைக்காண வருவீர்களோ? ஆதலால்...’

‘ஆதலால்...?’

‘இன்றைய பொழுதை எங்களைப் பற்றிப் பேசுவதில் கழிப்போம்...’

‘தேவியின் கட்டளை...’ என்று எல்லாளன் சிரித்தான்.

‘உங்களுக்கு ஒரு விடயம் தெரியுமா?’

அரசதேவியின் முகத்தை வியப்புடன் ஏறிட்டான். கரப்பற்றுதல் விலகவில்லை. என்ன என்குமாப்போல் நோக்கினான்.

‘தாரணிநாச்சி பற்றியது... என் அண்ணன் திக்கஜன் பற்றியது...’

‘அதில் என்ன இருக்கிறது, தேவி. திக்கஜனுக்கென்றே வளர்பவள் தாரணி... என் சகோதரி...’

அரசதேவியின் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது. மண்டபத்திற்கு வெளியே வெறிக்கப் பார்த்தாள். மெதுவாக இருக்கையை விட்டெழுந்து நின்றாள். எல்லாளனும் எழுந்தான். இருவரும் மண்டபப் படிகளில் இறங்கி அரசபுரக் குளத்தை நோக்கி மெல்ல நடந்தனர். ஓரிடத்தில் தயங்கி நின்ற அரசதேவி எல்லாளனின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

‘மறைக்காமல் கூறேன் தேவி...?’

‘என் அண்ணன் எதுவும் உங்களிடம் சொல்லவில்லையா?’

‘இல்லை. அவன் அனுராதபுரம் யுத்தம் பற்றித்தான் பேசுவான். விவாதிப்பான்.’

‘தாரணிநாச்சி எதுவும் கூறவில்லை...?’

‘அவள் என்னுடன் பேசிய சந்தர்ப்பங்களில் ஒ... ஏதோ கூற விரும்பியவள் போலக் காணப்பட்டாள்.’

‘மகாராணியார் கூடவா எதுவும் கூறவில்லை?’

‘இதோ பார் தேவி.. என் ஆவலைத் தூண்டாமல் விடயத்தைக்

கூறிவிடு...’

மேலை வாளில் சரியும் ஆதவனை ஒருகணம் அரசதேவி ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அடிவானம் செக்கச் சிவப்பாக வர்ணக்கலவையிட்டது.

‘தாரணிநாச்சி என் அண்ணை ஒருபோதும் மணக்கமாட்டாள். இளவர்சே, நீங்கள் அனுராதபுரத்தின் சிம்மாசனத்தில் அமரும்போது வடசமூத்தின் சிம்மாசனத்தில் அண்ணர் அமர்வார். அவர் அருகில் பட்டத்தரசியாக தாரணிநாச்சி அமரமாட்டாள்...’

எல்லாளன் சற்று விலகிப் பின்வாங்கினான்.

‘தேவி, நீ யாது கூறுகிறாய்?’

‘உண்மையைத்தான் கூறுகிறேன். தாரணிநாச்சியின் இதயச் சிம்மாசனத்தில் என் அண்ணர் திக்கஜன் இல்லை. அவள் இதயச்சிம்மாசனத்தில் பரந்தனவேளி குறுநிலவேள், ஈழமண்டலத்தின் அமைச்சர் கந்தவுடையார்வேளின் மூன்றாவது புத்திரன், ஈழமண்டலக் குதிரைப்படையின் தளகர்த்தன் மகாகொத்தன் இடம் பிடித்துவிட்டான். மூன்றாண்டுகளாகின்றன. ஒருவகையில் அதுவும் முறைவழியில் சரிதான்.’

எல்லாளனால் எதுவும் உடன் பேசமுடியவில்லை. திகைத்துப்போய் அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

‘நீ எடுத்துக் கூறவில்லையா தேவி?’

‘எவ்வளவோ சொன்னேன். அவள் மனம் மாறவில்லை. கூறக்கூற அவள் இதயத்தில் மகாகொத்தனின் மேலான காதல் வலுவாகப் பற்றிக் கொண்டதுதான் மிச்சம். விபரந்தெரிந்து அந்தையும் கந்தவுடையார்வேளஞும் திகைத்துவிட்டனர். தாரணிநாச்சியாரை என் மருமகளாக அடையும் பேராசை எனக்கில்லை. சகோதரி. ஆனால் இருவரும் விரும்பிவிட்டால் நான் அதற்கு மறுப்பில்லை என்றார் கந்தவுடையார்வேள். விதி அது வானால் அப்படியே ஆகட்டும் என மகாராணியார் அனுமதித்துவிட்டார். என் அன்னை சிறிய நாச்சியாருக்குக் கவலைதான். கவலைப்பட்டு என்ன செய்வது? அண்ணருக்கு இன்னமும் இந்த விடயம் தெரியுமோ எனக்குத் தெரியாது. அன்னையார் சிலவேளை சொல்லியிருக்கலாம். அவன் வீரன். இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்வான்’. மீண்டும் அவர்கள் மண்டப இருக்கைக்கு வந்தனர். அமர்ந்து கொண்டனர்.

எல்லாளனின் மனக்கண்களில் மகாகொத்தனின் கம்பீரமான உருவம் ஒருதடவை தோன்றியது. அந்த வீரபுருஷனிடம் பிறரைக் கவரும் சக்தியதிகந்தான். ஆனால் அரச பரம்பரையின் வழிமுறை தவறிப் போகின்றது. வடசமூதன்டலத்தின் பட்டமகிழியாகும் பாக்கியம் தாரணி நாச்சிக்கு இல்லாது போகப்போகின்றது.

மேலெவானில் குரியன் சரிந்துவிட்டான். குளக்கரையிலிருந்து அரசதேவியின் தோழியர் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். இருவரும் எழுந்திருந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் விழிகளால் தழுவினர். மறுகணம் எல்லாளன் அரசதேவியைத் தன் மார்புடன் இறுக அணைத்துத் தழுவிக் கொண்டான்.

‘இளவரசே...’

‘தேவி... என் தேவி...’

வடபுற மண்டபப் படிகளில் எவரோ வேகமாக ஏறிவரும் சப்தம் எழுந்தது. இருவரும் தழுவலிலிருந்து பிரிந்து நின்றனர்.

திக்கஜன் ஏறிவந்தான்.

‘சமூராஜா, அனுராதபுரத்திலிருந்து நந்தசாரதி வந்திருக்கிறான். உடனடியாக மகாராணியார் உங்களை வரும்படி பணித்துள்ளார்.’

அரசதேவியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திக்கஜனுடன் எல்லாளன் புறப்பட்டான்.

‘எந்த நந்தசாரதி திக்கஜா?’

‘தெரியாமல்தான் கேட்கிறீர்களா சமூராஜா?’

எல்லாளன் அவன் தோனைப் பற்றினான்: ‘என்ன திக்கஜா. உன் வார்த்தைகளில் என்னை விழிப்பது மரியாதை கலந்ததாகவிருக்கிறது?’

‘நீங்கள் இந்த நாட்டின் மன்னார்.’

‘திக்கஜா, பைத்தியக்காரன் போலப் பேசாதே. இந்த இராச்சியத்தினை உன் தந்தையும் என் தந்தையும் சேர்ந்துதான் தாபித்தார்கள். இருவரும் இந்த நாட்டின் மாமன்னர்களாகத்தான் கருதப்பட்டனர். என்னை அப்படி அழைக்காதே. நான் உன் மைத்துனன். உன் நண்பன். எல்லாளன் என்றே அழை... ஒருமையில் பேசாடா...’

‘சரி எல்லாளா...’ என்றான் திக்கஜன். முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். காரணம் எதுவென எல்லாளனுக்குப் புரிந்தது தாரணிநாச்சிதான்.

‘சமூமண்டலத்தின் நிகரில்லாத ஒற்றன்...ஆயுதமில்லாமலேயே பத்து ஆயுததாரிகளை மன் கவ்வ வைக்கும் திறமைசாலி. மகாகொத்தனின் உபதளகர்த்தன்... நந்திசாரதி’ என்றான் திக்கஜன்.

அத்தியரயம் ०७

ஓற்றன் நந்தசாரதி

ஃ மழூர் அரண்மனையின் அத்தாணி மண்டபத்தில் நெய் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. உத்திரத்திலிருந்து தொங்குகின்ற தூண்டாமணி விளக்குகளும், சுவர்ப் பிரைமாடங்களில் ஏற்றப்பட்டிருந்த அகல்விளக்குகளும் அந்த மண்டபத்தின் இருளை அகற்றுவதில் வெற்றி கண்டிருந்தன. மண்டபத்தின் மத்தியில் சற்று கிழக்குப்பக்கமாக இடப் பட்டிருந்த இருக்கையில் பொன்னம்மைதேவியார், எல்லாளன், திக்கஜன், கந்தவுடையார்வேள் ஆகியோர் அமர்ந்திருக்க ஒற்றர் தலைவனும் உபதாளர்த்தனுமாகிய நந்தசாரதி அவ்விருக்கைகளிலிருந்து சற்று விலகி இடப்பட்டிருந்த இருக்கையில் வெகு பல்வியமாக அமர்ந்திருந்தான்.

பஞ்சக்சமாகச் செந்திறப் பருத்தித் துண்டினை அரையில் கட்டி இருந்தான். கழுத்தில் ஓற்றை உருத்திராக்கம் கோர்த்த கயிறு மாலையாகக் கிடந்தது. தோளில் உத்தரியம். வாரி முடியாது தோள்களில் புரஞும் முடி. அழுத்தி வழிக்கப்பட்ட முகம். பார்த்தோரைக் கவ்வும் வகையிலான குங்குமப்பொட்டு. காதுகளில் குண்டலங்கள் தொங்கின. தளகர்த்தனுக்குரிய கம்பீரமும் ஒற்றனுக்குரிய எளிமையும் அவனில் தெரிந்தன.

‘நந்தா, ஓராண்டுக்குப் பிறகு தென்னிலங்காபுரியிலிருந்து திரும்பி யிருக்கிறாய். நீ காலத்திற்குக் காலம் அனுப்பிய தகவல்கள் கிடைத்தன. அவ்விடத்து நிலைமைகள் எப்படியுள்ளன?’ என்று கந்தவுடையார்வேள் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

நந்தசாரதி சொல்லத் தொடங்கினான்.

‘அனுராதபுரத்தின் ஆட்சி சற்றுத் தனும்பியிருக்கிறது அமைச்சரே. அசேலனின் ஆட்சி முறையில் மக்கள் வெறுப்படைந்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாகத் தமிழ் மக்கள் ஆட்சி மாற்றத்தினை விரும்புவது தெரிகிறது. அதேபோல சிங்கள மக்களும் அவர்களை வழி நடத்துகின்ற பொத்த பிக்குகளும் அசேலனை நீக்கிவிட்டு உருகுணையின் மன்னனை

அனுராதபுரச் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தும் நோக்குடையவர்களாக இருக்கின்றனர்.

‘அசேலன் உருகுணையைச் சேர்ந்தவன்தானே நந்தசாரதி?’ எல்லாளன் வினவினான்.

‘ஆமாம் ஈழராஜா... தேவநம்பியதீசனின் மூன்றாவது சகோதரன் மகாசிவன் என்பவனின் மகன்தான் அசேலன். நமது மாமன்னர் ஸமேசனைஞும் நாககுத்தரும் அனுராதபுரத்தினைக் கைப்பற்றியபோது அனுராதபுரத்தினை விட்டு உருகுணைக்கு ஓடியவர்களில் அனுராதபுர மன்னன் சூரத்தீசனைஞும், அவனின் அண்ணன் மகன் அசேலனைஞும் அடங்குவர். உருகுணையில் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளாகப் படை சேகரித்துக் கொண்டு மீண்டும் அனுராதபுரத்தினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். உருகுணையில் மறைந்திருந்த போதிலும் அவர்களை உருகுணை மன்னர் பரம்பரையினராக உருகுணை மக்கள் கருதுவதில்லை. உருகுணை கதிர்காமச் சத்திரிய மன்னனின் ஆட்சிக்குப்பட்டது’.

‘அனுராதபுரத்தின் மேலாதிக்கத்தை உருகுணை சத்திரிய தமிழ் மன்னர்கள் ஏற்றிருக்கிறார்கள் நந்தா. ஆகவே அசேலனைஞும் சூரத்தீசனைஞும் உருகுணைக்கு ஓடியபோது அவர்களுக்கு இடம் அளித்திருக்கிறார்கள்’ என்றார் பொன்னம்மைதேவியார்.

‘உண்மை மகாராணி. ஆனால் உருகுணையில் சத்திரிய வம்சம் இப்போது அழிக்கப்பட்டுவிட்டது’,

‘விரிவாகச் சொல் நந்தா?’

‘ஆரும்பத்திலிருந்து சொல்லவா அமைச்சரே?’

‘அப்படியே சொல். ஈழத்து இளவல்கள் தெரிந்து கொள்ளாட்டும்’.

‘மாமன்னன் தேவநம்பியதீசனின் சகோதரன் மகாநாகன் அனுராதபுரச் சிம்மாசனத்திற்குரிய இளவரசன். அவனுக்கு யவராஜாப் பட்டம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அனுராதபுரத்தின் மணிமகுடம் தனது கணவருக்குப் பின்னர் தனது மகனுக்கு வரவேண்டுமென்று கருதிய தேவநம்பியதீசனின் மனைவி, நஞ்சுட்டப்பட்ட மாங்களி ஒன்றினை மாங்கனிகள் நிரம்பிய தட்டொன்றில் மிக மேற்கனியாக அடுக்கி மகாநாகனுக்கு அனுப்பி வைத்தாள். அவ்வேளை மகாநாகன் தாரகைக் குளக்கட்டுமானப் பணியிலீடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். இந்த நஞ்சுட்டப்பட்ட கணியை அவ்வேளை மகாநாகனுடன் நின்றிருந்த அவளது மகனே உண்டு இறக்க நேரிட்டது. இந்தத் துர்மரணத்தினால் பயமடைந்த மகாநாகன் தனது மனைவி, உற்றார், சுற்றும், படையணிகள், பணியாட்கள் என்பவர்களுடன் உருகுணைக்கு ஓடிச் சென்றான். அவ்வேளை உருகுணையில் கதிர்காமச் சிற்றரசனாக சத்திரிய மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். தான் திறை

செலுத்துகின்ற அனுராதபுரத்தின் யுவராஜா மகாநாகனை சத்திரிய மன்னன் தக்கவாறு வரவேற்று தன் தலைநகரிலிருந்து இரண்டு காத தூரத்தில் வளமான ஓரிடத்தில் குடியமர்த்தினான். அவ்விடத்தினை மகாநாகன் பெரியதொரு கிராமமாக மாற்றி அதற்கு ‘மகாகமம்’ எனவும் பெயரிட்டுக் கொண்டான். ஒரு சிற்றரசில் இரண்டு ஆட்சித் தலைவர்கள் உருவாகிவிட்டனர். உடனடியாகப் பிரச்சனைகள் எழவில்லை. மகாநாகன் மறைவிற்குப் பின்னர் அவனது மகன் ஜகதல்லாயதீசன் மகாகமத்திற்குத் தலைவனாகினான். அவனுடைய காலத்தில் கதிர்காமச் சத்திரிய ஆட்சியாளர்களுக்கும் மகாகமத் தலைவனுக்கும் பிரச்சனைகள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஜகதல்லாயதீசனின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவனுடைய மகன் அபி அபயன் மன்னனானான். இவன் குள்ளன்... வடிவத்தில். அதனால் மக்கள் இவனை ‘கோதாஅபயன்’ என அழைத்தனர். அதாவது குள்ள அபயன் எனப் பொருள்பட அழைத்தனர். இவன் ஊருகுணையில் வாழ்ந்த சிங்கள மக்களின் ஆதரவைப் பிரித்தாராயும் தந்திரத்தின் மூலம் பெற்றுக் கொண்டான். சத்திரிய தமிழ்ச் சிற்றரசனாக அவ்வேளை விளங்கிய கமணியையும் அவனது பத்துப் பிள்ளைகளையும் கொல்வதற்குச் சதித்திட்டமிடத் தொடங்கினான். சத்திரிய மன்னன் கமணியின் முத்த புதல்வன் தர்மராஜாவையும், மூன்றாவது புத்திரன் உதியையும் தவிரமற்றைய அணைவரும் ஒருநாள் நாள்பீரவில் மகாமத்துப் படையினரால் அழிக்கப்பட்டனர். தர்மராஜாவும் உதியும் உருகுணையின் தென்கிழக்குக் கோடியில் கிரிந்தைக் கோட்டத்தில் இவ்வேளை இருந்தமையால் தப்பிவிட்டனர். அவர்கள் திரும்பி விரவில்லை. கோதா அபயன் உருகுணையின் மன்னனாக முடிகுடிக் கொண்டான். அனுராதபுர அசேலனின் மேலாதிக்கத்தை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. திறை செலுத்துவதை நிறுத்திவிட்டான். தன் படைபலத்தை பெருக்கிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டான்.

‘இவ்வளவு விடயங்கள் நடந்திருக்கின்றனவா? கிரிந்தையிலிருந்து தர்மராஜா எதிர்நடவடிக்கை எதுவும் மேற்கொள்ளவில்லையா?’

‘அனுராதபுரத்திலிருந்து பயந்து அடைக்கலம் தேடி ஓடி வந்தவன் அடைக்கலம் கொடுத்தவர்களையே அழித்துவிட்டானே? அநியாயம்...’

‘ஆட்சியில் இவை சகஜம் திக்கஜா’

‘தர்மராஜா எதிர்நடவடிக்கை எதுவும் மேற்கொள்ளவில்லையா?’

நந்தசாரதி தொண்டையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டான். செப்புப் பாத்திரத்திலிருந்து நீரை அருந்திவிட்டுத் தொடர்ந்தான்: ‘தர்மராஜாவால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. அவன் மகன் மகாதீசனாலும் எதுவும் செய்துவிட முடியவில்லை. படைபலம் போதியதாக இல்லை. அவ்வேளை கோதாஅபயன் ஒரு இராஜதந்திரம் செய்து சத்திரிய பரம்பரையைத் திருப்திப்படுத்தி உள்ளாட்டுக் குழப்பத்தை நீக்க ஒரு வழி செய்து

கொண்டான். மகாசிவனின் மகன் அபிஸ்வரியாவைத் தன் மகன் தீசனுக்குப் பெண் கேட்டுத் தூதுவர்களை கிரிந்தைக்கு அனுப்பிவைத்தான்.’

‘கெட்டிக்காரத்தனம்தான். மகாசிவன் இந்த மணவினைக்கு ஒப்புக்கொண்டானா?’ என்று பொன்னம்மை வினவினாள்.

‘ஒப்புக்கொண்டார் மகாராணி. வேறுவழி..? ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் கிரிந்தை அழிக்கப்பட்டுவிடும் என்பது தெள்ளெனப் புலனாகியது. இந்த மணவினையின் மூலம் தாம் இழந்த கதிர்காமத்திற்குத் திரும்பிவரும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. அவ்வேளை நான் உருகுணையில் நின்றிருந்தேன், மகாராணி. மகாசிவனின் புத்திரி அபிஸ்வரியா பெயருக்கேற்ற அழகு சுந்தரி. கோதாபயன் மகன் தீசனோ கரிய திருமேனி கொண்டவன். அவனை உருகுணையில் மக்கள் ‘காக்கவண்ணன்’ என்றமைத்தனர். அதனால் அவனைக் காக்கவண்ணதீசன் என்றுதான் இப்பொழுது அங்கு அழைக்கின்றனர். இன்று உருகுணையின் மன்னனாக காக்கவண்ணதீசன் அரியாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளான். அவனுக்கும் அபிஸ்வரியாவுக்கும் திக்கா அபயன் என்றொரு புதல்வனுமுள்ளான். அனுராதபுர சிங்கள அரச பரம்பரையோடு கதிர்காமத்துச் சத்திரிய தமிழ் மன்னர் பரம்பரையின் உதிரம் கலந்துவிட்டது’ என்றான் நந்தசாரதி.

‘அது எப்பொழுதோ கலந்துவிட்டது..?’

‘ஆக, அனுராதபுரத்தில் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயருடன் அசேலன்... உருகுணையில் மன்னன் என்ற பெயருடன் காக்கவண்ணதீசன்...வேறு...’

‘சிற்றரசுகள் உள்ளன, அமைச்சரே. கல்யாணி இராச்சியம் இலங்காபுரியின் மேலைப்பகுதியில் உள்ளது. உருகுணையின் மேற்குப் பிரதேசத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் சிற்றரசனாக கல்யாணிதீசன் என்பான் இருக்கின்றான்’.

‘யார் இந்தக் கல்யாணிதீசன்?’ என எல்லாளன் கேட்டான்.

‘இவன் கதிர்காமத்துச் சத்திரிய குலத்தவன். கதிர்காமச் சத்திரிய மன்னர் கமணியின் பத்துப் புதல்வர்களில் ஒருவன் உதி அல்லது உத்திகன் ஆவார்’.

‘கோதாபயனின் கொலையாளிகளிடமிருந்து தப்பி தர்மராஜாவுடன் கிரிந்தையில் இருந்தவனா..?’

‘ஆமாம் ஈழராஜா... உத்திகனுக்கு மூன்று புத்திரர்கள். ஒருவன் அபயன். மற்றவன் கல்யாணிதீசன். மூன்றாமவன் அய்ய உத்திக்கண்...’

‘எல்லார் பெயர்களும் அபயன்.தீசன்.’

‘அரசகுலப் பெயர்கள் அவ்வாறுதானுள்ளன இளவலே’

‘சரி சொல்லும் நந்தா’

‘உத்திகனுடைய முத்த மகன் அபயன் கதிர்காமத்தில் தங்கிவிட்டார். அவருடைய மகள், ஒரே மகள் எழிலரசி அபி அனுரதி என்பாளையும் தனக்குக் கடடிவைக்கும்படி மன்னன் காக்கவண்ணதீசன் வற்புறுத்தி வருகின்றானாம். ஒருவகையில் காக்கவண்ணதீசனின் இப்போதைய பட்டத் தரசி அபிஸ்வரியாவின் சகோதரி முறையானவள்தான் அபி அனுரதி.’

‘நல்ல மன்னன்...’ என எல்லாளன் புன்னகைத்தான்: ‘வாழ்ந்தால் இராமனைப்போல் வாழ வேண்டும்’.

பொன்னம்மைதேவியார் மகனைப் பெருமிதத்துடன் ஏறிட்டார். தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டார். நந்தசாரதி தொடர்ந்தான்: ‘அபி அனுரதி மிகவும் பொத்தமதப் பற்றுள்ளவள். சேத்தியங்கள், விகாரைகள் எனப் பொழுதைக் கழிப்பவள். பிக்குணியாகிவிடுவாளோ எனவும் உருகுணையில் பேசிக் கொள்கிறார்கள். எனவே காக்கவண்ணதீசனின் ஆசை நிறைவேற வாய்ப்பில்லை. நான் எங்கோ திசை திருப்பிவிட்டேன். உத்திக்கனின் இரண்டாவது புத்திரன் கல்யாணிதீசனும் மூன்றாவது புத்திரன் அய்ய உத்திகனும் கல்யாணிக்கு அனுப்பப்பட்டுவிட்டார்கள். கல்யாணியின் சிற்றரசனாக கல்யாணிதீசன், உருகுணை மன்னனின் சம்மதத்துடன் முடிதரித்துக் கொண்டான். அய்ய உத்திகன் யுவராஜாவாக உள்ளான். கல்யாணிதீசனுக்கு மூன்று மக்கள். முத்தவள் பெண், இளவரசி மகாதேவி மிக்க அழகுடையவள். சத்திரிய குலத்திற்குரிய கவர்ச்சியும் ஆரிய குலத்திற்குரிய நிறமுங் கொண்டவள். கல்யாணிதீசனின் பட்டத்தரசி மகாசித்ததேவி அனுராதபுரத்து அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவள். கல்யாணிதீசனுக்கு இரண்டு புத்திரர்கள். ஒருவன் சிவா, மற்றவன் அபயன். மீண்டும் அதே நாமம்தான்...’

‘இவ்வளவுதானா நந்தசாரதி?’

‘மகாராணி, உருகுணையில் வேறிரு சிற்றரசுகளும் இருக்கின்றன. ஒன்று மகாகங்கையின் சுழிமுகக் கரையோரத்தில் இருக்கின்ற சேரு அரசு. மற்றது கிழக்குக் கரையிலிருக்கின்ற தீகவாபி அரசு. இவை உருகுணையின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றிருக்கின்றன. உருகுணை அனுராதபுரத்தின் மேலா திக்கத்தை ஏற்றிருந்தது. இன்று அவ்வாறில்லை. அனுராதபுரத்து அசேல மன்னன் உருகுணையின் எழுச்சியால் கவலை கொண்டிருக்கிறானாம்’.

பணிப்பெண்கள் தீபங்களுக்கு நெய் வார்த்துத் தீபத்திரிகளைத் தூண்டிவிட்டுச் சென்றனர். செந்தணவில் இடப்பட்டிருக்கும் பரிமள சுகந்தத்தூள் அத்தாணி மண்டபம் எங்கும் பரவியது.

‘அழராஜா, வேறு ஏதாவது சந்தேகங்கள்...? என்று நந்தசாரதி வினயமாகக் கேட்டான்.

‘உம்மை எண்ண எனக்குப் பெருமிதம் உண்டாகிறது நந்தசாரதி. நமது ஒற்றர் கள் தென்னிலங்காபுரியில் எங்கெங்குள் எனர்?

எவ்வாறுள்ளனர்...?' என்று நந்தசாரதியை எல்லாளன் ஏறிட்டான்.

'அனுராதபுரம், உருகுணை, கல்யாணி, சேரு, தீகவாபி எங்குமுள்ளனர். பலர் நிரந்தரமாகக் குடியேறியுள்ளனர். அரசுசேவையில் நாற்பது பேர் வரை இணைந்துள்ளனர். அனுராதபுரத்து யானைப்படையில் நமது முக்கிய ஹற்றன் அரித்தன் பணிக்கணாக இருக்கிறான். அமைச்சர்களில் ஒருவர் நமக்குச் செய்தி தருபவர். உங்கள் வரவை எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். ஈராஜா, விரைவில் அனுராதபுரத்திற்குப் படை நகர்த்தவேண்டும். நாங்கள் படை திரட்டிவரும் செய்தியும் விரைவில் படையெடுக்கவிருக்கும் சங்கதியும் அனுராதபுரத்தில் கசிந்துவிட்டது. அசேலன் பாண்டியனின் உதவியைப் பெற முயற்சிப்பதாகவும் தகவல் வருகிறது. அதற்குள் நாங்கள் அனுராதபுரத்திற்குள் புகுந்துவிட வேண்டும்... அனுராதபுரத்தின் நகர அமைப்பு, கோட்டை அமைப்பு, பாசறைகள் பற்றிய தகவல்கள் அனைத்தும் கொண்டு வந்துள்ளேன். நாளை மறவர் குறிச்சிப் பாசறையில் தளகத்தர் மகாகொத்தன் அவற்றினை விபரிப்பார்..'

அவ்வேளை அத்தாணி மண்டபத்திற்கு வெளியே பூரவிகள் வந்து நிற்கும் ஒசை எழுந்தது. பத்துப் பண்ணிரண்டு பூரவிகள் இருக்கலாம். காவலன் விரைந்து அவ்விடத்திற்கு வந்தான்.

'மகாராணியார் சமூகத்திற்கு கதிரைமலைக் குறுநிலவேள், வடத்தை தண்டநாயக்கர் மாணிக்கநாகரும், மணற்றி பரதவத்தலைவர் கீழ்த்தைசப் படைத்தளபதி நாகவல்லியரும் வந்திருக்கிறார்கள்...'

அவ்விடத்தில் வியப்பு எழுந்தது. ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு வருகை தராது விட்ட நாகதீபத்தலைவர்கள் அல்லவா? எல்லாளனின் திக்கிழையச் செய்தி அவர்களைச் சென்றடைந்திருக்க வேண்டும். ஒருவரையொருவர் அர்த்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

'அவர்களை உடனே அழைத்து வா...'

கம்பீரமான இரு புருஷர்கள் அத்தாணி மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தார்கள்.

'தாழ்மையான வந்தனங்கள் அன்னையே' என்றபடி பொன்னம்மையின் முன் மாணிக்கநாகன் முழந்தாளிட, 'வந்தனங்கள் மகாராணி' என்றபடி நாகவல்லியன் முழந்தாளிட்டான். பொன்னம்மை தேவியார் அவர்கள், தோள்களில் தொட்டு எழுந்திருக்கச் செய்தார். இருவரும் ஏனையோரை நேசத்துடன் பார்த்துப் புன்னகைத்தனர். பெரும் பிரச்சனையாக மாறவேண்டிய விடயம் இவ்வளவு சுமுகமாகத் தீர்ந்ததில் கந்தவுடையார் வேளுக்குத் திருப்தி.

ஸமராஜா எல்லாளன்

‘மாணிக்கநாகரே, மணற்றித் தலைவரே, தங்கள் தினர் வருதைக்குரிய நோக்கம்?’

‘என்ன அப்படிக் கேட்கிறீர்கள் ஸமராஜா. நானை மறவர் குறிச்சிப் பாசறைக் கூட்டத்திற்கு வருமாறு தளகர்த்தர் மகாகொத்தன் செய்தி அனுப்பியிருந்தார். எதற்கு வராவிட்டாலும் இதற்கு வராதிருக்க முடியுமா?’ என்று மாணிக்கநாயகன் சிரித்தான். பின்னர் மெதுவாக முன் வந்து திக்கஜனை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்: ‘தம்பி, பத்தாண்டுகளில் நீ நன்றாக வளர்ந்து விட்டாய்’.

திக்கஜன் வெட்கத்துடன் சிரித்தான்.

அத்தியாயம்: 8

மறவர் குறிச்சிப்பரசறை

ம் மழுருக்கு வடக்கே ஏழகாததூரத்தில் மறவர் குறிச்சிப்பாசறை அமைந்திருந்தது. வடக்குத் தெற்காக இரண்டு காததூரமும், கிழக்கு மேற்காக மூன்று காததூரமும் கொண்ட பரந்தபரப்பில் இப்பாசறை உள்ளகத்தில் படைப்பயிற் சிக்கு உகந்த பல்வேறு நிலவமைப்புக்களைக் கொண்டதாக விளங்கியது. வடக்கே நாகதேவன் துறைக்கடல் அமைதியாக அலையெறியும். தெற்கே குடமுருட்டியாறு கடலோடு கலப்பதற்கு முன் தன்னுடன் இணைத்துக்கொள்ளும் தேராங்கண்டல் ஆறும் அதன் போக்கில் மூன்றரைக் காத தூரத்திற்கு மேற்குக் கிழக்காக உருவாகியிருக்கும். ஒடுங்கிய நீர்த்தேக்கங்களான கொக்குடையான் குளம், எம்புவன் குளம், மாவின்குளம் என்பன எல்லையிட்டிருந்தன. கிழக்கே தன்படுவான் உப்பு விளைகின்ற இராமன் களப்பும், உப்புலாவன் களப்பும் காணப்பட, மேற்கே அடர்ந்த காடு பரந்து கிடந்தது. பரந்த சமவெளியாகப் பொதுப் பார்வையில் மறுவர்குறிச்சி காணப்பட்ட போதிலும் மேடும் பள்ளமும், குளங்களும், கடற்கரையும் வனமும் ஆங்காங்கு கொண்டு விளங்கியது.

பாசறையின் எல்லைப்புறங்கள் வலிமையாக காட்டுக்கம்புகளைப் பிணைந்து எல்லையிடப்பட்டிருந்தன. வேலியோரமாக ஆங்காங்கே வீரர்கள் தங்குவதற்குரிய கைநிலைகள் (குடிசைகள்) காணப்பட்டன. தென்வாயிலை அடுத்து ஆளுங்கண்த்தார் தங்கும் மாளிகைகள் இரண்டு தனித்தனியே காணப்பட்டன. செங்கல்லும் சுதையினாலுமான கட்டிடங்கள், படைத்தளர்த்தர்கள் அவற்றில் தங்குவார். பாசறைக்குள் அமைந்திருந்த உளியன் குளத்தினை அண்டிப் புரவிகளுக்கான கொட்டகைகள் இடப்பட்டிருந்தன. அக்கினி திசையில் பத்துப்பன்னிரண்டு யானைகள் கட்டுத்தறிகளில் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. அமைதியாகக் காதுகளையும், வால்களையும் அசைத்தபாடு தென்னங்கீற்றுக்களையும், முங்கில்களையும் உணவாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் வீரர்கள் ஆயுததாரிகளாகக் காணப்பட்டனர். வில்லும் அம்பறாத் தூணிகளில் அம்பும், கரங்களில் வேல்களும் ஏந்தி, அரைகளில் உறங்கிய உறைகளில் நீளமான வாள் களைத் தாங்கி அவர்கள் நின்றிருந்தனர்.

ஸழவூரிலிருந்து எல்லாளனும் திக்கஜனும் அவனுடைய பாதுகாவல் படையினரும் வந்த போது, பாசறை வாயிலில் மகாகொத்தனும் நந்தசாரதியும் வரவேற்று உள்ளே அழைத் துச் சென்று, பாசறை முழுவதையும் காணத் தக்கதான மண்டப இருக்கையில் அமர்த்தினர்.

எல்லாளனும் திக்கஜனும் ஆயுதபாணி களாக இருந்தனர். மார்புகளில் போர்க் கவசங்கள், அரையில் தொங்கும் வாள், இடுப்பில் செருகிய குறுங்கத்தி, கொண் டைகளை இறுக்கிக் கட்டிய தலைப்பாகைகள், தோளில் புரஞும் உத்தரியங்கள் என விளங்கினர்.

‘தளகர்த்தரே, படையணி நிலைமைகளைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்’ என்று எல்லாளன் கேட்டான்.

மகாகொத்தன் முன்வந்தான்.

‘தலைநகரில் எம் பொறுப்பில் ஆயிரத்தி அறுநாறு காலாட்படை வீரர்கள் உள்ளனர். நானூறு குதிரைகள் கொண்ட வீரர்கள் உள்ளனர். இருபத்தாறு யானைகள் உள்ளன. இவற்றினை விட இருபத்தாறு குறுநில வேள்களும் சராசரி நூறுபேர் கொண்ட படையணிகளைத் தயார் நிலையில் வைத்திருக்கின்றனர். குதிரைமலை அதாவது வடத்திசைத் தண்டநாயக்கரின் படையணி மிகப் பெரியது. ஏனைய குறுநில வேள்களினதிலும் பார்க்க ஒன்றரை மடங்கு பெரியது. பரதவத்தலைவன் நாகவல்லியனின் படையணி யில் இருநாறு வீரர்களுள்ளனர். கொல்லக்குறிச்சி, அக்கராயன் ஆகிய இடங்களில் இயங்குகின்ற இரும்புலைகளில் தயாரான வேல்கள், வாள்கள் போதியவெள்ளன. ஊர்காவற்றுறையில் மரக்கலங்களில் வடக்கன் மாடுகள் வந்திறங்கிவிட்டன. இருநாறு வண்டில்கள் தயார்நிலையிலுள்ளன. அத்துடன் இன்னும் சில தினங்களுள் வாடை பெயர்ந்ததும் அராபிய வணிகக் கப்பல்கள் அராபியக் குதிரைகளுடன் வரவிருக்கின்றன, ஈழராஜா’ என்றான் மகாகொத்தன்.

‘படைத்தளபதிகள் அனைவரும் தயாராகவுள்ளனரா?’

‘உள்ளனர். ஈழமண்டலப் படையின் தளகர்த்தன் மகாகொத்தனாகிய நான், உபதளகர்த்தன் நந்தசாரதி, இப்பொழுது தாங்கள் வந்துள்ளதான்

பிரதான படைத்தளகர்த்தன் யார் என முடிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். இணையில்லாத வீரர் நாககுத்த மன்னின் புதல்வன் திக்கஜன் அப்பொறுப்பை ஏற்கில் எங்களுக்கு எதுவித ஆட்சேபணையுமில்லை, ஸ்ரூபாஜா. அவருக்கு அந்த உரிமையுள்ளது...’ என்ற மகாகொத்தன் திக்கஜனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

திக்கஜன் முகத்தைத் திருப்பித் தூரே பார்வையைச் செலுத்தினான்.

‘அதனைப் பின்னர் யோசிப்போம். ஏனைய தளபதிகளை அறிமுகப்படுத்தும்.’

மகாகொத்தன் மண்டபத்தின் கீழ் ஒதுங்கி நின்று தளபதிகளை அழைத்தான்.

அவர்கள் ஒருவர் பின்னொருவராகப் படிகளில் ஏறிவந்தனர்.

நந்தசாரதி அறிமுகப்படுத்தினான்.

“இவர் தித்தம்பன்... இவர் கவரன்... இவர் நாலிகன்... இவர் கும்பன்.. இவர்கள் காலாட்படையணிகள் ஒவ்வொன்றின் தளபதிகள், ஸ்ரூபாஜா. இவர் உண்ணாமன்... இவர் ஜம்பன்... இவர்கள் யானைப்படையின் தளபதிகள். இவன் சித்தன்... புதிதாகப் படையணியில் சேர்ந்தவன்... குளங்களைக் கட்டுவிக்கும் வித்தகர் சேத்திய நாகின் பேரன். நிகரில்லாத வில்லானி’ என நந்தசாரதி சித்தனை அறிமுகப்படுத்தினான். சித்தன் ஸ்ரூபாஜாவுக்கு வணக்கம் செலுத்தினான்.

‘இளம்பிள்ளையாக இருக்கிறான்...’ என்று எல்லாளன் தன் வியப்பினைக் காட்டினான்.

‘அவன் அப்படியிருந்தாலும் பெரிய வில்லானி ஸ்ரூபாஜா... புரவியில் ஒருவன் விரையும்போது வேகத்தை யும், தூரத்தையும் நகரும் அளவை யும் துல்லியமாகக் கணித்து அடித்து வீழ்த்தும் திறனை இவனைவிட வேறொருவரிடமும் நான் காண வில்லை’ என்றான் மகாகொத்தன்.

‘தளகர்த்தரே, இவனை என் விசேட படையணியில் சேர்த்து விடுங்கள்...’

‘நல்லது. இளவாசே...’ என்றான் மகாகொத்தன்.

அதேநேரம் இன்னொருவன் படிகளில் ஏறிவந்தான்.

ஆழாஜா எல்லாளன்

‘இவன் நந்திகன்... தேவன்பிடித் தலைவரின் மகன்... இணையில்லாத வேல் வீச்சாளன்...’ என்றான் எல்லாளன்.

‘தங்களுக்கு இவனைத் தெரியுமா ஆழாஜா...’

எல்லாளன் தலையைச்ததான்.

‘நந்திகன் வேல்படையின் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.’

‘நல்லது...’

மண்டபத்தின் கீழ் ஒரு மல்லன் நின்றிருந்தான். புஜபலபராக்கிரம் அவனைப் பார்த்ததும் தெற்றெனப் புலப்படும் வடிவத்தினன். மகாகொத்தன் அவனை அழைத்தான். அவன் படிகளில் ஏறி வந்தான்.

அவனை எல்லாளன் வியப்புடன் ஏறிட்டான். இடுப்புக் கச்சையில் ஒரு குறுங்கத்தி மட்டும் செருகப்பட்டிருந்தது.

‘இவன் பெயர் ஜஸ்வரியன், ஆழாஜா... எந்தவொரு ஆயத்தமும் பிரயோகிக்கத் தெரியாது. ஆனால், கையில் அகப்பட்ட எதனையும் எதிரியைத் தாக்கப் பயன்படுத்துவான். உலக்கை, வண்டிற்சில்லு, நுகம், மரம் எதுவாயினும் சரி... அதுவே ஜஸ்வரியனின் ஆயுதம்...’ என்றான் மகாகொத்தன்.

‘வணக்கம் மன்னா...’ என்றான் ஜஸ்வரியன்.

எல்லாளன் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

‘ஆழாஜா, அனுராதபுரத்து யுத்தத்தில் இம்முறை ஆமல் அம்புகளைப் பயன்படுத்த இருக்கின்றோம்...’ என்ற மகாகொத்தனை எல்லாளன் வியப்பு மேலிட ஏறிட்டான்.

‘அப்படியென்றால்... ஆமல் அம்புகள் என்றால் என்ன?’

‘விடு அம்புகள். விடு முங்கில்கள் நமது நாட்டில் பாலியாற்றங்கரையில் உள்ளன. விலங்குகளை வேட்டையாட அவற்றிலிருந்து அம்புகளைச் செய்து சித்தன் முதன்முதல் பயன்படுத்தியிருக்கிறான். அந்த அம்பு தைத்ததும், மெதுவாகக் கீற்றை ஏற்படுத்தினாலே போதும்... எதிரி மூன்று நாட்களுக்குள் இறந்து விடுவான்...’

எல்லாளன் சிந்தனையில் ஆழந்தான். திக்கஜன் அவசரமாகக் குறுக்கிட்டான்.

‘அவற்றினைப் பயன்படுத்துவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. எதிரியை நமது பலப்பிரயோகத்துடன் சந்திக்க வேண்டும். ஆமல் அம்பு போன்றவற்றுடன் அல்ல...’

‘திக்கஜன் சொல்வது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதே. தளகர்த்தரே

அவற்றினை அனுராதபுரத்து யுத்தத்தில் பயன்படுத்தவேண்டாம். யுத்தத்திலும் தர்மம் இருக்கிறது' என்றான் எல்லாளன். படைத் தளபதிகள் ஒருவரையொருவர் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டனர். மகாகொத் தன் புன்னைகைத்தான்: 'நான் நினைத் தது சரியே... உங்கள் விருப்பம்போல அவற்றினை எரித்து விடுவோம்...'

பாசறையில் ஆங்காங்கே போர்ப் பயிற்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அவர்கள் அவற்றினைப் பார்வையிட்ட படி புரவிகளில் ஆரோகணித்து வந்தனர்.

'நமது வீரர்கள் தக்க பயிற்சிகள் பெற்றிருக்கின்றன தெரிகின்றது, ஈராஜா. அவர்களின் திறன் வியப்பையும் திருப்தியையும் தருகின்றது' என்றான் திக்கஜன்: 'நமது தளகர்த்தன் மகாகொத்தன் பாராட்டிற் குரியவன்.'

'திக்கஜா, நீ அந்தப் பொறுப்பினை ஏற்கிறாயா?

'இல்லை.. மாட்டேன். என் தந்தை எப்பொழுதும் மாமன்னர் ஈழசேனின் அருகியிலிருந்தது போல நான் உங்களுடன் தான் இருப்பேன். மகாகொத்தனே பிரதம தளகர்த்தன் புதவியை வகிக்க வேண்டும்'.

எல்லாளன் அவனை அன்போடு கூர்ந்து பார்த்தான். முகத்தில் திருப்தி நிலவியது. பத்தாண்டுகள் அவர்கள் சோழ நாட்டில் இருந்த பொழுது இங்கு இவ்வாறான பெரும் சைனியத்தினை கந்தவடையார் வேணும், மகாகொத்தனும் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். மகாகொத்தனின் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து இந்த வீரர்கள் பழக்கப்பட்டு இயங்கி வருகிறார்கள். அந்த அமைப்பினைக் கலைக்கக்கூடாது. எல்லாவகையிலும் மகாகொத்தன் அப்பதவிக்குத் தகுதியானவன்.

அவர்கள் மண்டபத்திற்குத் திரும்பி வந்தபோது நந்தசாரதி காரைத் தரையில் அனுராதபுரத்தின் அமைப்பினை வரைந்து வைத்திருந்தான். எல்லாளனுடன் ஏனைய தளபதிகள் சூழ்ந்து நிற்க அவன் வரையத்தில் சுட்டிக்காட்டி விபரித்தான்.

'அனுராதபுரம் ஈழமண்டலத்தின் மிகப் பெரிய நகரம். கதம்பநதியின் கரையில் அமைந்திருக்கின்றது. கிழக்கே நுவரவாவி யும், புளியங்குளமும் அமைந்திருக்கின்றன. மேற்கே திஸ்ஸவாவி, அபயவாவி, பாலன் குளம் (காமினி வாவி) என்பன அமைந்திருக் கின்றன. இவற்றின் இடையே

அனுராதபுரம் அமைந்திருக்கின்றது. நாம் ஈழவரிலிருந்து படைகளை மாதோட்டம் வரை தெற்காக நகர்த்தி, அதன் பின்னர் அனுராதபுரம் நோக்கிக் கதம்பநாதியின் இடது கரையோரமாக வடகிழக்கு நோக்கித் தங்கள் நகர்த்த வேண்டும். மகாவில்லாச்சியில் சற்று எதிர்ப்பு இருக்கும். அதனைத் துவம்சம் செய்து விட்டு தெற்கு நோக்கிச் சென்றால் கோட்டை யின் வடக்கு வாயிலை அடையலாம். செங்கட்டிகளையும் கருங்கற்பாளங் களையும் பயன்படுத்தி கோட்டைச் சவர்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நான்கு திசைகளிலும் நான்கு வாயில்கள் பலத்த பாதுகாப்புன் உள்ளன. காவற்படை குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அசேலன் கோட்டை மதில்களை மிகவும் பலப்படுத்தியிருக்கிறான். அதற்குள் அவனது அரண்மனையும் ஏனைய பிரதான மாளிகைகளும் இருக்கின்றன. கோட்டை மதில்களின் தென்மேற்கு மூலையில் அரண்மனையிருக்கின்றது. பெளத்த சேத்தியம், பாசறை வீடுகள், தடாகம் என்பன கோட்டைக்குள் உள்ளன. கோட்டை மதில்கள் சுற்சதுர வடிவினவல்ல. அறுகோணங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் சமமான பக்கங்களைக் கொண்டனவல்ல. கோட்டையின் தெற்கு வாயிலைக் கடந்தால் ஜோதிவனம் எனப்படும் அதிஅற்புதமான நந்தவனம் ஒன்றுள்ளது. அதனையும் கடந்து சென்றால் குளிர்தருக்கள் நிறைந்த மகாமேகவனம் காணப்படும். அதனுள் சங்கமித்ததேரியினால் பாரதத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட புனித அரசமரக்கிளையைக் கொண்டிருக்கும் மகாவிகாரை காணப்படுகின்றது. இவ்வளவுற்றினையும் எமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தால் அனுராதபுரம் கைவசப்பட்ட மாதிரியே ஈழராஜா.’

‘ஆலயங்கள் எங்கெங்குள்ளன, நந்தசாரதி?’

‘நகரத்தில் தூபராமதூபாயியும் பத்தமசைத்தியமும் உள்ளன. இவற்றைவிட சித்தராஜா என்ற நாகனுக்கு அபயவாவிக்கரையில் ஒரு ஆலயம் இருக்கின்றது. நகரத்தின் கிழக்கு வாயிலில் கலவேலன் என்ற யக்ஷினிக்கும், தென்வாயிலில் வதமுகி என்ற யக்ஷினிக்கும், மேற்கு வாயிலில் பச்சிமராஜினி என்ற யக்ஷினிக்கும் ஆலயங்களுள்ளன. நகரத்திற்கு வெளியே பெளத்த விகாரைகளும் சைவக் கோயில்களும் சிறப்பாக சிவன் ஆலயங்களும் உள்ளன. நாகவழிபாட்டிடங்கள் பலவுள்ளன.

‘அனுராதபுரத்தின் மீதான படை நகர்த்தல் வடக்கு வாயிலின் ஊடாகத்தான் நிகழுவேண்டுமா?’ என்று மகாகொத்தன் வினவினான்.

‘அனுராதபுரத்திற்குள் வடக்கிலிருந்து புகுந்தாலும் கோட்டை முற்றுகை நான்கு வாயில்கள் ஊடாகவும் நிகழுவேண்டும். ஒரே நேரத்தில் நான்கு வாயில்களும் தாக்கப்பட வேண்டும். மகாகொத்தரே நமது படைகள் அனுராதபுரத்திற்குள் புகுந்ததும் அசேலனின் சைனியம் பார்த்துக் கொண்டிருக்காது. தாக்குதல்களில் ஈடுபடும். அவற்றினை முறியடித்ததும் எஞ்சியவர்கள் நிச்சயமாகக் கோட்டைக்குள் தஞ்சம் புகுவர். அவ்வேளை

எமது படைகள் கோட்டையை முற்றுகையிட வேண்டும்' என்றான் எல்லாளன்.

மாலை கவியும் வரை எல்லாளனும் கூடவந்த வீரர்களும் மறவர் குறிச்சிப் பாசறையில் தங்கியிருந்தனர்.

ஆழியுருக்குத் திரும்பும் வழியில் புரவிகளை மெல்ல நடக்க விட்டுவிட்டு எல்லாளனும் திக்கஜனும் அருகருகே பயணப்பட்டனர். அவ்வேளை எல்லாளன் சொன்னான்: ‘திக்கஜா, அனுராதபுரத்தில் மகா விகாரை முக்கியமான பெளத்த வழிபாட்டிடம். அதனைவிட பத்ம சைத்தியம், தூபராமதூபி என்பவற்றோடு மகாமேகவனம், ஜோதிவனம் எனப்படும் கடம்பவனம் என்பன முக்கியமானவை. அவை பெளத்த மதத்தினரின் போற்றுதலுக்குரியவை. யுத்தத்தின்போது இவை பாதிப்படையாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். திக்கஜா, உண்மையில் மகேஷன் (சிவன்) ஆலயம் இருந்த இடத்தில்தான் அதனை நீக்கி தூபராமதூபி கட்டப்பட்டது என என் தந்தை முன்னர் கூறியுள்ளார். இவற்றினைவிட இரண்டு புனிதமான தல விருட்ச ஆலயங்கள் நகரத்தின் மேற்கு வாயிலில் உள்ளன. ஒன்று வைல்ரவணன் என்ற தெய்வத்திற் குரிய ஆலமரம்... மற்றையது வியாததேவன் என்ற தெய்வத்திற்குரிய பணமரம். இந்த ஆலமரத்திற்கும் பணமரத்திற்கும் கீழ் இவ்விரு தேவர்களுக்குமான கோயில்கள் உள்ளன’.

‘பொத்தர்கள் தங்களது முன்னைய சைவ வழிபாட்டினைக் கைவிட முடியாதுள்ளனர் போலவிருக்கிறது...’ என்றான் திக்கஜன்.

‘நன்று சொன்னாய்’ என்ற எல்லாளன் ‘திக்கஜா, சில நாட்களாக நீ முன்னைய கலகலப்புடன் காணப்படவில்லை. எதையோ இழந்தவன் போலக் காணப்படுகிறாய்...’

‘அப்படியொன்றுமில்லை எல்லாளா...’

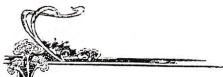
அவர்கள் ஆழியுருக்குத் திரும்பும்போது இருள் கவிந்திருந்தது.

விருந்தினர் கூடத்தில் எல்லாளன் வரவை ஏதிர்பார்த்து மூவர் காத்திருந்தார்கள். ஒருவர் கரியாம்பிட்டிக் கிராமத் தலைவரும் நீர்ப்பாசனக் குளங்கள் கட்டுவதில் பெருந்திறன் வித்தகர் சேத்தியநாகர். மற்றவன் தேவன்பிட்டித் தலைவன் திமிலதேவன்.

முன்றாமவர் அரசவெளி சிவதேவாலயத்தின் பிரதம அர்ச்சகரும் கல்வி கேள்விகளில் வல்லவருமான ஆச்சாரியப் பெருமகன் மாதங்க குருவுமாவார்.

அத்தியாயம் ०७

தட்சினரயனம்

ந. மூவுர் அரண்மனை முழுநிலவில் குளித்துக் கொண்டிருந்தது. அனுராதபுரத்து அரண்மனை போன்று பாரிய அமைப்பினதன்று. எனினும் பெரியதொரு மாளிகைக்குரிய அழகும் கம்பீரமும் வாய்ந்தது. ஆலோசனை மண்டபம், அத்தாணி மண்டபம், ஆதுலசாலை, அந்தப்புரம், நிலாமுற்றம் போன்றவற்றினைக் கொண்டு விளங்கியது. சுட்ட செங்கற்களை அடுக்கி ஒரு முழுத்தடிப்பான அகலச்சுவர்கள் உயர்ந்த கூரையைத் தாங்கி நின்றன.

எல்லாளனும் திக்கஜனும் காவல் வீரர்களும் அரண்மனை வாயிலில் பிரவேசித்ததும் அவ்விடத்தில் பரபரப்பு எழுந்தது. பணியாட்கள் சுறுசுறுப் படைந்தார்கள். இருவரும் அரண்மனைக்குள் நுழைந்ததும் விருந்தினர் மண்டபத்தில் இருவர் அமர்ந்திருந்தனர்.

சேத்தியநாகரும் திமிலதேவனும் அவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றனர். எல்லாளன் விருந்தினர் மண்டபத்திற்குள் நுழைய முயன்ற வேளை உள்ளேயிருந்து ஒரு பணிப்பெண் விரைந்து வந்தாள்.

‘இளவர்சே, ஆசாரியார் மாதங்களுக்குரு தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார். மகாராணி அழைக்கிறார்.

‘இருங்கள். வந்துவிடுகிறேன்’ என்று சேத்தியநாகரிடமும் திமிலதேவனிடமும் விடைபெற்ற எல்லாளன், திக்கஜன் கூட வருகைதர ஆலோசனை மண்டபத்தினுள் நுழைந்தான். அங்கே ஆசாரியார் மாதங்களுக்குரு, மகாராணி பொன்னம்மை தேவியாருடனும் சிறிய நாச்சியாருடனும் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார்.

சிவந்த திருமேனி, முண்டனம் செய்துகொண்ட தலை. பூணூல் தரித்த அந்தனர். உருத்திராக்கமும் தோளில் இடப்பட்டிருந்த உத்தரியமும் அவரைத் தரிசிப்போரை மதிப்புக் கொள்ள வைக்கும். அரசவெளி சிவதேவாலயத்தின் நித்திய பூஷா கருமங்களை அவரும் அவரது

குடும்பத்தினரும் ஆற்றி வருகின்றனர். வேத ஆகமங்களும் கிரியை ஒழுங்குகளும் நன்கு தெரிந்த சிவ அந்தனர் என்பது மகாராணியாரின் முடிவு.

இளவல்கள் இருவரும் மாதங்களுக்குத் தலை சாய்த்து வணக்கம் தெரிவித்தனர். அவர் அவர்கள் இருவரையும் சுலோகம் கூறி வாழ்த்தி நெற்றிகளில் திருநீறு இட்டார்.

மாதங்களும் தன் கைகளில் வைத்திருந்த ஒலைச்சுவடிகளை விரித்து கால கோள் சஞ்சாரங்களைக் கவனித்தார்.

‘ஆச்சாரியாரே, நானும் தங்களுக்காக ஒரு ஒலைச்சுவடி கொண்டுவந்திருக்கிறேன். சோழநாட்டிலிருந்து...’ என்றான் எல்லாளன். மாதங்களும் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார். மகாராணியார் குறுக்கிட்டார்.

‘சற்றுப் பொறுமையாக இரு எல்லாளா... ஆச்சாரியார் சைனியப் புறப்பாட்டிற்கான நாள் கணித்துக்கொண்டிருக்கிறார்’.

இளவல்கள் இருவரினதும் விழிகள் ஆச்சாரியத்தால் விரிந்தன.

ஒருவரை ஒருவர் அர்த்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்த நாள் நெருங்கிலிட்டது. சிங்கள மன்னிடம் நாட்டையும் தந்தைமாரையும் பறிகொடுத்துவிட்டு கோழைகள் போல சோழநாட்டிற்குத் தப்பிச் சென்ற இளவல்கள் தாமென எல்லாளன் எண்ணிக்கொண்டான். முங்கில் கழியில் தந்தையின் சிரசைக் கொய்து கோட்டை வாயிலில் பார்வைக்கு வைத்த அசேலனைப் பழி வாங்கும் சந்தர்ப்பம் நெருங்கிலிட்டது.

மாதங்களும் பல நாழிகைகள் கழிந்த பின்னர் கூறினார்: ‘மகராயனம் முடிவதற்கு இன்னமும் பதினெண்து நாட்களேயுள்ளன. தட்சினாயனம் தொடங்கி முன்றாம் நாள் உத்தமமான தினம்... இளவரசனின் ஜாதகப்படி சூரியன் உச்சம் பெறுகிறான்...’

‘ஆக இன்னமும் பதினெட்டு நாட்கள்... இன்றிலிருந்து பதினெட்டாம் நாள்.. படை புறப்படலாம் என்கிறீர்கள்...’

‘அமூமாம் மகாராணி... கிரகநிலைகள் மிக வாய்ப்பாகவுள்ளன’ என்றவர், எல்லாளன் பக்கம் திரும்பி, ‘இளவரசே, நீங்கள் எனக்காக ஏதோ ஒலைச்சுவடி ஒன்றினைக் கொண்டு வந்திருப்பதாகக் கூறினீர்களோ? என்றார்.

‘அது ஒரு அற்புதமான நூல் ஆச்சாரியரே. அதில் இல்லாத நெறிகள் எதுவும் இல்லை. வாழ்க்கையின் தத்துவமே அதில் உள்ளது. அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய முப்பாலும் நிறைந்த நூல். திருக்குறள் ஆச்சாரியரே. அதனைச் சோழநாட்டில் கற்றிருக்கிறேன்.’

‘நானும் அந்த நூல் குறித்துக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். படிக்க ஆவலாகவுள்ளேன்.’

‘நான் ஆலயத்திற்கு வரும்போது எடுத்து வருகின்றேன்... ஆச்சாரியரே!’

‘நல்லது...’ என மாதங்ககரு விடைபெற்றார்.

வெளியே விருந்தினர் மண்டபத்தில் சேத்திய நாகரும் திமிலதேவனும் காத்திருப்பது நினைவிற்கு வந்தது. எல்லாளன் மாதங்ககருவை வழியனுப்பிவிட்டு அவர்களிடம் வந்தான். அவர்கள் எழுந்து நின்றனர்.

‘சேத்தியநாகரே! தாங்கள் இதுவரை கட்டிமுடித்த குளங்கள் எத்தனை?’ எனத் திக்கஜன் வினவினான். நீர்ப்பாசனக் குளங்களை அமைப்பதில் மிகுந்த வித்தகர் சேத்தியநாகர் என்பது ஊரறிந்த விடயம். திக்கஜனின் கேள்வியால் புளகாங்கிதமடைந்த சேத்தியநாகர் ‘சுமார் எழுபது இருக்கும் இளவரசே..’ என்றார்.

‘இப்பொழுது தங்களைக் காண வந்ததும் ஒரு முக்கியமான விடயமாகத்தான்’

‘சொல்லுங்கள்...என்ன செய்யவேண்டும்? என்ன தேவை?’

‘தாங்கள் வழங்கிய இறையிலி நிலங்களால் போதிய வருமானம் கிடைக்கிறது. எனவே எனக்கு எதுவித தேவையுமில்லை...இளவரசே, என் வாழ்நாளில் நான் ஒரு பாரிய குளத்தினை நிர்மாணிக்க வேண்டும். அதற்கான திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்குத் தங்கள் அனுமதியும் கரணத்தியலவா (கணக்கர்) கணக்கற்றம் (பொருட்காப்பாளர்) ஆகியோரின் கருணையுந் தேவை’. என்றார் சேத்தியநாகர்.

‘அவை அனைத்தும் கிடைக்கும் சேத்தியநாகரே. உங்கள் அப்பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தைக் கூறுங்கள்...’ என்றான் எல்லாளன் ஆவலுடன்.

சேத்தியநாகரின் முகம் மலர்ந்தது.

“மழையாக நிலத்தை வந்தடைகின்ற நீரில் ஒரு துளியைக்கூட நாம் வீண்டிக்கக்கூடாது அரசே. வெள்ள நீரைத் தேக்கிப் பயன்படுத்த குளங்கள் நிறையத் தேவை. குளங்கள் நீர்ப்பாசனத்திற்கு மட்டுமல்ல, கால்நடைகளுக்கு, காட்டு விலங்குகளுக்கு. காட்டு விலங்குகளுக்காக மட்டும் பத்துக் குளங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது பாலியாறு மழை காலத்தில் ஏராளமான நீரைச் காவிச் சென்று கடலில் வீணே சேர்த்துவிடுகின்றது. புளியங்குளப் பிரதேசத்தில் தோற்றம் பெற்றுக் கண்டல் வெளியுடாகப் பாய்ந்து, தேக்கம்பிட்டிக்குத் தெற்கே நான்கு கழிமுகக் கிளைகளாகப் பிரிந்து கடலைச் சென்றடைகின்றது இந்தப் பாலியாறு. இந்த ஆற்றினை மறித்துக் கண்டல் வெளியில் வடக்குத் தெற்காக ஓரணை அமைக்கில் பாரிய நீர்த்தேக்கம் ஒன்றினை உருவாக்க முடியும். நீரோட்டம், சாய்வு, நீர்த்தேக்க அளவு அனைத்தும் கணிக்கப்பட்டுள்ளன அரசே. விளை நிலங்களுக்கேற்ற மண்வளமும் அங்குள்ளது...’

‘அனுமதிக்கப்படுகிறது சேத்தியநாகரே...’ என்றான் எல்லாளன். ‘பாலியாற்றுக் குளத்தினை நிர்மாணிப்பதற்குத் தேவையான பொருட்களை வழங்குமாறு கனகசுற்றத்திற்கும், போதிய நிதியை வழங்குமாறு கரணத்தியலவருக்கும் கட்டளையிடப்படும்’. சேத்தியநாகர் திருப்பதியுடன் புறப்பட்டார். அவர் எழுந்திருந்தபோது எல்லாளன், ‘சேத்தியநாகரே, உங்களால் இந்த நாடு பெருமையடைகிறது. களனிகள் விளைந்தால்தான் நாடு நிம்மதியாகச் செழிக்க முடியும். நீங்கள் அதனைச் செய்கிறீர்கள்...’ என்றான்.

‘அது மட்டுமா சேத்தியநாகரே, நாட்டிற்கு உங்கள் பேரன் சித்தனை, அந்த அற்புதமான வில்லாளியைத் தந்திருக்கிறீர்கள்...’ என்று பாராட்டினான் திக்கஜன்.

அவற்றினை வணக்கத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டார் சேத்தியநாகர்.

அவர் நிர்மாணிக்கப்போகின்ற பாலியாற்றுக்குளம் பின்னர்

பெலிவாவினவும் அதன் பின்னர் வவுனிக்குளம் எனவும் பெயர் பெறப் போகின்றது என்பது அன்று சேத்தியநாகருக்குத் தெரிந்திருக்க நியாய மில்லை. எல்லாள மன்னன் கட்டிய குளம் என எதிர்காலச் சந்ததி கூறப் போகின்றது.

சேத்தியநாகர் விடைபெற்றதும் திமிலதேவனின் பக்கம் எல்லாளன் கவனம் திரும்பியது.

‘அதிக நேரம் காத்திருக்க வைத்துவிட்டோம் திமிலதேவரே’ என்று எல்லாளன் கழிவிரக்கத்துடன் கூறினான்.

‘அப்படியில்லை இளவரசே... எனது பணிநிலை ஒற்றன் கெங்காதரன் கூறுகின்ற செய்திகள் கவலையைத் தருகின்றன...’

‘விபரமாகச் சொல்லுங்கள்’

‘பொன்னாவெளித் தலைவர் கும்பநாகரின் செயற்பாடுகள் இந்த அரசிற்குத் துரோகம் செய்பவையாக இருக்கின்றன. இளவரசே, கும்பநாகருக்கு அனுராதபுரத்து மன்னன் சார்ந்தோரோடு நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கின்றது. அனுராதபுரத்திலிருந்து ஒரு ஒற்றன் வந்து கும்பநாகனுடன் சில நாட்கள் தங்கிச் சென்றுள்ளான். அவனைக் கெங்காதரன் கண்காணித்துள்ளான். அந்தச் சிங்கள ஒற்றனோடு வேறும் பலர் ஈழவூரில் நடமாடுகிறார்களாம். பொன்னாவெளிக் கிராமத் தலைவர் கும்பநாகன் தான் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக மறைந்திருக்க இடமளித்துள்ளாராம். பத்து நாட்களுக்கு முன்னர் தெற்கிலிருந்து வந்த ஒரு மரக்கலம் பாலாவிக் கரையில் நங்கூரமிட்டதாம். அதில் மூங்கில் கழிகள் கட்டுக்கட்டாக ஏற்றப்பட்டனவாம். அந்த மரக்கலம் தெற்குப் பக்கமாகத் திரும்பிச் சென்றதாம். மரக்கலம் கரையோரத்திலிருந்து சற்று விலகித் தென்புறமாகச் செல்வதை அவதானித்த கெங்காதரன் கரைவழியே தன் குதிரையில் அதனைத் தொடர்ந்திருக்கிறான். அந்த மரக்கலம் கதம்ப் நதியைக் கடந்து சிலாவத்துறையில் (அரிப்புக்குத் தெற்கு) தங்கித் தன் பொதிகளை இறக்கியதாம். அவை கதம்ப் நதியின் இடது கரையோரமாக கிழக்கு நோக்கி எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

‘கெங்காதரனின் அனுமானத்தின் படி அவை அனுராதபுரத்திற்குக் காவிச் செல்லப்பட்டிருக்கின்றன எனத் தெரிகிறது. இளவரசே அது மட்டுமல்ல.. இங்கு மறைந்திருக்கும் சிங்கள ஒற்றர்களின் இலக்கு நீங்கள் இருவரும் எனத் தெரிகிறது...’

எல்லாளன் கவலையுடன் திக்கஜைனை ஏறிட்டான்: ‘படையெடுப்பினைத் துரிதப்படுத்த வேண்டும் திக்கஜை’

‘ஆமல் மூங்கில்கள்தான் ஏற்றச் செல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவை விஷ மூங்கில்கள். ஆமல் அம்புகளை அனுராதபுர யுத்தத்தில்

உபயோகிப்பதில்லை என முடிவு செய்திருக்க... ஆமல் மூங்கில் பற்றி அனுராதபுரத்து மன்னன் அசேலனுக்குத் தெரிய வந்திருக்கிறது. எதிர்வரும் யுத்தத்தில் அவன் அவற்றினைப் பயன்படுத்தப் போகின்றான். நமது தேசத் தின் இரும்பு உலைகளிலிருந்து வேல் முனைகள் கடத்தப்பட்டிருக்கின்றன. எதிரிகளை மன்னிக்கலாம் ஈழாஜா. கும்பநாகன் போன்ற துரோகிகளை மன்னிக்கக்கூடாது.’

‘திக்கஜா, உடன் விரைந்து நடவடிக்கைகளை எடு... நாட்டிற்குள் புகுந்துள்ள சிங்கள ஒற்றர்களைப் பிடித்துச் சிறையிலிடு... அதன் பின்னால் கும்பநாகனைக் கைப்பற்று. முதலில் கும்பநாகனைப் பிடிக்கில் எதிரிகள் உசாராகிவிடுவார்கள்... எல்லைகளைக் கடந்து வெளியேறியும்விடலாம்...’ என்று எல்லாளன் கட்டளையிட்டான்.

அடுத்து வந்த தினங்களில் மூன்று சிங்கள ஒற்றர்கள் அகப்பட்டனர். கும்பநாகன் எப்படியோ செய்தியறநிது நாட்டை விட்டு வெளியேறி அனுராதபுரத்திற்குள் புகுந்து கொண்டான்.

ஆச்சாரியார் மாதங்களுக்கு கணித்த தட்சினாயனம் தொடங்க இன்னமும் இரு தினங்கள் இருந்தன.

அத்தியாயம் 10

படை புறப்பட்டது

Pஹவர் குறிச்சிப் பாசறையில் படைத்தளபதிகள் கூடியிருந்தார்கள். ஈழராஜா எல்லாளன் வெகு கம்பீரமாக இருக்கையில் அமர்ந்திருக்க, அவனிரு பக்கங்களிலும் ஈழமண்டலத்தின் பிரதம தளகர்த்தன் மகாகொத்தனும் ஈழத்து இளவல் திக்கஜனும் அமர்ந்திருந்தனர். மண்டபத் தளத்தில் ஈழமண்டலத்தின் வரைபடமும் அநூராதபுரத்தின் அமைப்புப் படமும் கரிக்கோட்டினால் வரையப்பட்டிருந்தன. அவற்றினைச் சுற்றி எல்லாளனின் படைத்தளபதிகள் குழுமி நின்றிருந்தனர். ஒற்றன் நந்தசாரதி நீண்ட கழியொன்றினால் படை நடத்தவிருக்கும் பாதைகளையும் இடங்களையும் இடையிடையே சுட்டிக்காட்டி விளக்கியபடி நின்றிருந்தான். அவனை அடுத்து காலாற்படையணிகளின் தளபதிகள் தித்தம்பன், சுவரன், நாழிகன், கும்பன் ஆகியோர் நின்றிருந்தனர். வில்லாளி சித்தனும் வேல் ஏறிஞன் நந்திகளும் சற்று விலகி நின்றிருந்தனர். அக்கூட்டத்தில் அவர்கள் இருவரும் மிக இளைய தளபதிகளாகக் காணப்பட்டனர். மல்லன் ஐஸ்வர்யன் தூண் ஒன்றுடன் சாய்ந்து அடக்கமாக நின்றிருந்தான்.

எல்லாளன் மகாகொத்தனை நோக்க அவன் எழுந்து நின்றான். இருக்கையை விட்டு சற்று முன்னேயே வந்தான்.

ஆ மண்டலத்தின் வருங்கால மாமன்னனின் ஆணைப்படியும் வழி காட்டவின்படியும் நமது படையணிகளின் நகர்வுகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. மறவர் குறிச்சிப் பாசறையிலிருந்து இருபடையணிகள் தெற்கு நோக்கிப் புறப்படும். முதல் அணி எனது தலைமையில் முன்னேறும். அதில் இருந்து காலாப்படையினரும் அறுபது வில்லாளிகளும் நாற்பது குதிரைவீரர்களும் இருப்பர். அவர்களைத் தொடர்ந்து நாற்பது வண்டில்கள், உணவுப்பொருட்கள், ஆயுதங்கள் என்பனவற்றுடன் செல்லும். மறவர் குறிச்சியிலிருந்து புறப்படும் இரண்டாம் அணி இளவரசன் திக்கஜனின் தலைமையில் நகரும். இந்தப் படையணியில் ஈழத்தின் தன்னிகரில்லாத வீரரும் எமது மாமன்னருமான ஈழராஜா அனைத்துப் படையணிகளுக்கும்

தலைமை ஏற்றிருப்பார். இந்தப் படையணி கணகம் ஆகும். கணகம் என்றால் உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. இருபத்தேழு தேர்கள், இருபத்தேழு யானைகள், என்பத்தொரு குதிரைகள், நூற்றிமுப்பத்தைந்து காலாட்படை வீரர்கள் என்போரைக் கொண்டதாகும். இதனோடு வில்லாளி சித்தனின் தலைமையில் தெரிந்தெடுத்த வேளக்காரப்படையினர் இருபது வீரர்கள் ஸமராஜாவின் பாதுகாவலராகச் செல்வர். எக்கணத்திலும் அவர்களின் விழிகள் மன்னரின் நலனில் பதிந்திருக்கும்' என்ற மகாகொத்தன் சித்தனை ஏறிட்டான்.

'அது என் பாக்கியம், தளகர்த்தாரே' என்று தலை வணங்கினான் சித்தன். மகாகொத்தன் தொடர்ந்தான்: 'இன்னும் இருபடையணிகள் குடமுருட்டியாற்றின் இடது கிளையான தேராங்கண்டல் அருவியின் தென்கரையிலிருந்து அணிவகுக்கவுள்ளன. ஒன்று கதிரமலைக் குறுநிலவேள், வடத்திசைத் தண்டநாயக்கர் மாணிக்கநாகரின் சைனியம். மற்றையது மனற்றிப் பரதவத் தலைவரும் கீழ்த்திசைப் படைத் தளபதியுமான நாகவல்லியருடைய படையணி. இவ்விரு படைகளும் தேராங்கண்டல் வெளியில் ஏற்கனவே பாசறை அமைத்துத் தயார் நிலையிலுள்ளன. அவர்கள் குடமுருட்டியாற்றின் இடது கரையோரமாகக் கதம்பநந்தியை நோக்கித் தெற்காக நகர்வர். அநூராதபுர நகரத்தின் கிழக்கு வாயிலைநோக்கி இவர்கள் நகர்வர்'.

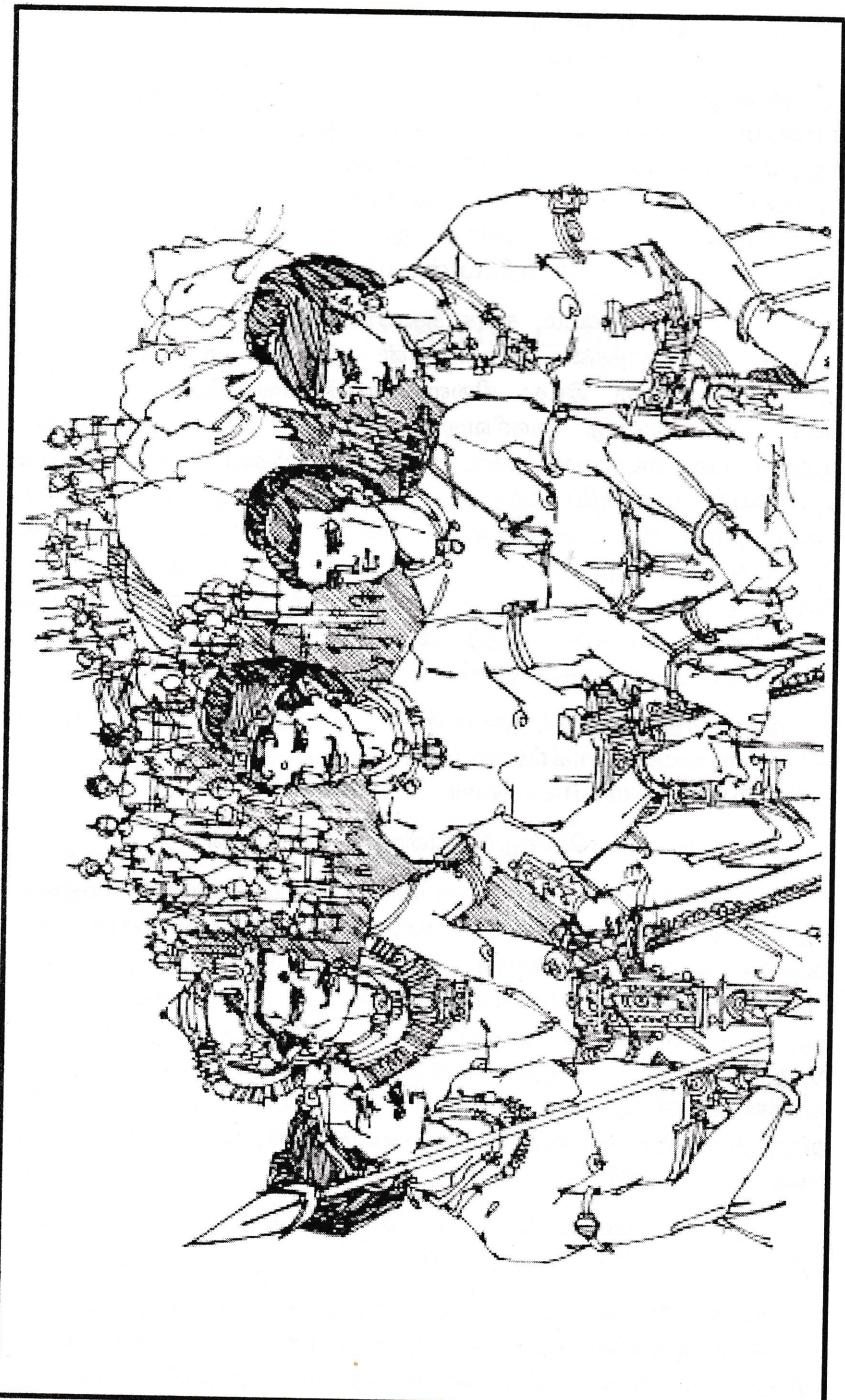
மகாகொத்தன் சற்றுத் தன் பேச்சினை நிறுத்திவிட்டு அனைவரையும் பார்த்தான். அவன் விளக்கியவற்றினை அவர்கள் புரிந்து கொண்டமைக்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தனர்.

'கூறுங்கள் மகாகொத்தாரே' என்றான் எல்லாளன்.

'மாமல்லன் ஜஸ்வர்யன் உடையதும் வாள் வீச்சாளன் நாலிகனுடையதுமான இருபடையணிகள் பொன்னாவெளியில் காத்திருக்கின்றன. அதன் ஆளனி முந்நாற்றி பத்தாகும். குதிரைப்படையணி அங்கு குறைவு. அவர்கள் கரையோரமாக தெற்கு நோக்கி நகர்ந்து கதம்பநந்தியைக் கடந்து கானகமூடாக அநூராதபுர நகரத்தின் மேற்கு வாயிலை வந்தடைவர். மாவீரனும் இணையற்ற வாள் வீச்சாளனுமான உண்ணாமனின் நானூறு வீரர்களைக் கொண்ட படையணி ஏற்கனவே அநூராதபுரத்திற்குள் வியாபாரிகளாகவும் ஊர்காண்பயணிகளாகவும் நுழைந்து விட்டனர்'.

சபையில் பரபரப்பும் பேச்சொலியில் வியப்பும் ஏற்பட்டன. எல்லாளன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டான்.

'உண்ணாமனின் படை அநூராதபுரத்திற்குள் புகுந்து ஒரு திங்களா கின்றது தளபதிகளே. அவர்கள் புகுந்த இரகசியம் மகாகொத்தனுக்கும் எனக்கும் மட்டுமே தெரியும். வெளியில் கசியாமல் பார்த்துக் கொண்டோம்.

ஸமமண்டலத்தின் மாபெரும் ஒற்றனும் தளகர்த்தருமான நந்தசாரதி, உமக்கு இப்படை நகர்வு தெரிந்திருந்ததா?

நந்தசாரதி புன்னகைத்தான்.

‘உண்ணாமனுடன் தளகர்த்தர் அடிக்கடி பேசியதைக் கண்டிருக்கிறேன். அவரை மட்டும் அனுராதபுரத்திற்குத் தளகர்த்தர் அனுப்பவிருக்கின்றார் என எண்ணி விட்டேன். இவ்வளவு எண்ணிக்கையில் எவருக்கும் தெரியாமல் தேர்ந்தெடுத்த நானுறு வீரர்கள் நகரத்திற்குள் ஊடுருவி விட்டார்கள் என நினைக்கும் போது ... நம்பவே முடியவில்லை, மன்னா...’ என்று நந்தசாரதி தன் வியப்பினை தெரிவித்தான்.

மகாகொத்தன் மெல்லிய வெற்றிச் சிரிப்புடன் தொடர்ந்தான்.

‘உண்ணாமனின் படைவீரர்கள் அனுராதபுர நகரத்தின் தெற்கு வாயிலை முற்றுகையிடுவார்கள். எஞ்சியிருக்கும் பிரதான வாயில் வடக்கு வாசல். அதனை எனது படையணி முற்றுகையிடும்’.

நந்தசாரதி குறுக்கிட்டான்.

‘ஸமமண்டலத்தின் கிழக்குக் கரையோரத்தில் குருந்தையிலும் செம்மலையிலும் அறுநாறு வீரர்களைக் கொண்ட படையணி, பெரும் சைனியம் தயாராக நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றோமே? அதன் தனகர்த்தர் நானும் ஜம்பனும் இங்குள்ளோம். அவர்களின் பணி என்ன?’

இப்பொழுது எல்லாளன் உதடுகளில் மென்முறுவல் தவழ நந்த சாரதியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுப் பேசத் தொடங்கினான்.

‘நந்தசாரதி, நீர் அதற்கான காரணம் தெரியாமல் கேட்கவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஒரு உபதளகர்த்தனுக்குத் தெரியாத இரகசியமா? மற்றவர்கள் அறியவேண்டுமென்பதற்காக வினவியிருக்கின்றீர். கூறுகின்றேன். மகாநதிக்குத் தெற்கே உருகுணை அரசு நிலை பெற்றிருக்கின்றது. சத்திரிய வம்சத்தினை அழித்து அவன் தந்தை வழங்கிய சிங்காசனத் தில் காக்கவண்ண்தீசன் அமர்ந்திருக்கிறான். அவன் அனுராதபுர மன்னன் அசேலனுக்குத் திறை செலுத்துபவன். சிலவேளை அவனது படைகள் மகாகங்கையைக் கடந்து அனுராதபுர மன்னனுக்கு உதவ முன்வரலாம். அதுமட்டுமல்லநந்தசாரதி, எஞ்சியுள்ள சத்திரிய மன்னன் தர்மராஜா, சேரு சிற்றரசன் ஆகியோர் சிலவேளை அசேலனுக்கு உதவப் படைகளை அனுப்பலாம். ஆனால் குருந்தையிலும் செம்மலையிலும் உள்ள படையணியினர் மகாகங்கையை நோக்கி நகர்வர். கங்கையைக் கடந்து உருகுணைப் படைவீரன் ஒருவன் காலடி கூட இங்கால் பதியாமல் பார்த்துக் கொள்வார்கள்...’

‘எனக்கொரு மனத்தாங்கல் ஸமராஜா..’ என்றான் ஜம்பன்.

சழராஜா எல்லாளன்

‘என்னவென்று ஜம்பரே...?’

‘தங்களோடு அனுராதபுரக் கோட்டை முற்றுகையில் பங்குபற்ற முடியாது மகாகங்கையின் கரையில் பாசறை அமைக்க நேர்ந்துவிட்டதே...?’

எல்லாளன் கலகலவெனச் சிரித்தான்.

‘நந்தசாரதி, உமக்கு வேறு சந்தேகங்கள்...?’

‘எதுவுமில்லை...’

‘எனக்கொரு சந்தேகம், ஐயா...’ குரல் வந்த திக்கில் சித்தன் பவ்யமாக நின்றிருந்தான். அனைவரின் விழிகளிலும் வியப்பு எழுந்தது.

‘சேத்தியநாகரின் பேரரே, கேளும்...’ என்று சிரித்தான் மகாகொத்தன். சித்தனை வெட்கம் பற்றிக் கொண்டது. மகாகொத்தன் மீண்டும் வற்புறுத்தியதும், ‘மகாதீர்த்தத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் சைனியம்.. மரக்கலப் படையணி...’ எனச் சந்தேகம் கேட்டான்.

‘அனுராதபுர மன்னன் பாண்டியனிடம் படையுதவி கேட்டிருப்பதாகத் தகவல், சித்தா. சிங்கள மன்னர்கள் பாண்டி மன்னர்களின் கொள்வினைப் பங்காளிகள். சிலவேளாகளில் பாண்டியரின் படை மகாதீர்த்தத்தில் தண்டிறக்கலாம். அதனை எதிர்கொள்ளத்தான்மகாதீர்த்தத்தில் சைனியம் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது...’

‘கல்யாணிதீசன் அசேலனுக்கு உதவப் படையனுப்ப மாட்டானா, தனகர்த்தரே?’ சித்தனின் மறுவினா எழுந்தது. எல்லாளன் வியப்பிடுன் சித்தனை ஏறிட்டான். இந்த இளம் பிள்ளைக்குப் பல விடயங்கள் தெரிந்திருக்கின்றன.

‘மாட்டான். அவனிடம் பாரிய படையணி இல்லை. அவன் அமைதியையும் சமாதானத்தையும் விரும்புகின்ற மன்னன்..’ என்றான் எல்லாளன்: ‘தளபதிகளே, இப்பொழுது சொல்லுங்கள்...திட்டத்தில் திருப்தியா? ஏதாவது மாற்றங்கள்...’

‘இல்லை தளகர்த்தரே. அனுராதபுர மன்னன் அசேலன் பொறிக்குள் அகப்பட்டுத் தவிக்கப் போகின்றான்’ என்றான் நந்தசாரதி.

‘அப்படியெண்ணி விடாதே... அசேலன் வெகு திறமைசாலி. போர்க்களங்கள் பல கண்டவன். எதிரியைக் குறைவாக ஒருபோதும் மதிப்பிடக்கூடாது. அதேபோல அளவிற்கு அதிகமாகக் கற்பனை செய்து கவலவும் கூடாது...’

‘இத்தோடு இந்த சபை கலைகின்றது. நாளை சூரிய உதயத்துடன் படைகள் தெற்கு நோக்கி நகர்ட்டும்...’ என்று எழுந்தான் எல்லாளன். தன் உறையிலிருந்த வாளை உருவி உயர்த்த, ஏனைய தளபதிகள் தம்

அரைவாட்களை கரங்களில் ஏந்திக் கொண்டனர்.

திட்டமிட்டபடி எல்லாளனின் படைகள் மறுநாள் சூரிய உதயத்தில் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டன. அன்று மாலை அவை கதம்பந்தியின் வலது கரையில் வெவ்வேறிடங்களில் பாசறை அமைத்துக் கொண்டன. கதம்பந்திக்கு எதிர்க்கரையில் அனுராதபுரத்து மன்னனின் சேனைகள் பாடி அமைத்திருக்கலாம். மறுநாள் காலை ஈழமண்டலத்தின் எல்லையை அதாவது கதம்பந்தியை, மகாகொத்தனின் முதற் படைவீரர்கள் கடந்தனர். முழுங்காலளவு நதிநீரினை எதுவிதமான எதிர்ப்புமின்றி மகாகொத்தனின் படை கடந்து இராசரட்டையின் மன்னில் கால்களைப் பதித்தது.

பொன்னாவெளியிலிருந்து புறப்பட்ட சேனாவீரர்கள் ஐஸ்வரியனின் தலைமையில் கதம்பந்தியைக் கடந்து குதிரைமலைக் கரையோரமாக விரைந்தனர். குதிரைமலைவேளின் படையணியும் மனற்றித் தலைவனின் சேனைகளும் கதம்பந்தியை மகாவில்லாச்சியில் கடந்தன. அவ்விடத்தில் அசேலனின் வீரர்கள் கடும் எதிர்ப்பினைக் காட்டனர். எனினும் வடதிசைத் தண்டநாயக்கனினதும் கீழ்த்திசைத் தளபதியினதும் தாக்குதலுக்கு எதிர்நிற்கவியலாது பின்வாங்கிச் சென்றனர். மதுருபிட்டிக் கிராமத்தில் மகாகொத்தனின் சேனை எதிரிகளைச் சந்தித்துத் துவம்சம் செய்து எல்லாளனின் படையணி முன்னேற உதவியது. குருந்தையிலும் செம்மலையிலிருந்தும் புறப்பட்ட நந்தசாரத்தியினதும் ஐம்பனதும் சேனாவீரர்கள் கடும் எதிர்ப்பினை முறியிடத்து மகாகங்கையின் திரிகூடத்தில் பாசறையமைத்துக் கொண்டனர்.

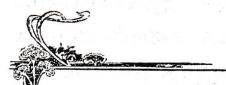
வகுத்த வியூகத்தின்படி வெகு நுட்பமாக எல்லாத் திக்குகளிலிருந்தும் நகர்ந்த எல்லாளனின் படைவீரர்களை எதிர்கொள்ள முடியாது அசேலனின் சேனாவீரர்கள் மெதுவாகப் பின்னடைந்து நகரத்தினை அடையத் தொடங்கினர். கடல் அலைபோல் தமிழர் சேனை அனுராதபுரத்தின்மீது கவிழ்ந்து மூடும் என அவர்கள் எண்ணியும் பார்த்திருக்கவில்லை. வெளியிலிருந்து எல்லைகளைக் கடந்து எல்லாளனின் படைகள் அனுராதபுரத்திற்குள் வருவதற்கு முதலே திடீரென ஆயுதபாணிகளாக உண்ணாமனின் நானாறு வீரர்கள் தோன்றிய வேகத்தினை அசேலனின் படையினர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஏழாம் நாள் சேனா சமுத்திரம் அனுராதபுரக் கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டது. பின்வாங்கிய அசேலனின் வீரர்கள் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டனர். கோட்டையின் நான்கு வாயில்களும் மூடப்பட்டன. வெளியே எல்லாளனின் சேனை ஆருவாரித்து வெற்றி முழுக்கமிட்டது.

'எதிர்ப்பவர்களின் தலைகள் துண்டிக்கப்பட்டும். பொதுமக்களின் உயிருக்கோ உடைமைகளுக்கோளதுவிதமான ஊறுகளும் நிகழக்கூடாது' என எல்லாளன் திடமாகக் கட்டளையிட்டான்.

அத்தியாயம் 11

கிழச்சிந்கம் அசேலன்

கு தம்பந்தியின் வலது கரையில் புல்லன்குளம், அபயக்குளம், தீசவாவி ஆகிய குளங்களை மேற்காடும் புளியங்குளம், நுவரவாவி என்பவற்றினைக் கிழக்காடும் கொண்ட மத்திய பிரதேசத்தில் அனுராதபுரக் கோட்டை அமைந்திருந்தது. இயற்கையாக அமைந்திருந்த பாறைக் குன்றுகளை உள்ளடக்கி, அழிமட்டத்தில் இருபத்தினான்கு அடிகள் அகலமும் உச்சியில் பதினாறு அடிகள் அகலமும் கொண்டதாக நெடு மதில்கள் ஒரு பனைமர உயர்த்திற்கு, உயர்ந்து விளங்கின. யானைகள் மோதினால் அவற்றின் நெற்றியைத் துளைக்கும் இரும்புக் கூம்புகள் பதிக்கப்பட்ட தடித்த கோட்டைக் கதவுகள் நான்கும், அனுராதபுரத்து அசேல மன்னனின் எஞ்சிய சேனாவீரர்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு அடைத்து முடப்பட்டிருந்தன.

கோட்டையின் நாலாபக்க மதில்களிலும் அசேலனின் வீரர்கள் அனிவெகுத்துத் தயார் நிலையில் நின்றிருந்தனர்.

கோட்டை மதிலிலிருந்து அரைக்காத தூரத்தில் எல்லாளனின் படைகள் கோட்டையை முற்றுக்கையிட்டிருந்தன. அம்புகளின் ஊடுருவலும் வேல்களின் வீச்சும் நெருங்கமுடியாத தொலைவில் அவை தங்கித் தயாராக இருந்தன.

அனுராதபுரக் கோட்டைக்கு வெளியே நிகழ்ந்து போன ஏழு நாட்கள் யுத்தத்தில் இரு தரப்பிலும் நூற்றுக்கணக்கான சேனாவீரர்கள் மரணமடைந்தனர். கோட்டையைக் கைப்பற்றி அசேலனைச் சிறை பிடிக்கில் யுத்தம் நிறைவெப்புமென எல்லாளன் எண்ணிக்கொண்டான்.

வடக்கு வாயிலில் எல்லாளனின் படையணி தங்கியிருந்தது. கிழக்கு வாயிலில் மாணிக்கநாகனதும் நாகவல்லியினதும் படையணிகள் நின்றிருந்தன.

‘வடதிசை தண்டநாயக்கரே, கோட்டையின் கிழக்கு வாயிலில்

செல்லும் பிரதான சாலையில் இரண்டு கோயில்கள் உள்ளன. ஒன்று பதமசைத்தியம்... மகிந்ததேரர் அனுராதபுரத்தில் முதன்முதல் காலடி வைத்த இடம்... அவ்விடத்தில் பதமசைத்தியம் கட்டப்பட்டுள்ளது. மிகச் சிறியதொரு தூபி. அதற்கு எதிரே காலவேலன் என்ற இயக்கதேவனின் ஆலயம் உள்ளது. இரண்டிற்கும் எதுவிதமான சேதமும் வராது பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்...' என முன்கூட்டியே மகாகொத்தன் வராது பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.' அதேபோல கோட்டையின் தென்வாயிலை முற்றுகையிட்டிருக்கும் உண்ணாமனின் படைவீரர்களுக்கும் பணிப்புரை வழங்கப்பட்டிருந்தது.

'கோட்டையின் தெற்கு வாயில் மிகப் புனிதமான பிரதேசம். அங்குதான் பொத்தர்களின் புனித வெள்ளரசுக் கோயில் இருக்கிறது. மகாமேகவனம் அங்கேயே உள்ளது. அவை எதற்கும் சேதம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது...'

கோட்டையின் வடக்கு வாயிலுராக கோட்டைக்குள் உட்புகுவதற்கான முயற்சிகள் நடந்தன. முதலில் கோட்டை வாயிலை நெருங்கவேண்டும். யானைகளை முட்டவைத்துக் கதவுகளை உடைத்துத் திறந்து உள்ள நுழையவேண்டும். வடக்கு வாயிலை நெருங்குவதற்குக் கோட்டை மதிலில் மறைந்திருக்கும் அசேலனின் வீரர்கள் இலகுவில் விடமாட்டார்கள். நெருங்க முயன்றபோது சரமாரியாக அம்புகள் அங்கிருந்து வெளிவந்து தாக்கின. கோட்டை வாயிலை யானைகள் நெருங்கில் வாயிற்புற மதிலின் உச்சியிலிருந்து கொதிநீரும் உலோகக் கலவைகளும் உற்றப்படும் அபாயமும் உள்ளது.

இரண்டு நாட்களாக எவ்வித தாக்குதல்களுமின்றி முற்றுகை தொடர்ந்தது. முன்றாம் நாள் இருளோடு இருளாக ஊர்ந்து வில்லாளிகள் சித்தனின் தலைமையில் கோட்டை மதிலை நெருங்கி மறைவெடுத்துக் கொண்டனர். மகாகொத்தன் தனது யானையில் ஆரோகணித்துத் தன் பின்னர் இன்னமும் நான்கு யானைகளும் வீரர்களும் தொடர தயார் நிலையில் இருந்தான். விடிந்ததும் சித்தனின் குறி தவறா அம்பு காற்றினைக் கீறிக்கொண்டு பாய்ந்து கோட்டை மதிலில் தலைநிழிர்ந்த வீரன் ஒருவனின் சிரசினைத் துளைத்து யுத்தத்தைத் தொடக்கி வைத்தது. அதனைத் தொடர்ந்து சித்தனின் வில்லாளிகளின் அம்புகள் குறித்வறாது பாய்ந்து பலியெடுத்தன. அதேவேளை செய்தி காவிகள் விரைந்து வந்தனர். கிழக்கு வாயிலிலும் மேற்கு வாயிலிலும் யுத்தம் தொடங்கிவிட்டதாகவும், கீழ்த்திசைப் படைத்தளபதி நாகவல்லியர் கடுங்காயம் அடைந்தார் எனவும் தகவல் வந்தது.

எல்லாளன் தன் வாளினை உயர்த்திக் கர்ச்சித்தான்.

'கோட்டையைத் தாக்குங்கள்...'

படைவீரர்கள் கோட்டையை நெருங்கத் தொடங்கினர்.

எதிர்கொண்ட அம்புக்களையும் வேல்களையும் கவசங்களாலும் உடலாலும் தடுத்தபடி எல்லாளரின் படை முன்னேறியது. மகாகொத்தனின் யானைகள் கோட்டை வாயில் கதவுகளை மோதின. அவற்றில் நெற்றியில் அணியப்பட்டிருந்த உலோகப்பட்டைகளும், ஏருமைத்தோல் தடுப்புகளும் கோட்டைக் கதவுகளின் வலிமையைத் தகர்த்தன. சித்தனின் குறித்பா அம்புகள் வாயில் உச்சியில் நின்றிருந்த எதிரிகளைத் தாக்கி அழித்தன.

செய்திகாவி ஓடிவந்தான்.

‘மன் னா, மேற்கு வாயில் கதவுகள் உடைபட்டன. ஜஸ்வரியன்...தளபதி ஜஸ்வரியன் கோட்டைக்குள் புகுந்துவிட்டார்...’

அதேவேளை மகாகொத்தனின் யானைகள் மோதி வடக்கு வாயிற் கதவுகளைத் தகர்த்தெறிந்தன. கதவுகள் தகர்ந்து விழுந்ததும் உள்ளே நிலைகொண்டிருந்த அசேலனின் வீரர்களின் அம்புகள் முதலில் பாய்ந்தன. பலர் சரிந்தனர். பின்னர் நேரடியாக இருபடைகளும் மோதிக்கொண்டன.

எல்லாளரின் வாரும் திக்கஜனின் வாரும் சூழன்று பளிரிட்டன. அவற்றின் வீச்சுக்கு எதிரிகளின் தலைகள் சீவப்பட்டன. திக்கஜன் எதிரிகளுடன் சண்டையிட்டவாறு எல்லாளரை அவதானித்து வந்தான். எல்லாளரைக் குறிவைத்துத் தாக்க முயன்ற அசேலனின் படைத்தளபதி ஒருவன் முதலில் சித்தனின் அம்புக்கு இரரயாகினான்.

அசேலனின் வீரர்களின் விழிகள் எல்லாளரின் வீழ்ச்சியில் கடிய கவனம் செலுத்தின. திக்கஜன் தன் வீரர்களுடன் எல்லாளரைச் சுற்றிநின்று காத்தபடி போரிடத் தொடங்கினான். எல்லாளரால் அந்த அரணைவிட்டு வெளிவர முடியவில்லை.

‘திக்கஜா, என்னவிது...?’

‘மன்னா, தங்கள் உயிர் முக்கியமானது...’

‘எல்லா உயிர்களுந்தான் திக்கஜா.. வழிவிடு...’

திக்கஜன் கட்டளையிட்டான். எதிரிகளை எதிர்கொள்ளும் பக்கமாக வழிநிற்றந்தது. எல்லாளரின் வாள் சமூன்றது. எதிரிகள் பின்வாங்கத் தலைப்பட்டனர். கோட்டையின் மூன்றுபக்க வாயில் களும் திறந்துகொண்டன. எல்லாளரின் படைகள் வெற்றி முழக்கத்துடன் உள்ளே நுழைந்தன. தாக்க முயன்ற அசேலனின் வீரர்கள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டனர். தெற்கு வாயிற் கதவுகளைத் தளபதி ஜஸ்வர்யன் திறந்து உண்ணாமலின் படைகள் உட்பிரவேசிக்க வழி சமைத்தான்.

எஞ்சி நிற்பது அசேலனின் அரண்மனை மட்டுந்தான்.

திக்கஜன் முன்வந்தான்.

‘என்ன அனுமதியுங்கள்... அசேலனைச் சிறைபிடிக்க... அல்லது

எதிர்க்கில் பின்மாக்க... என்னை அனுமதியுங்கள். எங்கள் தந்தையரைக் கொன்ற பாவியை நான் சிறைபிடிக்க வேண்டும்'.

‘அப்படியே செய் திக்கஜா... ஆனால் பெண்டிர் பிள்ளைகள், நோயாளர் எவரும் தாக்கப்படக்கூடாது...’ என்று கூறி அனுமதித்தான் எல்லாளன்.

‘இளவரசே... அசேலன் நிகிரில்லாத வாள் வீச்சாளன். அவனைச் சுற்றி நின்று பாதுகாப்பு வழங்கும் எட்டு மல்லர்கள் சாதாரணமானவர்கள் அல்லர். நானும் உங்களுடன் வர அனுமதிக்கவேண்டும்...’ என்றான் மகாகொத்தன்.

‘எதற்கும் தெரிந்தெடுத்த வீரர்களுடன் அரண்மனைக்குள் நுழை திக்கஜா...’ என்ற எல்லாளனின் கட்டளை செயலுருப்பெற்றது.

மாலை கவியத் தொடங்கியது. கோட்டைக்குள் நுழைந்த வீரர்கள் எதிரிகளைத் தேடிப் பிடிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். எதிர்த்தவர்களை அழிக்கும் பணியிலும் செயற்பட்டனர். திக்கஜனுடன், மகாகொத்தன், ஜஸ்வரியன், உண்ணாமன் ஆகிய மூன்று தளகர்த்தர்களும் இருபது தேர்ந்தெடுத்த வீரர்களும் அரண்மனைக்குள் நுழைந்தனர். அரண்மனை வெறிச்சோடியிருந்தது. எவரையும் காணவில்லை.

‘அரச குடும்பத்தினர் தப்பிவிட்டனர்’ என்றான் மகாகொத்தன்.

‘அப்படியிருக்காது...’ என்றான் திக்கஜன்: ‘அசேலன் பயந்து ஓடிவிடக்கூடியவன்ஸ்லன். நான் கேள்விப்பட்டமட்டில் அவன் நிச்சயம் எங்களை எதிர்கொள்வான். சிலவேளைகளில் தன் மனைவி மக்களை அனுப்பியிருப்பான்...’

திக்கஜன் கூறியவாறு அரண்மனையின் உள் மண்டபத்தில் அசேலன் தன் மல்லர்கள் என்மரும் தெரிந்தெடுத்த வீரர்கள் இருபதுபேரும் (வேளக்கார வீரர்) சூழ யுத்தசன்னத்தனாக நின்றிருந்தான். தயங்காது எதிரிகளை எதிர்கொள்ளத் தயாராக நின்றிருந்த அந்த சிங்கள மன்னின் வீரத்தை மகாகொத்தன் தனக்குள் வியந்து கொண்டான்.

அசேலனைக் கண்டதும் துடித்தெழுந்து பாய முயன்ற திக்கஜனை மகாகொத்தன் தடுத்து, ‘இளவரசே, சற்று நில்லுங்கள். சிலவேளை அவர்கள் சரணடையத் தயார் நிலையில் இருக்கலாம்...’ என்றான். திக்கஜனுக்கு அப்பொழுதுதான் நிதானிக்க முடிந்தது.

‘உங்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே போடுக’ எனத் திக்கஜன் கட்டளையிட்டான்.

‘அதற்காக நாங்கள் இங்கு நிற்கவில்லை. கூப்பிடு உங்கள் மன்னன் எலாராவை... அவனுடன் தனிச் சமரிட்டு இந்த நாடு யாருக்குரிய

தென்பதை நிர்ணயிப்போம்...’ என்று அசேலன் கர்ச்சித்தான்.

‘தனிச்சமரில் ஒரு ஆட்சியின் உரிமை நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை, அசேலா. அனைத்தையும் இழந்து நிற்கும் நீ சரணடைவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை...’ என்றான் திக்கஜன். அசேலன் வாளை உருவிக்கொண்டு திக்கஜனை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

யுத்தம் ஆரம்பமாகியது. அசேலனின் வீரர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவார சாய்ந்தனர். திக்கஜன் பக்கத்திலும் சிலர் காயப்பட்டு வீழ்ந்தனர். தளபதிகள் உண்ணாமலின் மார்பில் எதிர்மல்லன் ஒருவனின் வாள் குறுக்கு நெடுக்காகக் கோலமிட்டது. இறுதியில் உண்ணாமலின் வாளுக்கு அவன் இரையாக்கினான்.

மகாகொத்தனின் ஆற்றல்மிக்க தாக்குதல்களுக்கு எதிர்நிற்கவியலாது அசேலனின் வீரர்கள் சரிந்தனர். ஜஸ்வரியனின் நுகத்திட்ட தாக்குதல் சிலரைப் பலி கொண்டது.

இப்பொழுது திக்கஜனும் அசேலனுந்தான் எஞ்சி நின்றனர். திக்கஜனுக்கு உதவ மகாகொத்தன் வந்தபோது அவன் தடுத்துவிட்டான். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் நிகரானவர்கள்.

கிழச்சிங்கம் அசேலன், திக்கஜனிலும் பார்க்க இருபது பராயங்கள் முத்தவன். என்றாலும் அவனின் அபாரமான வாள் வீச்சுக்கு திக்கஜன் சற்றுத் தளர்வதை மகாகொத்தன் கண்டான். இனியும் துணை போகாது விடில் இளவலை இழக்க நேரிட்டுவிடும் என்ற நினைவு உந்த மகாகொத்தன் சில அடி முன்னெடுத்து வைக்கும்போது அசேலனின் வாள் திக்கஜனின் வயிற்றில் பாய்ந்து விட்டது.

திக்கஜன் வயிற்றைப் பொத்தியபடி நிலத்தில் சரிந்தான். குருதி பொத்திய கரத்தை மீறிக் கொப்பளித்தது. உண்ணாமன் ஓடிவந்து தாங்கிக் கொண்டான். எல்லாளனின் வீரர்கள் அனைவரும் அசேலன் மீது பாயத் தயாராகிய பொழுது எல்லாளன் குரல் ஓலித்தது: ‘நிறுத்துங்கள்’.

அசேலன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

‘எலாரா... வந்தாயா... வா... தனிச்சமர் புரிவோம். கூப்பிடு உண்ணை என்றேன். உன் தளபதி மறுந்து அவமே என் வாளுக்குப் பலியாகிவிட்டான். எலாரா, நீ சுத்த வீரன் என்றால் வா... என்னை வெற்றி கொண்ட பின் இந்த இராச்சியத்தை எடுத்துக்கொள். வா. எலாரா...’ என்று அசேலன் வெறிபிடித்தவன் போலச் சிரித்தான்.

‘வேண்டாம் அரசே..’ என்றான் மகாகொத்தன்.

‘தனிச்சமருக்கு என் அந்தஸ் துக்கு நிகரான ஒருவன் அழைக்கும்போது ஏற்காது விடுவது அரசுகுலத் தர்மமல்ல,

சமுராஜா எல்லாளன்

மகாகொத்தரே.'

எல்லாளன் வாளை உடயர்த்தித் தாழ்த்தினான். வீரர்கள் விலகி நின்றனர். அசேலனின் வாழும் எல்லாளனின் வாழும் கணீர் கணீர் என மோதிக்கொண்டன. வெகுவிரைவிலேயே எல்லாளனின் பக்கம் ஓங்கத் தொடங்கியது. இறுதிவரை தன் மார்பில் எல்லாளனின் வாள் பாயும் வரை அசேலன் பேரிட்டான். மார்பில் வாள் நுழைந்த பின்னரும் நிலத்தில் சரியாது நிமிர்ந்து நின்றான். மறுகணம் எல்லாளனின் வாள் காற்றில் துளாவி விர்ரெனச் சரிந்து அசேலனின் சிரசினைத் துண்டித்தது.

'கோட்டை வாசலில் இவன் தலையை முங்கில் கழியில் குற்றி...' எனக் கட்டளையிட்ட மகாகொத்தனை எல்லாளன் அவசரமாக 'வேண்டாம் தளகர்த்தரே, வேண்டாம். இவன் செய்தான் என்றதற்காக நாங்களும் அவன் நிலைக்குத் தாழுக்கடாது. சகல மரியாதையுடன் அசேலனின் சடலத்தைத் தகனக்கிரியை செய்யுங்கள்...' என்று கட்டளையிட்டான்.

அத்தியாயம் 12

காசிபதேரர்

ஓ நூராதபுரத்திற்குத் தென்கிழக்கே ஒரு காததூரத்தில் சேத்தியகிரி என்னும் மிகிந்தலை அமைந்திருக்கிறது. இலங்கையின் புகழ் பூத்த மன்னாகிய தேவநம்பியதீஸன், முதன்முதல் அசோகனின் தர்ம தூதினைக் காவிவந்த மகிந்ததேரரை அம்மலையின் சிகரத்தில்தான் சந்தித்தான். அவ்விடத்தில் கண்டகிதூபியும் அம்மலைக்குன்றின் அடிவாரத் தில் நாககட்டுக்கைக்குளமும் அமைந்துள்ளன. அச்சைத்தியத்தில் நூற்றுக் கணக்கான பிக்குகள் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களின் உடல்நலத்தைப் பேணுவதற்காக அம்மலையாடவாரத்தில் கண்டகி வைத்தியமனை அமைந்திருந்தது. அவ் வைத்தியசாலையின் பிரதம பரிகாரியாக காசிபதேரர் விளங்கினார்.

அவர்முன் கல் படுக்கையொன்றில் திக்கஜன் வளர்த்தப்பட்டிருந்தான். அறிவும் உயிரும் அந்தரிக்கும் நிலை. உயிர் இருக்கிறதா என்பதற்கு அடையாளமாக நெஞ்சம் ஏறியிறங்கிக் கொண்டிருந்தது. கவலை தோய் அவன் அருகில் உண்ணாமலும், வடதிசைத் தண்டநாயக்கனும், திக்கஜனின் சகோதர முறையினாலுமான மாணிக்கநாகனும் நின்றிருந்தனர்.

திக்கஜனின் உயிரைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் காசிபதேரரும் வேறு சில பிக்குகளும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அசேலனின் வாள் வயிற்றில் பாய்ந்து குருதி கொப்பளித்த நேரத்திலும், திக்கஜன் கலங்கிவிடவில்லை. தன்னருகில் ஊடிவந்து கவலையோடும் ஆதரவோடும் அவனைத் தன்னுடன் சாய்த்துக் கொண்ட எல்லாளன், ‘திக்கஜா...’ என விம்மியபோது, ‘ஜயபேரிகை முழங்கட்டும் மன்னா, நான் அதைக் காது குளிருக் கேட்கவேண்டும். அனுராதபுரக் கோட்டை வாசலில் எமது விடைக்கொடி பறக்கட்டும். நான் அதைப் பார்க்கவேண்டும்’.

ஜயபேரிகை முழங்கியது. மகாகொத்தன் கோட்டையின் வாயிலில் தாவிழறி விடைக்கொடியைப் பறக்கவிட்டான். நான்கு மதிற்சவர்களும்

வெற்றி முழக்கம் எதிரொலித்தது. அவ்வெற்றி முழக்கத்தைக் திக்கஜூன் கேட்டான். விடைக்கொடி பறப்பதைப் பார்த்தான். அப்படியே மயங்கில் போனான்.

இரத்தப்பெருக்கு, ஏற்படாமல் துணிகளைப் பொதித்துக் கட்டிட்டனர். எல்லாளனின் படையணியோடு அழைத்துவந்திருந்த மருத்துவசிகாமனி ஜயம் தெரிவித்தார்.

‘திக்கஜூ... என் இனிய நண்பனே...’ என எல்லாளனின் இதயம் அழுத்து. உண்ணாமன் எல்லாளனுக்கு ஆறுதல் சொன்னான்: ‘சேத்தியகிரியில் கண்டகி வைத்திய மனையொன்றுள்ளது. காசிபதேரர் என்றொரு வைத்தியர் அங்குள்ளார். இப்படியான கடுங் காயங்களால் மயக்கமுற்றோரைக் காப்பாற்றும் வழிவகை தெரிந்த விற்பனீர். அவரிடம் இளவரசனை உடனடியாக அழைத்துச் செல்வோம்’.

‘இந்த நேரத்தில் அனுராதபுரத்தினை வெற்றி கொண்ட எங்களுக்கு ஒரு பொத்ததேரர் வைத்தியம் பார்ப்பாரா?’ என்று மகாகொத்தன் ஜயம் எழுப்பினான்.

‘காசிபதேரரை எனக்கு நன்கு தெரியும். அவர் இன, மத குரோதுங் களுக்கு அப்பாற்பட்டவர். வேறு வழியில்லை...’ என்று உண்ணாமன் வலியுறுத்தினான். அவ்வேளை வடதிசைத் தண்டநாயக்கன் மாணிக்கநாகன் செய்தியிறிந்து விரைந்து வந்தான்.

‘சேத்தியகிரிக்குக் கொண்டு செல்வோம். திக்கஜூனுக்கு வைத்தியம் செய்ய அங்கு மறுத்தால், அந்த வைத்தியமனையைத் தரைமட்டமாக்கி, அங்கிருப்போரையெல்லாம் பலியாக்கித் திரும்புகின்றேன். உண்ணாமா, விரைந்து செல்லும் தேர் ஓன்றினை உடன் கூப்பிடு. தெரிந்தெடுத்த நூறு வீரர்கள் என்னுடன் வரட்டும்...’ என்ற மாணிக்கநாகனைக் கவலையுடன் எல்லாளன் ஏறிட்டான்.

‘அமைதி காக்க மாணிக்கநாகரே... திக்கஜை எடுத்துச் செல்லுங்கள். விரைந்து செல்லுங்கள்... ஈழவூர் தன் எதிர்கால மன்னை இழந்துவிடக்கூடாது’.

கண்டகி வைத்தியமனையின் முன் தேர் ஓன்றும் நூறு புரவிகளில் வீரர்களும் வந்திறங்கியதைக் கண்டதும் பிரதம பரிகாரி காசிபதேரர் கலங்கிவிடவில்லை. அனுராதபுர ஆட்சி மாறிவிட்டதென்பது அவருக்குப் புரிந்தது. ஆள்பவர்கள் ஆள்வார்கள். சிலருடைய ஆட்சி மக்களுக்கும் நாட்டிடிற்கும் நலன்களைத் தரும். சிலருடைய ஆட்சி மக்களுக்கும் நாட்டிடிற்கும் இடர்களைத் தரும். இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் ஆட்சிமாற்றத்தின் விளைவுகள் இனி வரும் காலத்தில்தான் தெரியவரும்.

அசேலனின் பத்து வருட ஆட்சி அப்படியொன்றும் சிறப்பானதாக

விளங்கிவிடவில்லை. மாற்றம் ஒன்றினை மக்களும், பொத்த சங்கமும் விரும்பியிருந்தன.

தேவிலிருந்து திக்கஜனின் காயப்பட்ட உடம்பைத் தூக்கி வந்தனர். காசிபதேரர் நோயாளி யார் எவர் என ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. உண்ணாமன் சிங்கள மொழியில் ‘வாள் நுழைந்த காயம்’ என விளக்கினான்.

பரிசோதித்த காசிபதேரர், ‘முயற்சிப்போம். குருதிப்பெருக்கு அதிகம். ஒருநாள் கழிவில் தான் திடமாகக் கூறமுடியும்’ என்றார். அதனை உண்ணாமன் மொழிமாற்றம் செய்தான்.

வெளியே பட்சியொன்றின் அவலக்குரல் எழுந்தது. மாணிக்கநாகன் ஒருகணம் தன்னைச் சிலிர்த்துக் கொண்டான்.

‘உண்ணாமா, எப்படியாவது திக்கஜனைக் காப்பாற்றிவிடச் சொல். இல்லாவிட்டால்நடப்பதே வேறாகவிருக்கும்...’

காசிபதேரர் அமைதியாக மாணிக்கநாகனை ஏறிட்டார். பின்னர் அழகான தமிழில், ‘இந்தக் கடுஞ்சொல் வீரனை வெளியில் போகச் சொல் அல்லது அமைதியாக விலகி அமர்ந்திருக்கக் கூடாது என்றார். காசிபதேரின் வார்த்தைகளின் அழுத்தம் மாணிக்கநாகனை அமைதியாக்கியது. சாந்தமும் அழுகும் தவழும் வயோதிபரான காசிபதேரரை நன்கு பார்த்தான்.

‘மன்னியுங்கள் சுவாமிகளே, எப்படியாவது என் தமிழையக் காப்பாற்றிவிடுங்கள்...’

‘இந்த யுத்தத்தில் எத்தனை ஆயிரம் உயிர்கள் அழிந்தன, புதல்வா? அப்பொதெல்லாம் இப்படியான உணர்வு உனக்கு ஏற்பட்டதா? இப்பொழுது மட்டும் இந்த வாலிபன் உயிர் உனக்குப் பெரிதாகப்படுகின்றது. உன் வாளின் இரத்த மணம் இன்னும் மாறவில்லை. குருதிக்கறை இன்னமும் கழுவப்பட வில்லை. ஏன் இந்த யுத்தம்... எதற்கு இந்த யுத்தம்?’ எனக்கூறியவாறு திக்கஜனின் காயத்தைக் கழுவி மருந்திட்டுக் கட்டினார். நாசியில் நுகரவும் நாக்கில் சூரணமொன்றினைத் தடவியும் தன் வைத்தியப் பணிகளைத் தொடர்ந்தார். அவரைச் சூழ நின்ற பிக்குகள் அவருக்கு உதவிகள் செய்தனர்.

மாணிக்கநாகன் அதிர்ச்சியுடன் தேரரை ஏறிட்டுவிட்டுத் தலைகுளிந்து கொண்டான்.

‘ஆட்சிமாற்றத்திற்கும் உரிமை பெறுவதற்கும் யுத்தம் தவிர்க்க முடியாதது, சுவாமிகள்...’ என்று உண்ணாமன் மெதுவாகச் சொன்னான்: ‘சமாதானத்தின் மூலம் உரிமை மாற்றம் நிகழ்ந்துவிட வாய்ப்பில்லை...’

‘அது தவறு, மகனே... ஒருவரையொருவர் வெட்டி வீழ்த்தி இரத்த

ஆறு ஓடச் செய்வதன் மூலம் சமூகத்தில் சோகங்களைத்தான் ஏற்படுத்த முடியும். இந்த யுத்தத்தால் எத்தனை பெண்கள் விதவையாகியிருப்பார்கள்? எத்தனை குழந்தைகள் தந்தையரை இழுந்து, வன்மம் பெற்றிருப்பார்கள்? எவ்வளவு அழிவுகள்? உங்களைப்போல சுதையும் நினைமும் இரத்தமும் நாளாங்களும் கொண்ட இன்னொரு மனிதனை வெட்டி வீழ்த்த உங்களால் எப்படி முடிகிறது?'' என்றார் காசிபதேர். அவர் கரங்கள் திக்கஜனின் மார்பினைத் தடவிக் கொடுத்தன. வலது கரத்தின் நாடித் தூடிப்பினை அளவிட்டார்.

‘யுத்தம் என்பது இன்று மட்டும் ஏற்பட்டதல்ல, கவாமிகள். மனித குலம் தோன்றிய நாளிலிருந்து நிகழ்ந்துவரும் சாதாரண நிகழ்வு’ என்ற உண்ணாமனைக் கவலையோடு காசிபதேர் பார்த்தார்.

‘சாதாரண நிகழ்வு? உயிர்க்கொலைகள் சாதாரண நிகழ்வுகள்...? எந்தச் சமயமும் இதனை ஏற்பதில்லை. யுத்தத்தினால் இறுதிவரை எதையும் சாதிக்க முடியாது. அது தொடரும் சங்கதிதான். தர்மம், சங்கம், புத்தம் என்னும் மும்மணிகள் மூலந்தான் இவை சாத்தியப்படும் என்பது நம்பிக்கை. உங்கள் சமயமும் தர்மத்தைத்தான் போதிக்கின்றது. கொல்லாமையைத் தான் போதிக்கின்றது. ஒழுக்கத்தைத்தான் போதிக்கின்றது. அமைதியையும் சமாதானத்தையும்தான் போதிக்கின்றது... போகட்டும்.’

திக்கஜனுக்கு புகை மூலம் உணர்வு ஏற்படுத்தும் சிகிச்சை தொடர்ந்தது. கல் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு பிக்கு மந்திரங்களைத் தொடர்ந்து ஒத்த தொடங்கினார்.

‘யார் இவன்? தமிழு மன்னன் எலாராவா?’

காசிபதேரின் சந்தேக வினா மாணிக்கநாகனை விழிப்படையச் செய்தது. ‘ஏன் கேட்டார்கள்?’

‘இவ்வளவு அக்கறையோடும் ஆளணியோடும் பாதுகாப்பாக சேத்தியகிரிக்கு எடுத்து வந்திருக்கிறீர்கள். நம்பிக்கையோடு எடுத்து வந்திருக்கிறீர்கள்... அதனால் மன்னனாக இருக்கலாமென எண்ணினேன்...’

‘இவர் இளவரசன் நாககுத்தரின் மகன்...’

‘ஸழுசேன மன்னரின் மைத்துனன் குத்தரின் மகனா...?’

‘உங்களுக்கு அவர்களைத் தெரியுமா?’ உண்ணாமன் கேட்டான். காசிபதேர் வைத்தியமனையின் சாளரத்தினுடாக வெளியே பார்வையை ஒடிவிட்டார். எதுவுமே பேசவில்லை. மௌனமாக திக்கஜைப் பரிகரித்தார்.

அந்த அறையில் சற்று விலகி நின்றிருந்த பிக்கு ஒருவர் உண்ணாமனிடம் மெதுவாக ‘காசிபதேர் ஸழுசேன மன்னரின் ஆளுங்கணத்தாரில் ஒருவராக வினாங்கியவர். ஸழுசேன மன்னர் காசிபதேரின் கருத்துக்களைக்

ஆழூராஜா எல்லாளன்

கவனமாகக் கேட்பார். ஈழேனரைக் கொன்று அசேலர் அரசராகியதும், அவரை அப்பதவியிலிருந்தும் பத்மசேத்தியத்தின் பிரதம நிலையிலிருந்தும் அகற்றிவிட்டார்’ என்றார்.

‘என்னவாம் உண்ணாமா?’ என்று மாணிக்கநாகன் வினவினான்.

‘எதுவுமில்லை... பத்மசேத்தியத்தின் பிரதம குருவாக காசிபதேரர் அக்காலத்தில் இருந்தவராம். அதனால் ஈழேனரைத் தெரியுமாம்...’ காசிபதேரர் உண்ணாமனை வியப்புடன் ஏறிட்டார்.

‘அனுராதபுரக் கிழக்கு வாயில் தண்டிட்டவன் நான், சுவாமிகள். பத்மசேத்தியத்துக்கு எதுவிதமான சேதமும் இந்த யுத்தத்தால் ஏற்படக் கூடாதென எல்லாளர் மிக அழுத்தமான கட்டளையிட்டிருந்தார். இந்த யுத்தத்தில் எந்தவொரு பெளத்த சைத்தியமும் பாதிப்படையவில்லை’ என்ற மாணிக்கநாகனை காசிபர் நன்றியுடன் நோக்கினார்.

‘நல்லது வீரரே... அவ்வாறாயின் நீங்கள் அனைவரும் இவ்விடத்தி லிருந்து உடன் அகன்றுவிடுங்கள். கண்டகிசேத்தியத்தில் இரத்தக்கறை பட்ட போர்வீரர்கள் தரித்து நிற்கக்கூடாது’.

‘தேரரே...’

‘நீங்கள் என்னை நம்பலாம்... நிச்சயம் இளவரசர் குணப்படுவார்... பூரண குணம் அடைந்ததும் சொல்லியனுப்புவேன்’.

‘இளவரசரின் பாதுகாப்பு?’

‘அதற்கு நான் பொறுப்பு’.

‘நல்லது’ என்றான் மாணிக்கநாகன்.

காசிபதேரரின் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை இருந்தாலும் அசேலனின் படைவீரர்கள் கரந்துறைந்திருக்கலாம்.

‘சாதாரண உடைகளில் எனது வீரர்கள் இளவரசருக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குவார்கள். வடதிசைத் தண்டநாயக்கரே, இளவரசருக்கு ஆபத்து நிலை கடந்துவிட்டதென்பது காசிபதேரரின் வார்த்தைகளிலிருந்து தெரிகிறது. வீரர்களை இவ்விடத்திலிருந்து விலக்கிக் கொள்வோம்’ என்றான் உண்ணாமன்.

அத்தியாயம் 13

திக்விஜயம்

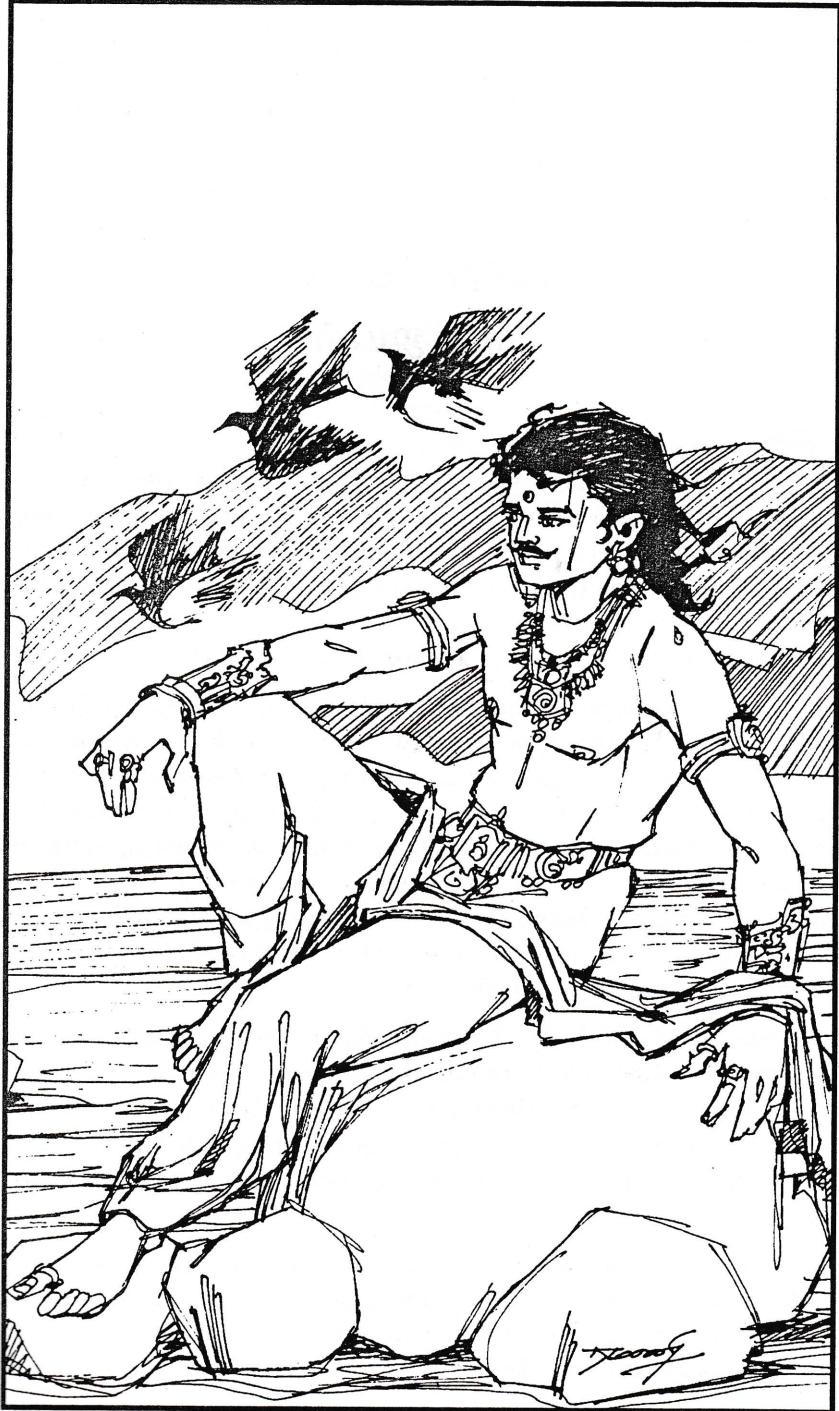

திசவாவியின் கிழக்குக் கரையோரத்தில் அமைந்திருக்கும் அரச நந்தவனத்தில் எல்லாளன் அமர்ந்திருந்தபடி மேற்கு வானில் சரிந்து கொண்டிருக்கும் குரியனைப் பார்த்துச் சிந்தனை வயப்பட்டிருந்தான். அனுராதபுரத்தின் புகழ்பூத்த மன்னன் தேவநம்பிய தீசனால் அமைக்கப்பட்ட பெருங்குளத்தின் நீர்ப்பரப்பு மெல்லென அலையெழுப்பியவாறு பரந்து விரிந்து கிடக்கிறது. எவ்வளவு மாபெரும் கட்டமைப்பு?

அனுராதபுரத்தின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து முடிகுடி மூன்று திங்கள் கழிந்துவிட்டன. அக்கால இடைவெளியில் பல சம்பவங்கள் நடந்தேறிவிட்டன. ஈழமண்டலத்தின் பட்டத்து மகிசியாக திக்கஜனின் தங்கையும் மறைந்த நாககுத்தரின் மகஞுமான அரசதேவி அமர்ந்துள்ளாள். காசிபதேரரின் வைத்திய விற்பனங்த்தால் காப்பாற்றப்பட்ட திக்கஜன், அனுராதபுரத்தையும் எல்லாளனையும் விட்கல மறுத்ததால், நாகதீபத்தின் சிற்றரசனாக வடதிசைத் தண்டநாயக்கனும் அடுத்த உரிமையாளனுமான மாணிக்கநாகன் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டான். எல்லாளனின் குடும்பத்தினர் அனுராதபுர அரண்மனைக்குக் குடிவந்துவிட்டனர்.

சிங்கள மன்னனின் வீழ்ச்சியையும் தமிழ் மன்னனின் ஆட்சியேற்றபையும் இராசர்ட்டை மக்கள் இயல்பாக ஏற்றுக் கொண்டனர். முடிகுட்டுவிழாவிற்கு முன், எல்லாளன் தன் பிரதானிகளுடன் மகாவிகாரைக்குச் சென்று, மகாதேரர் சுமங்கலரைத் தரிசித்தார். அவர் அவனுக்கு நல்லாசி கூறி வாழ்த்தினார். அரச குருவானவர்களில் அவரையும் சேர்த்துக்கொள்ள எல்லாளன் விருப்புத் தெரிவித்தான்.

‘மன்னா, நான் புத்தனின் சேவையில் என்னை அர்ப்பணித்தவன். உங்கள் கோரிக்கையை ஏற்க முடியாது. அரசியல் சாணக்கியம் வாய்ந்த ஒருவர் இருக்கிறார். முன்னர் ஈழசேனரின் அரசசபையில் ஆளுங்கணத்தாருள் ஒருவராக விளங்கியவர். சேத்தியகிரியில் உள்ளார். அவரை அழைத்து

அரசசபையில் அமர்த்துக, மன்னா. அவர் மிகவும் தகுதியானவர். இரு மொழிகளும் நன்கு தெரிந்தவர்... பத்மசேத்தியத்தின் மகாதேரராக விளங்கியவர்...' என்றார் சுமங்கலதேரர்.

உண்ணாமன் ஏற்கனவே காசிபதேரரைப்பற்றி எல்லாளனுக்கு அறிவித்திருந்தான். இலங்கைப் பெளத்த பீடத்தின் உயர் அதிகாரத்தில் மகாவிகாரரையும் அதன் மகாதேரரும் இருப்பதை எல்லாளன் அறிவான். மகாவிகாரரையின் சம்மதமின்றி அரசகுருவானவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் அவன் அறிவான். இப்பொழுது பிரச்சினை மகாவிகாரரையின் மகாதேரர் வாயிலாகவே தீர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

'சேத்தியகிரி மகாதேரர் காசிபரே தகுதியானவர்...'

'என்றாலும் சவாமிகள், தாங்கள் எனக்கு வழிகாட்டவேண்டும். எம்மத்தையும் சம்மதமாகக் கருதுபவன். உங்கள் ஆசீர்வாதம் என்றும் எனக்குத் தேவை...'

'ஆகுக மன்னா...!' என்றார் திருப்தியுடன் சுமங்கல தேரர்.

எல்லாளன் அதன் பின்னர் சேத்தியகிரிக்குச் சென்று காசிப தேரரைத் தரிசித்தான். அவர் அவனுடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டார். மகாவிகாரர் மகாதேரரின் விருப்பமும் அதுவாக இருப்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார்.

ஸழவுரிலிருந்து மாதங்க குருவும் அழைக்கப்பட்டார். அவரும் அரசகுருபீட்டில் அமர்த்தப்பட்டார்.

அரச நந்தவனத்தில் அமர்ந்திருந்தபடி தீசவாவியில் ஆதவன் இறங்கி மறைவதைப் பார்த்தபடி சிந்தனை வயப்பட்டிருந்த எல்லாளனுக்கு திக்கஜன் அருகில் வந்து நின்றது உடன் தெரியவில்லை. எல்லாளன் கண்கள் சென்ற திசையில் ஒருகணம் தன் விழிகளை ஓடவிட்ட திக்கஜன், 'அரசே' என்று மெதுவாக அழைத்தான். எல்லாளன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

'வா திக்கஜா...இப்படி அமர்ந்துகொள்ஸ்...'

திக்கஜன் மன்னாக்குச் சரியாசனத்தில் அமரவில்லை. சற்று விலகிக் கிடந்த பாறையொன்றில் அமர்ந்துகொண்டான்.

'இந்த ஏரியைப் பார்த்தாயா, திக்கஜா? மாமன்னர் தேவநம்பியதீசன் எவ்வளவு பிரமாண்டமாகக் கட்டியிருக்கிறார். எவ்வளவு நீர் இதில் தேக்கப்பட்டிருக்கிறது...? நீர்ப்பாசனக் குளங்கள் நமது நாட்டின் பெரும் சொத்துக்கள்... வடபுலத்தில் நாங்கள் அமைத்த குளங்கள் இதனோடு ஒப்பிடும்போது மிகச் சிறியவை...'

'இப்பொழுது சேத்தியநாகர் அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் பாலியாற்றுக்குளம் மிகப் பெரியதாம், அரசே. பாலியாற்றுக்குக் குறுக்கே

அனை அமைக்கும் பணி தொடங்கிவிட்டதாம். அதனைச் சூழவுள்ள பண்ணிரண்டு கிராம மக்களும் முறை வைத்து அக்குளப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களாம்... அக்குளம் உங்கள் பெயரை என்றும் தக்க வைத்திருக்கும்...' என்றான் திக்கஜன்.

'நாங்கள் அனுராதபுரத்திற்குப் படையெடுக்கும் முன்னர் சேத்தியநாகர் என்னிடம் அக்குளத்தினை அமைக்க அனுமதிபெற்றார். அற்புதமான விற்பனை அவர்...' என்று எல்லாளன் வியந்து கொண்டான்.

'அனுராதபுரத் தின் அரசியல் என்பது இரு விடயங்களில் தங்கியிருக்கின்றன, மன்னா. ஒன்று பெளத்தம்...'

'சமயம் என்று சொல் திக்கஜா... இங்கு பொத்தர், சைவர், சமணர், ஏனையோர் என உள்ளனர். பொத்தமதம் மக்களிடையே கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்திப் பெரும் செல்வாக்கினையும் பெற்றிருக்கிறது. அனுராதபுரத்தின் அரசியல் இரண்டு விடயங்களில் தங்கியிருக்கின்றன என்றாயே? மற்றையர் எது?'

'விவசாயம்!... அதற்கான நீர்ப்பாசனம்... நிலங்கள்... மானியங்கள்... மக்கள் சமயங்களில் நம்பிக்கை மிக்கவர்களாகவும், அதனால் சமயக் குருவானவர்களின் பேச்சிற்கு மறுவார்த்தை கூறாதவர்களாகவும், தம் வாழ்க்கைக்குரிய பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபாடுடையவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். இரண்டிற்கும் எல்லாள மன்னரின் ஆட்சியில் பூரண சுதந்திரம் உள்ளது. இறைவரிகள் முன்னைய ஆட்சியிலும் பார்க்க, சரி அரைப் பாங்காகக் குறைக்கப்பட்டதில் மக்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி...' என்று திக்கஜன் எழுந்து நின்றான்.

'நமது ஆட்சிக்குச் சவாலாக இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க சிற்றரசுகள் இன்றுள்ளன. அரசே... ஒன்று உருகுணை... மகாகங்கைக்குக் கிழக்கேயும் தெற்கேயும் இடது கரையோரமாகப் பரந்துள்ளது உருகுணை. அதன் மன்னாகக் கவந்தத்சென் என்னும் காக்கவண்ணத்சென் உள்ளான். மற்றையது கல்யாணி சிற்றரசு. அதன் சிற்றரசனாகக் கல்யாணித்சென் உள்ளான்...'

எல்லாளன் தன்னிருக்கையை விட்டெழுந்தான். தீசவாவியை ஊடுருவிப்பார்த்தான். பின்னர் திக்கஜன் பக்கம் திரும்பி, 'திக்கஜா, எனக்கு இராச்சிய ஆசையில்லை... நாம் இழந்த அனுராதபுரத்தை மீளப்பெற்றுள்ளோம்... உருகுணை என தந்தையின் கால ஆட்சியிலும் தனிச் சிற்றரசாகவே விளங்கியது. அப்படியே இன்றும் இருக்கட்டும். அதன் இறைமையைக் குலைக்கக்கூடாது. அசேலனின் மேலாதிக்கத்தை உருகுணை மன்னன் ஏற்றிருந்துள்ளான். என்றாலும் மகாகங்கையின் வெது கரையோரமாகக் காவல் அரண்களை நாம் அமைத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். உருகுணை அனுராதபுரத்தின் மீது படையெடுத்தோ வேறு விதத்திலோ தொல்லை தராதவரை நாம் அதனை எதுவும் செய்துவிடக்

கூடாது... அது சிங்களவரசு' என்றான்.

'மகாகங்கையில் வலதுக்கரைக் காவல் அரண்களை அமைப்பதில் தளகர்த்தன் மகாகொத்தன் ஈடுபட்டுள்ளார். இவை ஒவ்வொரு தளபதி தலைமையில் ஒவ்வொரு காவல்க் கிராமங்களாக அமையவுள்ளன, அரசே. எங்கள் மூவரைத் தவிர, நான், மகாகொத்தன், நந்தசாரதி ஆகிய மூவரைத் தவிர மற்றைய தளபதிகள் அக்காவல்க் கிராமங்களுக்குச் செல்லவுள்ளனர். அம்பதீர்த்தத்திலிருந்து காசபர்வதம் வரை முப்பத்திரண்டு காவல்வற்கிராமங்கள் அமையவுள்ளன. அவற்றில் அம்பதீர்த்தம், சர்ப்பக் கோட்டை, கொத்தண்ணகர், நாலிசோபம், கும்பகமம், நந்திகமம், தம்பகமம், ஜம்புகமம், விஜிதபுரம், கிரிலக்கம் என்பன முக்கியமானவை' என்று திக்கஜன் விபரித்தான். அடங்காவியப்படுன் அவனை எல்லாளன் ஏறிட்டான்.

'இவ்விடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தவர் யார்?'

'நாங்கள் தான் அரசே... ஊரறிந்த உண்ணாமன் வழிகாட்டினான். இவ்விடங்களில் எங்கள் காவற்கிராமங்கள் அரண்களாக அமைவதால் உருகுணையாட்சியாளனால் ஒரு இம்மிகூட மகாகங்கைக்கு இப்பால் காலடி எடுத்து வைக்கவும் எண்ண முடியாது...'

திக்கஜனின் தோளில் எல்லாளன் கரம் பதித்தான்.

'நல்ல ஏற்பாடுகள் திக்கஜா... உருகுணையாட்சியாளனுக்கு அநுராத புரத்தின் ஆட்சியுரிமை தனக்குரியதென்ற எண்ணம் இல்லாமலிருக்காது... அநுராதபுரத்திலிருந்து தூரத்தப்படும் அரச குலத்தினர் உருகுணையில் தான் அடைக்கலம் புகுவது வழக்கம். அசேலனின் குடும்பத்தினரும் உருகுணைக்குத்தான் தப்பிச் சென்றிருக்க வேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறே இருக்க்கட்டும். எக்காரணம் கொண்டும் உருகுணை எமக்குத் தேவையில்லை. அது சுதந்திரமான ஆட்சிப்பிரதேசமாகவே விளங்கட்டும்' என்றான் எல்லாளன் திடமாக.

தீசவாவியில் குரியன் தன்னை மறைத்துக் கொண்டான். அரச நந்தவனத்திலிருந்து மகாமேகவனமூடாகத் தம் புரவிகளில் பயணப்படும்போது எல்லாளன் கூறினான்: 'என் ஆட்சியில் அவரவர்கள் தத்தம் கடமைகளைத் தாமாகவே நிறைவேற்றி வருவதைக் காணத் திருப்தியாகவுள்ளது, திக்கஜா. நமது ஆட்சி நீதி தவறாத ஆட்சியாக விளங்க வேண்டும். செங்கோல் பிறழக் கூடாது. மக்களின் மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் தாம் நல்லாட்சியின் வெற்றிகளாகும்.'

'தங்கள் நோக்கத்தை நாம் அறியாதவர்களைல்லர்.'

'சகல கோட்டத்தலைவர்களுக்கும் கிராமத்தலைவர்களுக்கும் இதனை நன்கு வற்புறுத்த வேண்டும். அசேலனின் கால ஆட்சியில் நிர்வாகக்கடமையாற்றியவர்களைக் கூடியவரை தொடர்ந்து கடமையாற்ற

அழராஜா எல்லாளன்

அனுமதிக்க வேண்டும். எமது ஆட்சிக்கெதிராக நடப்பவர்களாக இருந்தால் மட்டும் அவர்களை நீக்கிப் புதியவர்களை நியமிக்க வேண்டும்.'

அவர்கள் அரண்மனையை அடைந்தபோது அங்கு ஒற்றன் கொடுமுடி அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தான். பருத்த சரீரம், கூர்மையான விழிகள். பணிவாக மன்னன் எல்லாளனுக்கு வணக்கம் செய்தான்.

'என்ன செய்தி கொடுமுடி?' எனத் திக்கஜன் வினவினான்.

'முன்னைய ஆட்சியாளன் அசேலனின் பட்டத்து மகசியும் இரு புதல்வர்களும் அரசு குடும்பத்தினர் பதின்மரும் உருகுணைக்குத் தப்பி ஒடவில்லை, அரசே. அவர்கள் கல்யாணிதீசனிடம் அடைக்கலம் புகுந்துள்ளனர். கல்யாணிதீசன் அவர்களுக்கு அடைக்கலம் தந்துள்ளான்' என்று கொடுமுடி எல்லாளனை ஏற்றிட்டுப் பார்த்தான்.

'அடைக்கலம் கோருபவர்களுக்கு அடைக்கலம் அளிப்பதில் எதுவித தவறுமில்லை. மன்னர்களது கடமை அது. உமது பெயரென்ன?'

'கொடுமுடி, அரசே. நான் கல்யாணிதீசனின் அரண்மனையில் பணியாளனாகவுள்ளேன். எனது தலைவர் உண்ணாமன் என்னை அங்கு பணியாற்றும்படி பணித்துள்ளார். நான் என் குடும்பத்தினரைச் சென்று பார்த்து வருவதாக அனுமதி பெற்று இங்கு வந்துள்ளேன்.'

'கல்யாணிதீசனின் மனநிலை எவ்வாறுள்ளது?' திக்கஜன் வினாவினான்.

'தெரியவில்லை, இளவரசே... ஆனால் அவருடைய பேச்சு அனுராதபுர ஆட்சியை வரவேற்பதாகவில்லை. அவமதிப்பதாகவுள்ளதை அவதானித்துள்ளேன். அசேலனுக்குச் செலுத்திய இறையைத் தங்களுக்குச் செலுத்துவதில்லையென கல்யாணிசனின் ஆளுங்கணத்தார் முடிவெடுத்துள்ளனர். கல்யாணி விகாரையின் மகாதேரர் அரித்தர் அனுராதபுரத்தில் தமிழராட்சி ஏற்பட்டதைக் கடுமையாகக் கண்டித்து வருகிறார். மீண்டும் அனுராதபுர அறியாசனத்தில் சிங்கள மன்னன் ஒருவன் அமரவேண்டுமென ஒரு தடவை கல்யாணிதீசனிடம் வற்புறுத்தினார்.'

'அதற்குக் கல்யாணிதீசன் யாது சொன்னான்?'

'அனுராதபுரத்தின் படைபலத்தோடு மோதுவதில் பலனில்லை. உருகுணை மன்னன் காக்கவண்ணதீசனின் படைபலத்தால்தான் அது சாத்தியமாகும் என்றான். ஒருவகையில் உருகுணையாட்சியாளனும் கல்யாணி ஆட்சியாளனும் உறவினர்கள்'

'அறிவோம்' என்றான் எல்லாளன்.

‘திக்கஜா, எதற்கும் நாம் ஒரு திக்விஜயத்தை மேற்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அனுராதபுர ஆட்சியின் கீழுள்ள சிற்றரசுகள் எம் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுள்ளனவா என அறிய வேண்டும். முதலில் எமது திக்விஜயம் கல்யாணி நோக்கியதாக இருக்கட்டும். தேர்ந்தெடுத்த நாறு வீரர்கள் என்னுடன் வரட்டும். மகாகொத்தனும் நந்தசாரதியும் கூட வரட்டும். நீ அனுராதபுரத்தின் ஆட்சியை எனது திக்விஜயத்தின் போது கவனிப்பாயாக...’

‘நல்லது அரசே...’ என்றான் திக்கஜன்.

அத்தியாயம் 14

மகரதேவி

ச மந்தகூட மலையிலிருந்து (சிவனொளிபாதம்) உற்பத்தியாகி மேற்குத் திசையாகப் பாய்ந்து இந்துமா கடலை அடைகின்ற கல்யாணி நதியின் (களனி கங்கை) முகத்துவாரத்தில் கல்யாணி நகர் அமைந்துள்ளது. அதுவே கல்யாணிச் சிற்றரசின் தலைநகராகும். வடக்கே மகாஞ்சாவிலிருந்து தெற்கே ஜிமிகநதி (ஜின் கங்கை) வரையிலான நிலப்பரப்பினை கல்யாணி அரசு கொண்டிருந்தது. கிழக்கே சமந்தகூட மலைப் பிரதேசமும் மேற்கே சமுத்திரமும் இந்த அரசினை எல்லையிட ஒருந்தன. வடக்கேயும் கிழக்கேயும் அனுராதபுர இராச்சியமும், அதி தெற்கே ஒருக்கணை அரசும் கல்யாணி அரசை விரிவடையவிடாதவாறு தடுத்தன.

கல்யாணி நதி வருடம் முழுவதும் நீரைச் சுமந்து அப்பிரதேசத்தைப் பச்சைச் பசேலென விளங்க வைத்திருந்தது. நதியின் வளத்தினோடு, பருவம் தப்பாப் பருவக்காற்றின் மழை கல்யாணிப் பிரதேசத்தை இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களிலிருந்து வேறுபடுத்தியிருந்தது. நீர்வளம் கொண்ட நாடாக விளங்கினாலும் அடிக்கடி ஏற்படும் வெள்ளப்பெருக்கும் சதுப்புநிலப் பரவலும் சூறைக்காற்றும் இயற்கை அனர்த்தங்களாகவுள்ளதால் கல்யாணி அரசின் குடிசனம் ஒருசில ஆயிரங்களுக்குள் அடங்கிவிட்டது.

கல்யாணி முகத்துவாரத்தில் புத்தரின் காலடிச் சுவடுகள் பதிந்ததாகக் கருதப்படுமிடத்தில் கம்பீரமாக சிறியதொரு விகாரையும் தூபியும் அமைந்திருந்தன. கல்யாணி அரசின் முதல் மன்னனாக விளங்கிய நாகமன்னன் மணியக்கியனின் விருப்பப்படி இங்கு வருகை தந்த புத்தரின் போதனைகளை அவன் ஏற்றுக்கொண்டான். அதனால் அவ்விடத்தில் தூபி அமைக்கப்பட்டது. கல்யாணி விகாரையின் பிரதம பிக்குவாக விளங்கியவர் அரித்த மகாதேரர் ஆவார். கம்பீரமான தோற்றப் பொலிவும் சற்றுக் கடுகடுப்பான முகபாவமும் கொண்டவர்.

அரித்த மகாதேரரின் முன் விரிக்கப்பட்டிருந்த கம்பளத்தில் கல்யாணிதீச மன்னனும் அவன் மனைவி சித்ததேவியும் அமர்ந்திருந்தனர்.

கம்பளத்தின்மீது இடப்பட்டிருந்த சற்று உயர்ந்த பீத்தில் அரித்த மகாதேரர் அமர்ந்திருந்தார். மன்னனையும் மகாராணியையும் சூழ்ந்து இரு இளம் பிள்ளைகளும் ஒரு பேரழிகியும் அடக்கமாக நின்றிருந்தனர். அவர்கள் கல்யாணிதீசனின் மக்களான சிவாவும் அபயனும் ஆவார். பேரழகோடு நின்றிருந்தவள் கல்யாணிதீசனின் ஒரே மகளான இளவரசி மகாதேவி. காண்போரை மீண்டும் பார்க்கத் தாண்டும் அழகு அவளிடம் உறைந்திருந்தது. தந்தை தீசன் சத்திரிய குலத்தவன். தாய் சித்ததேவி அனுராதபுர ஆரிய மன்னர் குலத்தவன். இருவளினதும் கலப்பில் பிறந்த மகாதேவி அழகும் கவர்க்கியும் கொண்டு விளங்கினாள். சற்றுப் பருமனாக விளங்கினாலும் உருண்டு திரண்ட அவள் அவயவங்கள் கண்டோரைக் காழு வைக்கும் திறத்தன. கச்சைக்குள் அடங்காத கொங்கைகளை மூடி மெல்லிய பட்டுச்சேலையை எறிந்திருந்தாள்.

அரித்த மகாதேரர் விழிகளை மூடித் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவர்கள் பொறுமை காத்து அவர்முன் அமர்ந்தும் நின்றுமிருந்தனர். கல்யாணிதீச மன்னன் தனது தாடியை வருடியபடி அடிக்கடி திரும்பி வாயிலை நோட்டமிட்டான்.

‘அய்ய உத்திகன் வந்துவிடுவார்...’ என்றாள் சித்ததேவி.

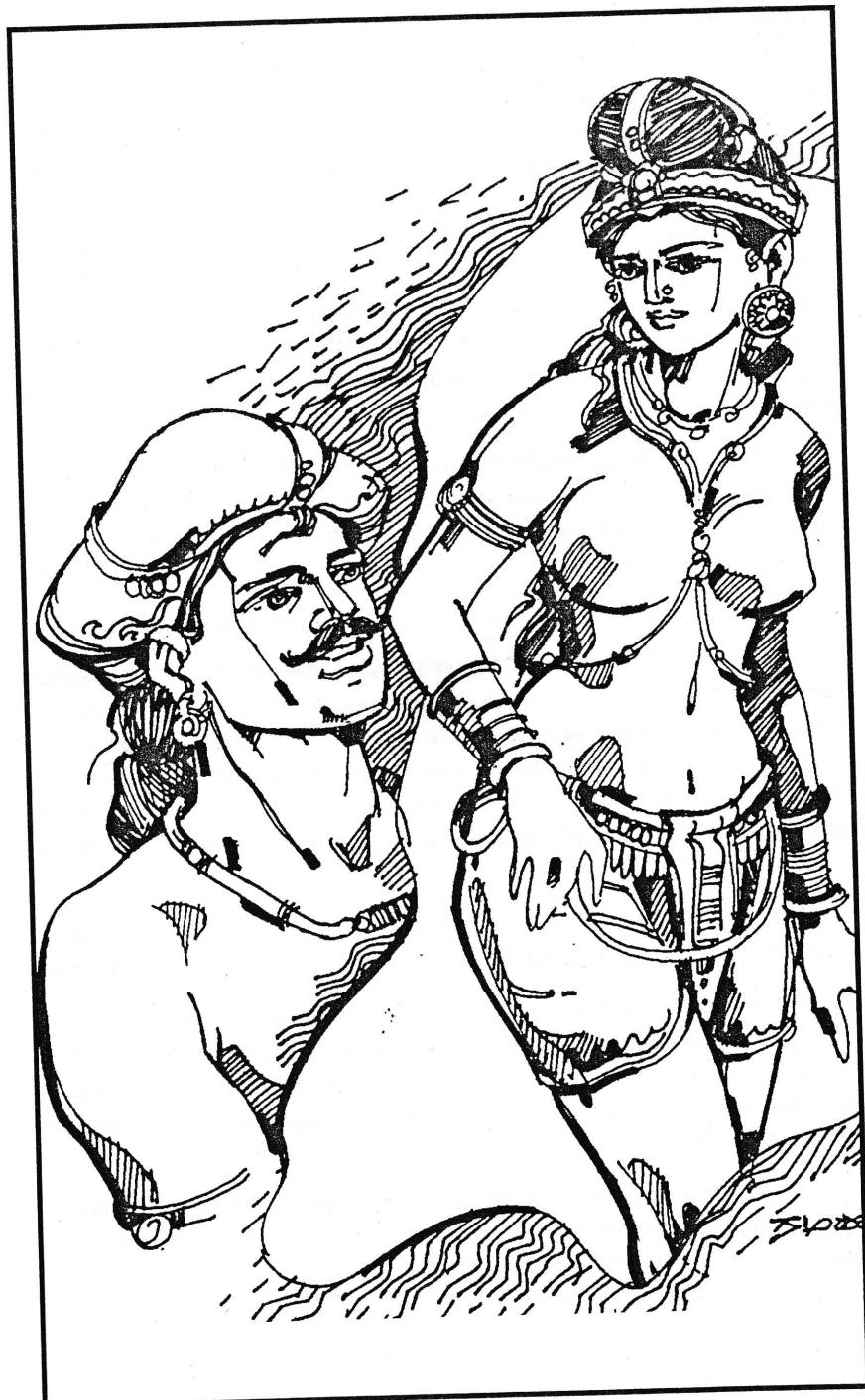
அய்ய உத்திகன் கல்யாணிதீசனின் தம்பி. கல்யாணி இராச்சியத்தின் யுவராஜாவாகப் பட்டம் சூட்டப்பெற்றவன். கல்யாணிதீசனுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட தோற்றமும் குணவியல்புகளும் கொண்டவன். முக்கியமான விடயமாகக் கலந்தாலோசிக்க மன்னரின் குடும்பத்தினர் கல்யாணி விகாரைக்கு வந்துள்ளனர். கல்யாணி அரசின் யுவராஜா இல்லாமல் கலந்தாலோசனை ஆரம்பமாவது ஏற்றதன்றேன் அரித்த மகாதேரர் கருதினார்.

சற்றுக் காலதாமதமாகவே அய்ய உத்திகன் அவ்விடத்துக்கு வந்தான். தாமதத்திற்கு மகாதேரரை வணங்கி மன்னிப்புக் கோரினான்.

‘செய்தி ஒன்று வந்தது. அனுராதபுர மன்னன் எலாராவின் திக்விஜயப் படையணி, மகாஷ்யாவிற்கு வடக்கே பாசறையிட்டுள்ளதாம். எங்கள் கல்யாணி அரசின் வட்வெல்லையில் எலாரா தங்கியுள்ளான். அவனுடன் தளகர்த்தர்களான மகாகொத்தன், நந்தசாரதி ஆகியோர் உள்ளனராம்’ என்றான் அய்யஉத்திகன்.

‘பத்டம் வேண்டாம், மகனே. அமர்ந்துகொள்’ என்றார் அரித்ததேரர். அய்யஉத்திகன் தன் தமையனாருக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். அமர்ந்தபடி மகாராணி சித்ததேவியைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான். அவள் உதடுகளில் முறுவல் கோடிட்டது.

‘என்ன செய்வது சவாமி?’ என்று கல்யாணிதீசன் வினவினான்.

அரித்ததேரர் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

‘சிங்கள மன்னனோருவன் அமரவேண்டிய சிம்மாசனத்தில் தமிழன் ஒருவன் பொய்யான மத வழிபாடுகளைக் கைக்கொள்ளும் ஒருவன் பொத்தமதம் பிரகாசிக்கும் அனுராதபுரப் பீடத்தில் அமர்ந்தது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது. தமிழ் மன்னன் எலாராவை அரியனையிலிருந்து அகற்றி அந்தச் சிம்மாசனத்தில் அமர மீண்டும் பொத்தமத மன்னன் ஒருவன் வருவான்’ என்றபடி அரித்ததேரர் அவர்களை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

‘எலாராவையும் அவன் சைனியத்தையும் வெற்றி கொள்ளும் படைப்பலம் கல்யாணி அரசிடம் இன்றில்லை, தேரரே...’ என்றான் கல்யாணிதீசன் வருத்தத்துடன்.

‘உண்மைதான். அதற்குரிய படைப்பலத்தை உருவாக்கக்கூடியவன் உருகுணை மன்னன் சுவந்ததீசன்தான். அவ்வகையில் கல்யாணி அரசு உருகுணை மன்னனுக்கு உதவ வேண்டும். புத்த பெருமானின் கொள்கை களைப் பூரணமாகக் கைப்பிடித்து பல விகாரைகளையும் தூகபங்களையும் ஊருகுணையின் பல பாகங்களில் சுவந்ததீசன் தாபித்து வருகின்றான். அவன் பின்னால் மக்களும் சங்கமும் உள்ளனர்’.

‘உருகுணை என் முன்னோருடையது, தேரரே’.

‘மன்னா, நீ எதைச் சொல்ல வருகிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். சத்திரிய மன்னர்களிடமிருந்து கவுந்ததீசனின் தந்தை உருகுணை இராச்சியத்தை அபகரித்துக் கொண்டான் எனக்கூற வருகிறாய். உன் முன்னோரின் மொழி தமிழாயினும் அவர்கள் உத்தமமான பொத்த மத்தைக் கைக்கொண்டொழுகுபவர்கள். அதுமட்டுமல்ல உருகுணை மன்னன் கவுந்ததீசனின் மனைவி அபிஸ்வர்யா உன் குலத்தவள். ஆகவே இங்கு அரசு உரிமை என்பது பொத்தமத மன்னருக்கேயுரியதாகிறது...’ என்றார் அரித்ததேரர்.

கல்யாணிதீசன் எதுவும் பேசாதிருந்தான்.

யுவராஜா அய்யாத்திகன், ‘மகாதேரரே, இப்பொழுது எங்கள் முன்னுள்ள பிரச்சனை அனுராதபுர மன்னன் எலாராவின் திக்கிணியம்... திக்கிணியம் என்ற பெயரில் கல்யாணி அரசின் நாடியைப் பிடித்துப் பார்க்க வருகின்றான். தமது மேலாதிக்கத்தை நாம் ஏற்றிருக்கின்றோமா? இல்லையா? எனச் சோதிக்க வருகின்றான். அவனையும் அவனது படையணியையும் எல்லையைத் தாண்டவிடாது அழித்துவிட வேண்டும். கல்யாணி அரசு சிற்றரசாயிருக்கலாம். அதற்காக எங்களைப் பயமுறுத்தவரும் எலாராவை இந்த இராச்சிய எல்லைக்குள் அனுமதிக்கக்கூடாது’ என்றான் மிகுந்த ஆவேசத்துடன்.

‘தம்பி, நீ யாது கூறுகிறாய்? கண்களை விழித்துக் கொண்டு பாழுங்

கிணற்றில் விழுவதை உன் கருத்து ஒக்கும். கடல் போன்ற எலாரா மன்னனின் சேனைகள் எங்கே? ஒரு சில நூறு வீரர்களைக் கொண்ட நமது சிறுபடை எங்கே? அசேல மன்னால் முடியாத காரியத்தையா நாம் செய்துவிட முடியும்? ஆவேசத்தைக் கணாந்துவிட்டு அறிவோடு சிந்தித்துப் பேச, உத்திகா' என்ற கல்யாணிதீசனை வெறுப்புன் உத்திகன் பார்த்தான்.

‘அதற்காக எலாராவின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்பதா?’

‘வேறு வழியில்லை. என் மக்களைப் பலி கொடுக்க நான் தயாராக வில்லை. உணர்ச்சிபூர்வமான சிந்தனை இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தாது, மகாதேரரே. நீங்கள் யாது கூறுகிறீர்கள்?’ என்றான் கல்யாணிதீசன் கவலையுடன்.

அரித்ததேரர் சற்று நேரம் மௌனம் காத்தார். பின்னர், ‘நீ கூறுவதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. யுவராஜா உணர்ச்சிபூர்வமாகக் கூறிய கருத்து நடைமுறைக்குச் சரியானதல்ல. மக்களை நாம் பலியாக்கக்கூடாது. நாமும் தந்திரத்தால்தான் எமது இராச்சியத்தையும் மக்களையும் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். புத்திரான் யுத்தத்தை விரும்புபவர்ல்லர். அவர் தர்ம உபதேசி. அவர் தர்மம், புத்தம், சங்கம் ஆகிய மும்மணிகளையே தர்ம உபதேசி. அவர் தர்மம், புத்தம், சங்கம் ஆகிய மும்மணிகளையே இந்த மண்ணில் நிலைநாட்ட அவதரித்தவர். ஆதலால் மன்னா, அவர் வழியைப் பின்பற்றும் நாம் அதர்ம முடிவிற்கு வரக்கூடாது. யோசித்துச் செயலாற்ற வேண்டும். எலாரா மன்னனின் திக்கிணியத்தை நாம் நிராகரித்தால் அதன் விளைவு மிகப் பாரதாரமானதாக அமையும்’ என்றார்.

‘அதைத்தான் நானும் கருதுகிறேன் தேரரே. ஆகவே...’

அவ்வேளை விகாரை வாசலில் வேகமாக ஒருவன் புரவியில் வந்திறங்கினான்.

‘செய்தி காவி ஒருவன் வந்திருக்கிறான் அரசே’ என்ற தகவலை இளம் பிக்கு ஒருவன் தெரியப்படுத்தினான்.

‘நான் தகவல் அறிந்து வருகிறேன், அண்ணா...’ என்றபடி அய்யஉத்திகன் எழுந்து வாசலிற்குச் சென்றான்.

‘எலாரா மன்னனின் திக்கிணியச் செய்தியை எடுத்துக் கொண்டு எலாராவின் செய்திகாவி அரண்மனைக்கு வந்திருப்பான். அச்செய்தியை அறிவிக்க உன் செய்திகாவி இங்கு வந்திருப்பான்’ என்றார் அறித்ததேரர். திரும்பி அவ்விடத்துக்கு வந்த அய்ய உத்திகன், மகாதேரர் தெரிவித்த தகவலையே கூறினான்.

‘அண்ணா, எலாரா தன் திக்கிணியத்தை அறிவித்திருக்கிறான். அச்செய்தியை அவன் பிரதான தளகர்த்தர்களில் ஒருவான நந்தசாரதி

இங்கு எடுத்து வந்திருக்கிறான்’ என்றான் அய்ய உத்திகள்: ‘அரண்மனையில் தங்கியிருக்கும்படி பணித்துள்ளேன்’.

கல்யாணிதீசன் அரித்ததேரரை வினாவோடு ஏறிட்டான்.

‘இச்செய்தியின் நோக்கம் யாது என்பது புரிகிறதா மன்னா?’ என்றார் தேரர்.

‘புரிகிறது சுவாமிகளே. நான் திக்விஜயம் மேற்கொண்டு வந்துகொண்டிருக்கின்றேன். நீ எப்படி என்னை எதிர் கொள்ளப் போகிறாய்? உன் படையுடனா? அல்லது மேள தாளங்களுடன் பூரண கும்பங்கள் வைத்து மரியாதையுடனான வரவேற்புடனா? என்பதுதான் அச்செய்தியின் பொருள் தேரரே’.

‘நீ யாது செய்யப் போகிறாய் மன்னா?’

‘இதில் இரு முடிவுகளுக்கு இடமில்லை. எலாரா மன்னனைப் பூரண மரியாதைகளுடன் வரவேற்கத்தான் வேண்டும்’ என்றான் கல்யாணிதீசன் திடமாக. அய்யஉத்திகள் முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டான். சித்ததேவி அவனை அமைதியாக இருக்கும்படி சைகை காட்டினாள். அவர்கள் அரித்தமகா தேரிடம் விடையும் ஆசியும் பெற்று அரண்மனை திரும்பினார். விருந்தினர் மண்டபத்தில் நந்தசாரதி காத்திருந்தான். கல்யாணிதீச மன்னன் குடும்பசமேதரராய் அம்மண்டபத்திற்குள் பிரவேசித்தான்.

நந்தசாரதி அவர்கள் எல்லாரையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. கல்யாணி தீசனை அல்லது யுவராஜா அய்யஉத்திகளை மட்டுமே எதிர்பார்த்தான். அவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று வணக்கம் செலுத்தினான்.

‘அமர்க, நந்தசாரதி’ என்றான் மன்னன். தன்முன் நின்றவர்களைள ஒருகணம் நந்தசாரதி தன் கவனத்திற்குள் அடக்க முயன்றான் யுவராஜா அய்யஉத்திகள். இவர் மகாராணி சித்ததேவி. இவர்கள் என் புதல்வர் சினாவும் அபயனும்... இவள் எம் ஓரே மகள் மகாதேவி...’ என்று அவர்களை நந்தசாரதிக்குக் கல்யாணிதீசன் அறிமுகப்படுத்தினான்.

‘இவள் என் ஓரே மகள் மகாதேவி’ என்றபோது அவளில் நிலைத்த விழிகளை நந்தசாரதியால் அகற்ற முடியவில்லை. இப்படியொரு ஸ்ரில் யெளவனமா? பிளவில்லாத கொங்கைகளும், அகன்று விரிந்த கீழ்ப்பாகமும் அவன் மனதில் கிறுக்கத்தை ஏற்படுத்தின. அவள் முகத்தின் செந்நிறப் பொலிவும், நீண்ட விழிகளின் காந்த வீச்சும் தளகர்த்தனைத் தோல்வி காணச் செய்தன. எத்தனை களங்களைக் கண்டு பலவிதமான ஆயுதங்களைத் தடுத்து வெற்றி கொண்ட நந்தசாரதியால் மகாதேவியின் அழகுப்படைக்கலங்கள் முன் வெற்றி காணமுடியவில்லை..

‘அமருங்கள்...’ என்றான் அய்யஉத்திகள்.

சழராஜா எல்லாளன்

தான் சில கணங்கள் ஒரு தூதுவனுக்குரிய அடக்கத்துடனும் பண்புடனும் நடந்துகொள்ளவில்லை என உணர்ந்து வெட்கத்துடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

‘கூறுங்கள்...’ என்றான்தீசன்.

‘மாமன்னர் எல்லாளன் திக்விஜயம் மேற்கொண்டு வந்துள்ளார். தங்கள் அரசின் வடவெல்லையில் பாசறை அமைத்துள்ளார்’.

‘நல்லது நந்தசாரதி, மன்னர் எலாராவை நாங்கள் வரவேற்கின்றோம். பூரண மரியாதைகளுடன் வரவேற்கின்றோம். கல்யாணி இராச்சியம் அவர் வருகையால் பெருமைப்படுகின்றது எனத் தெரிவியுங்கள். கல்யாணி அரசிற்குள் எதுவித தயக்கமும் இன்றி நுழையுமாறு கூறுங்கள்’ என்றான் கல்யாணி மன்னன்.

நந்தசாரதி புரவியில் தாவி ஏறினான். அவனுடன் மகாதேவியின் அழகு ரூபமும் மனதில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டது.

அத்தியாயம் 15

ரகபத்தினி விரதன்

த ஸ்யாணி அரசின் விருந்தினர் மாளிகை அரண்மனைக்கு வடக்கே களனிகங்கைக் கரையில் ஒரு நந்தவனத்தின் மத்தியில் அமைந்திருந்தது. எழிலார்ந்த அமைதியான சூழல். கண்ணுக்கும் மனதிற்கும் அமைதி தரும் மரஞ்செடிகொடிகள் அந்த நந்தவனத்தில் வளர்ந்திருந்தன. ‘தென்னிலங்கை அரசர்கள் மகா இயற்கை விரும்பிகளென’ எல்லாளன் என்னிக்கொண்டான். அனுராதபுரத்தில் மகாமேகவனமும், திசவாவியின் கரையில் அமைந்திருக்கும் அரச நந்தவனமும் அவன் மனக்கண்களில் தோன்றின. எவ்வளவு அற்புதமாக அமைத்திருக்கிறார்கள்!

விருந்தினர் மாளிகையில் மகாகொத்தன், நந்தசாரதி இருவரும் எல்லாளனுடன் தங்கியிருந்தனர். மாளிகையைச் சுற்றிக் கடுங்காவல் இடப்பட்டிருந்தது. எல்லாளனின் படைவீரர்கள் காவலிருந்தனர். வில்லாளியும் வேளக்காரப் படைத்தலைவனுமான சித்தனின் வீரர்கள் தம் அரசனின் நலனில் அக்கறையுடன் எங்குமிருந்தனர்.

கல்யாணிதீசனும் அரச சுற்றமும் கல்யாணி இராச்சிய மக்களும் எல்லாளனுக்குப் பெரும் வரவேற்பளித்தனர். நாடே விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. நகரத்தின் எல்லையில் தன் பரிவாரங்களுடன் கல்யாணிதீசன் எல்லாளனை எதிர்கொண்டான்.

‘வரவேண்டும் மாமன்னரே, தங்கள் வருகையால் இந்த அரச பெருமிதமடைகின்றது’.

கல்யாணிதீசனும் எல்லாளனும் ஒருவரையொருவர் தழுவிக் கொண்டனர்.

‘இவ்வளவு இளமையாக அனுராதபுரத்து மன்னர் இருப்பார் என நான் நினைத்திருக்கவில்லை...’ என்றாள் கல்யாணிதீசனின் மகள் இளவரசி மகாதேவி: ‘வயதான ஒருவரையே நான் எதிர்பார்த்தேன்’

அவன் அருகில் நின்றிருந்த தோழிப்பெண் சிரித்துக் கொண்டாள்.

'இளமையும் அழகும் கம்பீரமும் எலாராமன்னனிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றன இளவரசி... எவ்வளவு கம்பீரமான தோற்றப்பொலிவு பார்த்தீர்களா?' எல்லாளனை வைத்தகண் விலக்காது மகாதேவி ஏறிட்டாள். அவளையே நந்தசாரதி கண்கொட்டாது பார்ப்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். கல்யாணிதீசன் தன் குடும்பத்தாரை எல்லாளனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தபோது எல்லாளன் மகாதேவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் பார்வை தன்மீது படர்ந்ததும் மகாதேவி தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

கல்யாணியில் இரு நாட்கள் தங்கியிருந்த எக்கட்டத்திலும் அந்த இராச்சியத்தில் அடைக்கலம் புகுந்த அசேலனின் குடும்பத்தினர் பற்றி எல்லாளன் பேச்செதுவும் எடுக்கவில்லை. அது ஒரு அரசியற்பிரச்சனையாகவும் அவனுக்குப் படவில்லை.

கல்யாணிதீசனுடன் அமர்ந்து விருந்துண்ட வேளையில் பேச்சோடு பேச்சாக கல்யாணிதீசன் கூறினான்: 'மன்னா, உருகுணையின் மன்னன் கவந்ததீசன் எனக்கு மருமகன் முறையினன். என் ஒரே மகளை, இளவரசி மகாதேவியை அவனுக்கு விவாகம் செய்துவைத்து எங்கள் உறவைப் பலப்படுத்த விரும்புகிறேன்' என்றான்.

'உருகுணை மன்னன் காக்கவன்னீதீசன், மன்னிக்கவும் கவந்ததீசன் எப்படி உங்களுக்கு மருமகனாவான்? நீங்களோ கதிர்காமத்துச் சத்திரிய வம்சத்தவர்... உருகுணை மன்னன் அனுராதபுரத்து அரசு பரம்பரையினன்...' என்று எல்லாளன் ஜயம் எழுப்பினான்.

கல்யாணிதீசன் எல்லாளனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

'கவந்ததீசனின் முதல் மனைவி அபிஸ்வர்யா கதிர்காமத்துச் சத்திரியப்பெண். அவன் எனக்கு மருமகனாகிறான்.'

'அப்படியாயின் சரி... அவர்களுக்கு ஒரு குழந்தையும் இருக்கிறதாமே?'

'ஆமாம் மன்னரே, திக்காபயன் என்பது அப்பிள்ளையின் பெயர்...'

'இந்த நிலையில் உங்கள் மகளை உருகுணை மன்னனுக்குக் கட்டிவைப்பதால் யாது பயன் கிட்டிவிட முடியும்? உமது மகளின் புதல்வனுக்கு அரசரிமை கிட்டமுடியாதே?'

'எனக்கு அது தெரியும் மன்னா. எனக்கு வேறு வழியில்லை. உருகுணை என் இராச்சியத்தின் எல்லையிலுள்ள ஒரு பலமான அரசு. உங்களைப் போன்றவர் உருகுணை மன்னரல்லர். கல்யாணியை ஆக்கிரமிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளார். அதனால், கலியாண உறவின்மூலம் ஏற்பட இருக்கும் அனர்த்தங்களைத் தவிர்த்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்...'

அழராஜா எல்லாளன்

உருகுணை மன்னரின் தந்தையார் காலத்தில் உருகுணையிலிருந்த பத்துச் சத்திரியர்களும் அழிக்கப்பட்டனர். தீவாவி சிற்றரசன், சேரு சிற்றரசன் அனைவரும் உருகுணை மன்னரின் ஆட்சியினுள் அடங்கிவிட்டனர். அடுத்த இலக்கு கல்யாணி அரசதான்...’

எல்லாளன் சிந்தனையிலாழ்ந்தான்.

‘அனுராதபுரத்தின்மீது தண்டெடுக்கும் தைரியம் உருகுணை மன்னனுக்கு ஒருபோதும் ஏற்படாது மன்னா!’

எல்லாளன் புன்முறுவல் பூத்தான்.

‘அந்தப் பயம் எனக்கில்லை. உருகுணை மன்னனுக்கு அப்படியொரு நினைவு கணவில்கூட இருக்குமாயின் அது அவன் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்குச் சமன். உமது சுதந்திரத்தில் ஒருபோதும் அனுராதபுரத்து ஆட்சி தலையிடாது. கல்யாணி இறைவையுள்ள ஒரு தனி அரசு. அதனை அனுராதபுரத்தின் ஆட்சி அங்கீகரிக்கிறது தீசரே...’

‘நன்றி மன்னா...’

‘ஆனால் தீசரே, செந்தாமரை போன்ற பேரழிகியான உம் மகளை அந்த உருகுணை மன்னனுக்கு அதுவும்... காக்கவண்ணதீசருக்கு...’

‘மன்னா, பெண்களுக்கு அறிவும் அழுகும் தேவை. ஆண்களுக்குத் தகுதியும் பலமும் தேவை. அவை உருகுணை மன்னரிடம் உள்ளன்’ எனக் கல்யாணிதீசன் சிரித்தான். எல்லாளன் கூறியவையும் அதற்குத் தந்தை கூறிய பதிலும் அவ்விடத்திற்குத் தற்செயலாக வந்த மகாதேவிக்குக் கேட்டன. ஒருகணம் விக்கித்து நின்றுவிட்டாள். எல்லாளன் கூறியவை மகிழ்ச்சியையும் தந்தை கூறியவை கவலையையும் தந்தன.

அவன் முகத்தில் கருமை படர்ந்து சோகத்தில் ஆழ்த்தியது.

விருந்தினர் மாளிகையை விட்டு எல்லாளன் எழுந்து நின்றான்.

‘மகாகொத்தரே, நாம் நாளை அனுராதபுரம் திரும்புகின்றோம். ஆவன செய்யுங்கள்’ என்றபடி நந்தவனத்திற்குள் இறங்கினான்.

‘அப்படியே மன்னா... தனியாகவா நந்தவனத்திற்குள் செல்கிறீர்கள்? நானும் கூடவரவா?’

‘அவசியமில்லை தளகர்த்தரே. முலைமுடுக்கெல்லாம் சித்தனின் வீரர்கள் மறைந்திருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரியாமலே என்னைப் பாதுகாக்கிறார்கள்... அவர்களை மீறி எதிரி எவரும் என்னை நெருங்கிவிட முடியாது...’

நந்தவனத்திற்குள் அவன் நுழைந்தான். தூய்மையான தென்றற்காற்று சில்லெலன வீசியது. மலர்களைத் தழுவி வீசியதால் மெல்லிய நறுமணம்

எங்கும் பரவியிருந்தது. கல்யாணி ஆறு சலசலத்தபடி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அக்கங்கையின் படித்துறையினை அடுத்து பூம்பந்தல் ஒன்றும் அதனுள் இருக்கை ஒன்றும் காணப்பட்டன. அதில் எல்லாளன் அமர்ந்துகொண்டான். சற்று நேரக்கழிவில் அவன் பின் நிழலாடியது. வாளில் கரம் பதித்தபடி திரும்பிப் பார்த்தான்.

கல்யாணி இளவரசி மகாதேவி நின்றிருந்தாள். தூரத்தில் அவளுடன் வந்திருந்த சேடிகள் நின்றிருந்தார்கள். மகாதேவி தயங்கி நின்றாள்.

‘உங்கள் தனிமையைக் கலைத்துவிட்டேனா அரசே? அவ்வாறாயின் அடியாளை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்...’ என்றாள் மகாதேவி. வார்த்தைகள் தேவில் கலந்து பரவின. அழகிற்கு ஏற்ப அவள் வார்த்தைகளும் உச்சரிப்பும் இனிமையாகவிருந்தன.

‘அவ்வாறில்லை இளவரசி... இந்த ஆற்றங்கரையில் மிக அழகாக உங்கள் நந்தவனம் அமைந்துள்ளது...’ என்றான் எல்லாளன்.

‘அனுராதபுரத்தில் இருப்பவற்றினை விடவா அரசே? அங்கே மகாமேகவனம் என்றோரு தோட்டம் இருக்கிறதாம். அதற்கு நிகர் எங்குமில்லையாமே? அதனைவிட தீசாவாவிக் கரையில் அரச நந்தவனம் இருக்கிறதாமே? அனுராதபுரத்தில் செந்தாமரைத் தடாகங்களும் நீலோத்பலத் தடாகங்களும் நிறைந்திருக்கின்றனவாமே? அவற்றின் அழகுக்கு இந்தச் சிறிய நந்தவனம் இணையாகுமா, அரசே?’

அவளை வியப்புடன் ஏறிட்டான் எல்லாளன்.

‘அனுராதபுரத்தைப்பற்றி நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள் இளவரசி. ஒருட்டவை அங்கு வந்து பாருங்கள். எங்கள் விருந்தினராக எப்பொழுதும் வரலாம் இளவரசி...’

‘விருந்தினராகவா?’ என்று வினவினாள் மகாதேவி.

‘ஆழாம்’

‘அவ்வாறாயின் வேண்டாம்’

‘பின் எவ்வாறு வர விரும்புகிறீர்கள்...’

வானத்தில் இனந் தெரியாத பறவையோன்று குரல் எழுப்பியவாறு பறந்தது. மெல்லியதாக வீசிய காற்று சற்று வேகங் கொண்டதாகப் படுகிறது. இளவரசி தன் அகன்ற விழிகளைத் திறந்து எல்லாளனை ஏறிட்டாள். பின்னர் எதுவுங் கூறாது தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

‘கூறுங்கள், இளவரசி...?’

சிறிதும் தயங்காது, ‘உங்கள் மனைவியாக...’ என்றாள் அந்தக் கட்டமுகி.

ஓருகணம் எல்லாளன் நிலைகுலைந்து போனான். அப்படியே இருக்கையில் பொத்தென அமர்ந்து கொண்டான். முகம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

‘நான் ஏதாவது தப்பாகப் பேசிவிட்டேனா, அரசே?’ என்று கேட்டபடி அவன் அருகில் மகாதேவி வந்தாள். அவன் இருக்கையை விட்டெழுந்து விலகி நின்றான்.

‘நீங்கள் வினவியதில் தவறில்லை, இளவரசி...’

‘நான் ஒரு நாட்டின் இளவரசி. உங்கள் மனைவியாகும் தகுதி எனக்குண்டு...’

‘எனக்கு உன்னை மனைவியாக்கும் தகுதியில்லை இளவரசி... நான் ஏற்கனவே ஒருத்திக்குக் கணவன். அரசதேவியின் கணவன். மகாராணி அரசதேவியின் கணவன்...’

மகாதேவி நகைத்தாள்: ‘அரசு குலத்தில் எந்த மன்னன் ஒரு பெண்ணுடன் வாழ்ந்திருக்கிறான்? அதில் தப்பெதுவுமில்லை...’

‘அவ்வாறிருக்க என்னால் முடியாது இளவரசி. நீங்கள் சாதாரண பெண்ணல்லள், இளவரசி... ஒருகுணை மன்னை மணக்கவிருப்பவர்...’

‘அதுதான் தடையா?’ அவன் குரலில் ஏமாற்றம் பதிந்தது.

‘நான் ஏகபத்தினி விரதனாக வாழ விரும்புவன்’

‘அரசே, என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

‘பெண்ணே, தகாத ஆசைகளை மனத்திலிருந்து களைந்துவிடு...’

‘இது தகாத ஆசையா, அரசே? மனம் விரும்பிய ஒருத்தனை மணக்க விரும்புவது தகாத ஆசையா?’

‘திருமணம் என்பது இரு மனங்களின் இணைப்பிலாவது, இளவரசி. உன் ஆழகிற்கும் அந்தஸ்திற்கும் எத்தனை அரசுகுமாரர்கள் போட்டியிட்டு வருவார்கள் தெரியுமா? என்னை மறந்துவிடு, இளவரசி. நான் ஏற்கனவே மணமானவன். என் மனைவி தன் கர்ப்பத்தில் என் குழந்தையைத் தாங்கியிருக்கின்ற இந்த வேலையில் என்னை இக்கட்டில் அழுத்திவிடாதே. உன் பேரழகு துறவிகளையும் தம் தவத்தினைப் பலியிட வைத்துவிடும். இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்...’ என எல்லாளன் இரஞ்சினான். முகத்தினை அழுத்தி உத்தரியத்தால் துடைத்துக் கொண்டான்.

‘நான் கோரிய வரத்தினை உங்களால் தரமுடியாதா அரசே...? மகாதேவியின் விழிகள் பனித்தன.

‘நீ வேறு எது கேட்டாலும் தருவேன். இதனை மட்டும் தர என்னால் முடியாது இளவரசி...’

மகாதேவி எல்லாளனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். விழிகள் கனலேறத் தொடங்கின. பெரும் ஏமாற்றம். கல்யாணி இளவரசியின் காதலுக்காக எத்தனை பேர் காத்திருக்கிறார்கள்?

அனுராதபுரத்தின் தளகர்த்தன் நந்தசாரதியே அவளிடம் காதல் பிச்சை கேட்டிருக்கிறான். அவள் மறுத்திருக்கிறான். ‘இது பேராசை நந்தசாரதி. அரசுகுலப்பெண் நான். நீ வெறும் தளகர்த்தன். என்ன துணிச்சல் உனக்கு?’ என ஏசியிருக்கிறான். இங்கு எல்லாளன் அவள் காதலை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

ஏமாற்றம் அவளைத் தழுவிக் கொண்டது.

‘எலாரா, என்னையா அலட்சியம் செய்தாய்? அனுராதபுரத்தின் மகாமன்னன் என்ற ஆணவமா? அதையும் பார்த்துவிடுகின்றேன். இந்த அரியணை உனக்கு நிலைக்கக்கூடாது. நான் அமராத அரியணையில் வேறொருத்தி உன் அருகில் அமரக்கூடாது’ என அவள் இதயம் வன்மம் ஏற்றிக்கொண்டது. விரைந்து அரண்மனைக்குள் நுழைந்து படுக்கையில் வீழ்ந்து குழுறத் தொடங்கினாள்.

அத்தியரயம் 16

கல்யாணியில் நிகழ்ந்த துயர்

லை கவிந்து கொண்டிருந்த ஒரு மழைக்காலத்தில் அரண் மனையில் தன் மனைவியுடனும் மகன் உத்தமனுடனும் எல்லாளன் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தான். எல்லாளனின் தாயார் பொனன்மை நாச்சியும் அவர்களின் பேச்சில் கலந்து கொண்டார்.

‘காலம் எவ்வளவு வேகமாகக் கரைகிறது பார்த்தீர்களா?’ என்றாள் அரசதேவி: ‘நேற்று மாதிரி இருக்கிறது. நமது திருமணம் நடந்து...’

‘ஆறு வயதில் உத்தமன் இருக்கிறான்...’ என்று பொனன்மை நாச்சியார் சிரித்தார்.

‘காலம் எவருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. நாம்தான் அதன் போக்குடன் நடந்து செல்ல வேண்டும்’ என்ற எல்லாளன் தாயாரின் பக்கம் திரும்பி, ‘அம்மா சிறியநாச்சியார் ஈழவூரில் மனம் உடைந்துபோய் இருக்கிறாராம்’ என்றான். வார்த்தைகள் கவலையுடன் புறப்பட்டன.

‘உன்மைதான் புதல்வா... திக்கஜீன் தான் திருமணம் செய்வதில்லை என்று கூறிவிட்டானாம்’.

அவ்விடத்தில் மெளனம் நிலவியது. அரசதேவி கவன்ற முகத்துடன் மன்னனை ஏறிட்டாள்.

‘அண்ணர் தாரினியை மனதார விரும்பியிருந்தார். மகாகொத்தன் இடையில் குறுக்கிட்டுவிட்டார். அவர்களது திருமணமும் முடிந்து நான்காண்டுகளாகின்றன’.

‘வாழ்க்கை அப்படியே தேங்கிவிடுவதில்லை, தேவி. திக்கஜனின் வாழ்க்கையிலும் ஒருத்தி குறுக்கிடுவாள்’.

‘உன் வார்த்தைகள் பலிக்கட்டும்’

அவ்வேளை ஒரு பணிப்பெண் அங்கு வந்தாள்.

‘அரசே, நீங்கள் அழைத்தபடி ஒற்றர் கொடுமுடி வந்திருக்கிறார். தங்கள் சமுகத்தினைக் கேட்கிறார்.’

‘ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருக்கச் சொல். இதோ வருகிறேன்.’

‘நாங்களும் வருகின்றோம்... ஊர்த்தகவல்களுடன் வந்திருப்பார்...’ என்ற அரசுதேவி கூடவே எழுந்தாள்.

‘அம்மா, நீங்களும் வாருங்களேன்...’

ஆலோசனை மண்டபத்தில் கொடுமுடி அமர்ந்திருந்தான். முன்னைய பருமன் சற்றும் குறையவில்லை. அரசு குடும்பத்தினர் மண்டபத்திற்குள் நுழைந்ததும் எழுந்து நின்று வணக்கம் கூறினான்.

‘அமர்க், கொடுமுடி. புதினங்கள் யாவை?’

கொடுமுடி கூறத் தொடங்கினான்.

‘மன்னா, தங்கள் நீதி தவறா ஆட்சிபற்றிப் பொதுமக்கள் பலவாறாகப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். தங்கள் ஆட்சியில் மக்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியாக உள்ளனர். திருப்தியாகவுள்ளனர். பஞ்சம் வறுமை எங்குமில்லை.’

‘என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்?’

‘தங்கள் அரண்மனை வாயிலில் ஓர் ஆராய்ச்சிமணி கட்டியிருக்கிறீர்களாம். அதனை அரசனிடம் நியாயம் நீதி கோருவோர் எவர் இழுத்தடித்தாலும் தாங்கள் நேரில் வந்து விசாரித்து அவர்களின் துயர்களைகின்றீர்களாம்.’

‘ஆராய்ச்சிமணி இருக்கின்றது...’

‘ஆம் அரசே. ஆனால் மக்களிடையே பரவியிருக்கின்ற தங்கள் பற்றிய கதைகள் விசித்திரமாகவுள்ளது’

எல்லாளன் ஆவலுடன் கொடுமுடியைப் பார்த்தான். கொடுமுடி தொடர்ந்தான்: ‘பணமரம் ஒன்றிலிருந்த கூட்டில் வாழ்ந்த பறவைக் குஞ்சு ஒன்றை ஒரு பாம்பு விழுங்கியதாம். தாய்ப்பறவை மனியை அடித்து மன்னாரிடம் முறையிட்டதாம். நீங்கள் அப்பாம்பைப் பிடிப்பித்து அதன் வயிற்றினைக் கீறி வயிற்றிலிருந்த குஞ்சினை வெளியில் எடுத்துத் தாய்ப்பறவையிடம் வழங்கின்றீர்களாம்...’

அரசுகுடும்பத்தினர் உதடுகளில் புன்னைக மலர்ந்தது.

‘விசித்திரமான கட்டுக்கதை...’ என்று எல்லாளன் சிரித்தான். பலமாக அச்சிரிப்பு அம்மண்டபத்தில் ஒலித்தது.

‘அப்படியல்ல புதல்வா. உன் ஆட்சியில் நீதி தவறாப் பண்பினை மக்கள் இவ்வாறு கதைகள் மூலம் மெச்சிக் கொள்கிறார்கள். அக்கதையின் சாத்தியம் அசாத்தியம் பற்றி அந்த அப்பாவி மக்களுக்கு எவ்விதமான உணர்வுமில்லை...’ என்றார் பொன்னம்மை நாச்சியார்.

‘இன்னொரு கதையுமுண்டு, மன்னா. ஒரு வயோதிப்ப் பெண் முற்றத்தில் நெல் மணிகளைக் காயவிட்டிருந்தாள். பருவம் தப்பிப் பெய்த திறர் மழையால் அவளுடைய நெல் முற்றாகப் பழுதடைந்துவிட்டது. அவள் ஆராய்ச்சி மணியை ஓலித்துத் தங்களிடம் முறையிட்டாளாம். நீங்கள் மழைக்கடவுள் வருணனை அழைத்து இனிமேல் இரவில் மட்டும் மழை பொழிய வேண்டும் எனப் பணித்துள்ளீர்களாம்...’ என்றான் கொடுமுடி.

‘மழையில் தனது நெல்லை இழந்துபோன ஒரு முதாட்டிக்கு இழந்த நெல் விற்குப் பதிலாக நெல் வழங்கக் கட்டளையிட்டேன். அவ்வளவுதான்...’ என்றான் எல்லாளன்.

‘மக்கள் தங்கள் செயலை மெச்சி இவ்வாறான கதைகளை நாடெங்கும் பரப்பிவிட்டார்கள். மன்னன் தங்களிலும் பார்க்க அதிசய சக்தி வாய்ந்தவர் என மக்கள் எண்ணியுள்ளனர். அதில் தவறுமில்லை. தங்களுக்கு நிகராக வேறு எவருள்ளனர்...’ என்று கொடுமுடி நெகிழ்ந்தான்.

‘அவற்றை விடு கொடுமுடி... சமயர்தியாக நாட்டில் எப்படியான பேச்சு நிலவுகிறது...’ கொடுமுடி சற்றுத் தயங்கினான்.

‘தயங்காது கூறு... ஒற்றன் பொய் சொல்லவும் கூடாது. அறிந்தவற்றினைக் கூறத் தயங்கவும் கூடாது...’

‘பொத்த மக்களிடையே ஒரு கருத்தினைப் பிக்குகள் பரப்பிவிட்டனர். இவ்வாறாக எலாரா மன்னர் நீதி நெறி தவறாத மன்னனாக விளங்கினாலும் பொய்யான நம்பிக்கைகளைக் கொண்ட ஒரு பைசாச மதத்தினை நம்பும் ஒருவரிடம் இன்னமும் சிறப்பான ஆட்சியை எதிர்பார்க்க முடியாதாம்... இவற்றினைக் கூறியதற்குத் தண்டம் மன்னா...’ என்று பணிவாகக் கொடுமுடி கூறினான்.

எல்லாளன் முன்னிலும் பெரிதாக நகைத்தான்.

‘எனக்கு மத வேறுபாடு கிடையாது. அவரவர் நம்பிக்கைகளை நான் மதிப்பவன். சமூக ஒழுக்கத்தினைப் பேணுவதற்குத்தான் மதம். என் நம்பிக்கை என்னைப் பொறுத்தவரையில் சரியானதே... போகட்டும் கொடுமுடி. உருகுணை நிலவரங்கள் என்ன?.

‘உருகுணை மன்னன் காக்கவண்ணதீசன் தன் படைப்பலத்தினை அதிகரிப்பதாகத் தெரிகிறது. அவருடைய மனைவி அபிஸ்வர்யாவிற்கும் அவருக்கும் ஒற்றுமையில்லையெனப் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

அபிஸ்வர்யாவிற்குப் பிறந்த மகன் திக்காபயனுக்கு யுவராஜாப் பட்டம் சூட்ட காக்கவண்ணதீசன் உடன்படவில்லையாம். அரசி தமிழ்ச் சத்திரிய மன்னர் வழிவந்தவள் என்பதால் பொத்த சங்கத்தினர் தமது ஆட்சேபணையைத் தெரிவித்திருக்கிறார்களாம்’.

‘எனக்குப் புரியவில்லை’ என்றாள் அரசதேவி.

‘தேவி, கதிர்காமச் சத்திரியசிற்றரசன் மகாதீசனின் மகள் ஸ்வர்யா. தமிழ் மன்னனின் மகள். அதுதான் காரணம். இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது, தேவி. மகாதீசனின் ஒன்றுவிட்ட தம்பி அபயன் என்பவன். அவனின் மகள் அபி அனுரதி. அவனையும் திருமணம் செய்துகொள்ள காக்கவண்ணதீசன் விரும்பியிருந்தானாம். ஒருவகையில் அபிஸ்வர்யாவின் சகோதரி முறையாவாள்...’

‘அரசே நீங்கள் கூறுவது முற்றிலும் சரியானவை. அபிஅனுரதி இப்பொழுது பிக்குனியாகி விட்டார். அந்த ஏமாற்றத்தைக் காக்கவண்ணதீசனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. மேலும் இப்பொழுது இன்னொரு தகவலும் உள்ளது. கல்யாணிதீசனுடன் மணவினைத் தொடர்பினை ஏற்படுத்தும் முயற்சிகள் நடக்கின்றன. காக்கவண்ணதீசன் தனது சகோதரி சோமாதேவியைக் கல்யாணிதீசனின் முத்த மகனுக்குக் கட்டி வைத்துவிட்டு கல்யாணிதீசனின் மகளான மகாதேவியை தான் மணக்கத் திட்டமிட்டுள்ளனன்’ என்றான் கொடுமுடி.

அரசதேவி, தன் கணவனை அர்த்தத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். எல்லாளனுக்குத் தன் மனைவியின் குறும்பு புரிந்தது. மகாதேவி பற்றிய விபரங்களை அவன் அவளிடம் மறைக்கவில்லை. அந்த நிகழ்வை அவன் இப்போது நினைவு கூறுகிறாள்.

‘உனால்... மிகப்பெரிய தூரதிஷ்டம் கல்யாணிதீசனுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது, அரசே...’ என்ற கொடுமுடியை எல்லாளன் வியப்புடன் நோக்க அவன் கூறினான்: ‘கல்யாணிதீசனின் மனைவி மகாராணி சித்ததேவிக்கும், கல்யாணிதீசனின் தம்பி அய்ய உத்திகணுக்கும் கள்ளஊறவு இருந்துள்ளது. அது மன்னனுக்குத் தெரிய வந்ததால் அய்ய உத்திக்கன் பயந்து மலையதேசத்திற்கு தப்பி ஓடிவிட்டானாம்...’

‘அன்றே நான் சந்தேகித்தேன்’ என்று தனக்குள் எல்லாளன் முன்னுமுன்னுத்துக் கொண்டான்.

‘அப்படியாயின் மகாராணி சித்ததேவிக்கு யாது நடந்தது?’ என்ற அரசதேவி கேட்டாள்.

ஒரு நாட்டின் மகாராணி அவர். மூன்று பிள்ளைகள் வின் தாய். கல்யாணிதீசன் அவனை மன்னித்துவிடுவதைத் தவிர வேறு வழி?’ என்ற எல்லாளனை கோபத்துடன் அரசதேவி விழிகளால் சுட்டெரிப்பவள் போலப்

பார்வைக் கணனயை வீசினாள்.

‘என்ன கூறுகிற்கள்? இது என்ன தாமம்... என்ன நீதி? ஒரு பெண் இப்படி நடந்து கொள்வதும் அதனைக் கணவன் மன்னிப்பதும்... கழுவேற்றியல்லவா இருக்க வேண்டும்...’ எனக் கொதிப்படைந்தாள்.

‘ஓழுக்க நெறி என்பது சமூகத்திற்கு சமூகம் வேறுபடும், தேவி...’

‘சித்ததேவியும் தண்டனை அடைந்தால் மகாராணி...’ என்ற கொடுமுடி, ‘மிகுதியையும் கேளுங்கள் மகாராணி. கல்யாணிதீசன் நமது மன்னர் கறியவாறு தன் மனைவியை முதலில் மன்னித்து விட்டார். ஆனால் அய்யஉத்திக்கன் சம்மா இருந்துவிடவில்லை. அந்தத் தூர்மதியோன் தமையன் மனைவிக்கு ஒரு காதல் ஒலை எழுதி தன் பணியாளைப் பிக்கு வேடம் அணியச் செய்து அவனிடம் கையளித்து அதனை அரசியிடம் சேர்ப்பிக்கும் மார்க்கத்தையும் கூறிவிட்டான். கல்யாணிதீசனின் அரண்மனைக்கு ஒவ்வொரு நாள் மதிய வேளைகளில் கல்யாணிவிகாரையின் மகாதேரர் அரித்தரும் அவரது விகாரையின் ஏனைய பிக்குகளும் பிச்சாபாத்திரம் ஏந்தி உணவு பெற வருவது வழக்கம். அதனை அய்யஉத்திக்கன் நன்கறிவான். அப்பிக்குகள் கூட்டத்துடன் அரண்மனைக்குள் சென்று தான் எழுதிய கடிதத்தை ராணியிடம் சேர்ப்பித்து விடுமாறு தன் பணியாளை அனுப்பி வைத்தான். அப்பணியாள் பிக்கு வேடதாரியாகி அவ்வாறு அரண்மனைக்குள் நுழைந்து, தானமேற்றபின்னர் அரித்த மகாதேரரின் பின்னாள் இடம்பிடித்து முன்னேறி, தருணம் பார்த்து ஒலையை அரசியின் முன் நழுவவிட்டான். ஒலை விழுந்ததையும் அதனை அரசி எடுத்ததையும் கண்ணுற்ற கல்யாணிதீசன் அதனைப் பறித்தெடுத்துப் படித்தான். ஆத்திரமுற்றான். அக்கடித ஒலையை மகாதேரர் அரித்தரே நழுவவிட்டதாக ஜயம் கொண்டு, தன் வாளை உருவி அரித்ததேரரின் சிரசையும், தன் மனைவி சித்ததேவியின் சிரசையும் கொய்து விட்டான்... சமூகத்திரத்தில் சடலங்களை வீசி எறிந்துவிடுமாறும் கட்டளையிட்டான்...’

‘ஜயோ...’ என்றாள் அரசதேவி.

எல்லாளன் சுற்று உறைந்து போனான்.

அவ்விடத்தில் மோனஅமைதி நிலவியது. கொடுமுடி விடைபெற்றுச் சென்றதன் பின்னரும் அந்த அமைதி தொடர்ந்தது.

அத்தியரயம்: 17

கடலற்குத் தரணமரன கண்ணி

தல்யாணிதீசன் கவலையின் பிடியில் சிக்கி அமைதியிழந்து நடைப்பினம் போலானான். அவனுடைய சகோதரன் உத்திகனும் தனது உயிருக்குபிரான மனைவி சித்ததேவியும் இழைத்துவிட்ட துரோகத்தினை அவனால் மன்னிக்க முடியவில்லை. மன்னின் தம்பியும் யுவராஜாவுமான அய்யஉத்திகனை தனது முத்த மைந்தனாகவே தீசன் கருதியிருந்தான். இளவரசன் அபயனும் சிவாவும் இருக்கத்தக்கதாக அடுத்த மன்னன், தம்பி தான் என்ற முடிவுடன், அவனக்கு யுவராஜாப்பட்டமும் வழங்கியிருந்தான்.

வளர்த்தது விஷேப் பாம்பாகவிட்டது. அதனால் ஒரு விபரீதம் நிகழ்ந்தேறிவிட்டது. அய்யஉத்திகனின் காதல் ஒலையை மன்னன் கண்டதும் அறிவிழந்து, அந்த ஒலையை அரசி முன் இட்டவர், கல்யாணிவிகாரையின் மகாதேரர் அரித்தர் என எண்ணி, கண்ப்பொழுதில் தேராளின் சிரசினையும், சித்ததேவியின் சிரசினையும் சீவி விட்டான். சித்ததேவி அத்தண்டனைக்குரியவள் என்பதில் இருக்குத்தில்லை. ஆனால், எதுவுமறியாத அரித்த மகாதேரர் தண்டனை அடைந்தது மன்னரின் இதயத்தைக் குத்திக் கிளரிக்கொண்டிருந்தது.

‘அரசே, ஒலையை மகாராணி முன் நழூவவிட்டவனைப் பிடித்து வைத்திருக்கின்றோம். அவன் உத்திகனின் கையாள். பிக்கு வேடத்தில் அரண்மைனக்குள் நுழைந்து இக்காரியத்தைச் செய்துள்ளான்... மகாதேரர் எதுவுமறியார்...’ என்று அமைச்சர் தயங்கித் தயங்கிக் கூறியபொழுது கல்யாணிதீசன் நடுநடுங்கி விட்டான்.

‘அமைச்சரே, அந்த ஒலையின் வரிவடிவங்கள் அரித்த தேரருடையவை என்பதே எனக்குத் தெரியும்...’ என்று சமாதானம் கூற முற்பட்டபோது ‘இல்லை வேந்தே, அரித்த தேரரிடம் கல்வி பயின்ற உங்கள் தம்பி அய்யஉத்திகன், அரித்தரின் கையெழுத்து மாதிரி

அச்சொட்டாக எழுதுபவர் என்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விடயம். நான் பிடித்து வைத்திருக்கும் கயவன் உண்மைகளை ஒப்புக்கொண்டு விட்டான் என்றார் அமைச்சர்.

‘அவனைக் கழுவேற்றி விடுங்கள்’ என்று தீசன் கட்டளையிட்டான். ‘ஜேயோ... இந்தப் பாவத்தினை நான் எப்படிப் போக்கிக்கொள்வேன்? அவசர புத்தியால் மதியிழிந்து மகாதேரரைத் தண்டித்துவிட்டேனே? நான் யாது செய்வேன், அமைச்சரே?’ என்று மன்னன் புலம்பினான்.

அமைச்சர் எவ்வளவு ஆறுதல் கூறியும் கல்யாணிதீசனின் மனம் ஆறுதல்லடையவில்லை. உப்பரிகையில் நின்றவாறு மேற்கே நோக்கும் போது விரிந்து பரந்த சமுத்திரம் அலையெறிந்து ஆரவாரிப்பது தெரிந்தது. மேற்கு வானில் சீவப்பேறிய துயர விழிகளுடன் சூரியன் இறங்கி மறைந்து கொண்டிருந்தான். மேற்கு அடிவானம் திடிரெனக் கறுத்தது. கிளை பரப்பி மின்னல் படர, இடிஇட்டத்து. அடிவானவெளியில் அரித்தமகாதேரரின் நிழல் உருவம் வானளாவி நிற்பது பொன்ற மாயத் தோற்றும் மன்னனுக்கு ஏற்பட்டது. கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு பர்த்தபோதும் அந்த மாயத்தோற்றும் மறையாது வியாபித்திருந்தது.

‘மகாதேரரே அடியேனை மன்னித்துவிடுங்கள்’

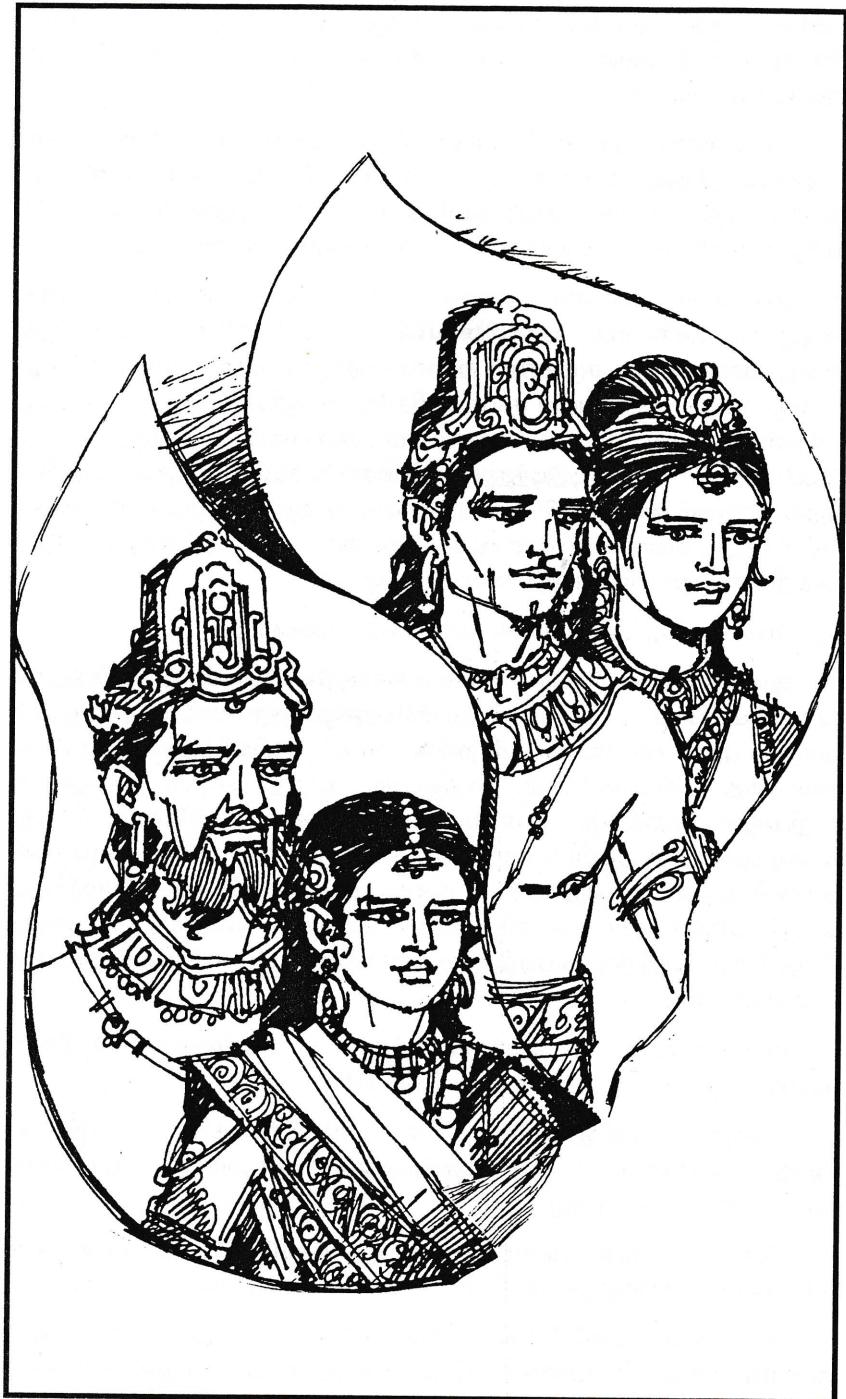
இருந்தாற்போலத் தென் மேலைக்காற்றின் வேகம் அதிகரிப்பதாக மன்னனுக்குப்பட்டது. கல்யாணி இராச்சியத்தைச் சூறாவளிகள் தாக்குவது ஒன்றும் புதிய விடயமல்ல. காற்றின் வேகம் அதிகரித்தபோது கலக்க மடையாத கல்யாணிதீசன், அதிகரித்த காற்று பெரும் சூறையாக மாறியதும் திகைப்பும் பயமும் அடைந்தான். தென்மேற்கிலிருந்து கடலரக்கன் தன் ஆயிரம் கரங்களை விரித்துத் துளாவியபடி கல்யாணி இராச்சியத்துள் புகுவதுபோலச் சூறை புகுந்து சுழித்துக் கிளம்பியது. பெரும் விருட்சங்கள் வேரோடு சரிந்தன. கடல்லை வானளாவி உயர்ந்து நிலத்தினுள் புகுந்தது. கரையோரக் கிராமங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாது கழுவப்பட்டன.

மன்னன் விரைந்து கீழிறங்கி வந்தான். அரண்மனைவாசிகள் பயமும் திகைப்பும் அடைந்து நின்றார்கள்.

‘ஓரு காலத் திலும் இல் லாத மாதிரி கடும் காற் றும் கடலும்...குமுறுகின்றன. என்ன அழிவிற்கோ?’ என அமைச்சர் பதறியபடி அரண்மனைக்குள் நுழைந்தார்.

‘சோதிடர்களை அழையுங்கள் மகாதேரரே, புதிய மகாதேரர் சுமங்கலரை அழையுங்கள்...’ என்றான் கல்யாணிதீசன்.

அமைச்சர் தயங்கி நின்றார். காவலர்களை அழைத்து சோதிடர்களை அழைத்துவருமாறு பணித்துவிட்டு, ‘சோதிடர்கள் வந்துவிடுவார்கள்,

அரசே. சுமங்கலதேரர் அரண்மனைக்கு வரமாட்டார். அரித்ததேரரைத் தண்டனைக்குள்ளாக்கியதன் பின்னர் கல்யாணி விகாரைச் சங்கத்தினர் அரண்மனைக்கு வருவதில்லையென முடிவெடுத்திருக்கின்றனர். மன்னா, அரண்மனைக்கு வந்து பிச்சா பாத்திரம் ஏந்துவதில்லை எனவும் தீர்மானம் எடுத்துள்ளனர்’ என்றார் அமைச்சர். அவர் குரலில் கவலையும் சற்றுக் கோபமும் தெரித்தன.

வெளியே மழை சோனாவாரியாகக் கொட்டியது. கடலின் குழறல் அரண்மனைக்குள்போடியாக நுழைந்து கொண்டது. உர்ரெனக் காற்று ஊளையிட்டபடி வெளியில் அட்காசம் புரிந்தது.

‘நான் மகாபாவி...’ என்றான் கல்யாணிதீசன். முகத்தில் கரங்களால் அறைந்துகொண்டான்.

‘தந்தையே...வேண்டாம். அமைதி கொள்ளுங்கள்’ என்றபடி மன்னனின் புதல்வன் அபயன் தந்தையின் கரங்களைப் பற்றித் தடுத்தான். ‘அபயா’ என்றழைத்தவாறு அவனைத் தன்னுடன் இழுத்து அணைத்தபடி மன்னன் விமமி விமமி அழுதான். தான் செய்த பாவத்திற்குக் கழுவாய் தேடுவான்போலக் கண்ணீர் விட்டான்.

‘அபயா, எனக்கொரு உதவி செய்... இந்த இராச்சிய பாரத்தை ஏற்றுக்கொள். எனக்கு விடுதலையளி, புதல்வா...’ அபயனின் கரங்களைப் பற்றியவாறு கல்யாணிதீசன் இருந்தான்.

‘அதற்கு இப்பொழுது என்ன அவசியம் வந்தது தந்தையே...’

‘அவசியந்தான்... எதுவுமறியாத மகாதேரர் அரித்தரைச் சிரச்சேதம் செய்தவன் நான்... பெளத்த மக்கள் கொதிப்படைந்துவிட்டார்கள். என் அருமை மகள் மகாதேவி என்னுடன் முகம்கொடுத்துப் பேசுவதில்லை. சங்கத்தினர் அரண்மனைக்குப் பிச்சையேற்க வருவதில்லை. அபயா, நான் விட்ட தவறுகளை நீதான் திருத்த வேண்டும்... மகாசங்கத்தினரைச் சாந்தப்படுத்த வேண்டும்...’

‘நான் போய் சுமங்கலதேரரை இங்கு அழைத்து வருகிறேன் தந்தையே...’ என்றபடி அபயன் எழுந்தான்.

‘வேண்டாம்... நாங்களே அவரிடம் செல்வோம்...’

அவ்வேளை கல்யாணி அரசின் அரண்மனைச் சோதிடர் கணிய காவ்யரும் அவரது சீடர்கள் இருவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். கணியகாவ்யர் உத்தமமான பிராமணர். முதுமையும் தளர்ச்சியும் அவரைப் பற்றியிருந்தன. கொண்டையும் வெண்ணிற்க தாடியும் அவர்மீது மதிப்பும் மரியாதையும் கொள்ள வைத்தன.

‘மன்னா, கவலைப்பட எதுவுமில்லை. இயற்கையின் சீற்றத்திற்குப்

சழராஜா எல்லாளன்

பரிகாரம் செய்துவிடலாம். கிரகங்களின் சுஞ்சாரங்களைக் கணிக்கும்போது இந்த அளவுத்தங்கள் இன்னும் சில நாட்கள் நிலைக்கும் போலிருக்கிறது...’ என்றார் கணிய காவ்யர்.

‘இதற்குப் பரிகாரம் யாது, சோதிடரே?’

‘உடனடியாக வருணனுக்கும் வாயுவுக்கும் யாகம் செய்து அவர்களின் சீற்றத்தைத் தணிக்கவேண்டும்’ சோதிடர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

‘யாது செய்வது அமைச்சரே...’

‘சோதிடர் கணிய காவ்யர் பிராமணர். அவர் அப்படித்தான் சொல்வார். பைசாச வணக்கமுடையவர்களின் சொற்களை நாம் நம்பக்கூடாது. மகாசங்கத்தினரைக் கேட்போம். மகாதேரர் சுமங்கலரிடம் பரிகாரம் கோருவோம். அவரிடம் மார்க்கம் இருக்கும். மன்னா, உங்களால் பொத்த சங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட பெரும் மனத்தாங்கல்களை அவர்களிடம் சரண் அடைவதன் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும்,’ என்றார் அமைச்சர்.

கொட்டும் மழையில் வெள் எத் தினாடாக அவர் கள் கல்யாணிவிகாரைக்கு வந்தனர். கடும் காற்றுச் சீறி சீற்றம் தணியாது சுழன்றிடத்தது.

சுமங்கல தேரரின் முன் அவர்கள் நிலத்தில் அமர்ந்தனர்.

‘மன்னா, இந்த இயற்கையின் சீற்றத்திற்கு இன்னமும் உளக்கு காரணம் தெரியவில்லையா? கடும் காற்றுச் சுழன்று ஊரையே காவுகொள் வதற்கும், கடல் பொங்கி எழுந்து மன்னையே முடத் தொடங்கியிருப்ப பதற்கும் இன்னுமா உளக்கு காரணம் தெரியவில்லை?’ என்ற சுமங்கல தேரரைப் பணிவுடன் பரிதாபமாக கல்யாணிதீசன் பார்த்தான். அவனுடைய கம்பீரம் தேஜஸ் அத்தனையும் அழிந்திருந்தன. நிலத்திலிருந்தவாறே அப்படியே முன்புறமாகச் சரிந்து சிரசை மகாதேரரின் பாதங்களில் படைவத்துக் கொண்டான். விழிகள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன.

‘எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள் மகாதேரரே... எங்கள் அரசையும், மக்களையும் கடல் காவுகொள்ளாது காப்பாற்றுங்கள் மகாதேரரே...’ என அவன் வேண்டினான்.

சுமங்கல தேரர் சற்று மௌனமாக இருந்தார்.

‘யாது பாவமும் செய்யாத உத்தமரான மகாதேரர் அரித்தரைச் சற்றும் சிந்தனையின்றி அறிவழிந்து சிரசினைக் கொய்தாய்... உள் மனையாளை சிரிவர விசாரியாமல் பலியெடுத்தாய்... இருவரின் சடலங்களையும் சமுத்திரத்தில் வீசி ஏறிந்தாய். அவற்றின் பலனை நீ மன்னனாக இருப்பதால் கல்யாணி ராச்சியமும் மக்களும் அனுபவிக்கின்றனர். கடலின்

தெய்வங்கள் கோபமுற்று விட்டன்’ என்றார் தேரர்.

மன்னன் பரிதாபமாக அவரைக் கூப்பிய கரங்களுடன் ஏறிட்டான்.

‘நான் சொல்வதை மன்னா நீ கேட்பாயா?’ என்றார் தேரர்.

‘கேட்பேன்... சொல்லுங்கள். நான் செய்த பாவத்திற்கு கழுவாயாக என் சிரசினையும் தருவேன்...’

சுமங்கலர் சிரித்தார்.

‘நீ மன்னாக இனி இருக்க அருகதையற்றவன். என்று புத்தபெருமானின் புனித பணியில் ஈடுபட்டிருந்த மகாதேராரைக் கொன்றாயோ அன்றே அத்தகுதியை நீ இழந்து விட்டாய்’.

‘அதையறிவேன்...’ என்றான் தீசன்: ‘ஆட்சியை மகன் அபயனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு நான் இந்த இராச்சியத்தின் எல்லையை விட்டு வெளியேறிவிடுகின்றேன்’.

‘இன்னொரு காரியமும் நீ செய்ய வேண்டும். யாகங்கள் செய்து விடுவதனால் கடலின் சீற்றம் தணிந்து விடாது. அது மாற்று மத்தினரின் தவறான கருத்து. கடலின் சீற்றம் தணிய ஒரு வழியேயுள்ளது.’

‘கூறுங்கள்...’

‘அரசு குலத்துக் கண்ணிப்பெண் ஒருத்தியைக் கடலுக்குத் தானமாக வழங்கிவிடு...’

அனைவரும் திகைத்து விட்டார்கள். சுமங்கல தேரர் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். ‘அரசகுலக் கண்ணிப்பெண்னா?’ எனப் பயத்துடன் தீசன் விளாவினான்.

‘அரசகுலக் கண்ணிப்பெண் ஒருத்திதான்... அதுவும் இளவரசி மகாதேவி மட்டுந்தான் உள்ளார்.’ என்றார் அமைச்சர் அச்சத்துடன்.

‘நாடழியாதிருக்க வேறு வழியில்லை... அலங்கரித்த படகொன்றில் தானியம், தங்கம், தாமிரம், பட்டாடைகள், தங்க நாணயங்கள். பஞ்சாயதங்கள் என்பவற்றினை நிரப்பி அதில் இளவரசி மகாதேவியை இருத்தி கடலில் விட்டு விடு மன்னா...’ என்றார் தேரர்.

‘இது மகா அநியாயம்’ என்றான் அபயன்.

‘எதுவும் பேசாதிருங்கள் இளவரசே...’ என்று அவனைத் தடுத்தார் அமைச்சர்.

‘வேறு மார்க்கமில்லையா. சுவாமி?’ என்று மன்னன் கேட்க, ‘நீ விரும்பினால் இந்தப் பரிகாரத்தைச் செய்... விரும்பாவிட்டால் விட்டுவிடு... இந்த இராச்சியமே அழிந்து போகட்டும்...’ என்றபடி சுமங்கல தேரர்

சமுராஜா எல்லாளன்

எழுந்து உள்ளே சென்றார்.

சுமங்கல தேரரின் விருப்பம் நிறைவேற்றப்பட்டது. மகாதேவியின் கண்ணீருக்கும் இரங்கற் சொற்களுக்கும் மன்னன் செவிசாய்க்கவில்லை. அலங்கரிக்கப்பட்ட படகில் அவள் திரவியங்களுடன் இருத்தப்பட்டாள். கடலில் விடப்பட்டாள். தென்கிழக்குப் புறமாக கடல் அவளை வேகமாக இழுத்துச் சென்றது. படகின் வெளிப்பக்கத்தில் ‘இவள் அரச மகள்’ எனப் பெரிதாக எழுதப்பட்டிருந்தது.

ஒரு நாள் நள்ளிரவில் கல்யாணிதீசன் தன் பட்டத்து யானையில் ஏறி அமர்ந்து சமந்தகூடத்தின் பக்கமாக காட்டிற்குள் புகுந்து மறைந்து போனான்.

இயற்கை இயற்கையாகவே தன் சீற்றத்தைத் தணித்துக் கொண்டது. ’அரசகுமாரியைக் கடல் தெய்வத்திற்குத் தானமாக வழங்கியதால்தான் அதன் கோபம் தணிந்தது’ என மக்கள் பேசிக் கொண்டனர்.

அத்தியாயம்: 18

பத்மசைத்தியம்

த தம்பந்திக் கரையோரமாக மகாத்திரத்திற்கு ஒரு நெடுஞ்சாலை அமைந்திருந்தது. அனுராதபுரத்தின் வடவெல்லையைக் கடக்கும் வரை அச்சாலையின் இரு மருங்கும் வயல்வெளிகளும், அவற்றிடையே குடியிருப்புக்களும் காணப்பட்டன. அதற்கு அப்பால் சாலையின் இரு மருங்குகளிலும் அடர் காடு செறிந்திருந்தது. சாலையை இருள் ஆக்கி பாரிய விருட்சங்களின் கிளைகள் நிழல் பரப்பியிருந்தன. ஆங்காங்கு காட்டுக் கிராமங்கள் காணப்பட்டன.

அந்த நெடுஞ்சாலையில் எல்லாளனும் அவனது பரிவாரங்களும் பயணப்பட்டு ஈழவுரிலிருந்து திரும்பி நகரத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பிரிவாரத்தின் தளகர்த்தன் மகாகொத்தன், உபதளகர்த்தன் நந்தசாரதி என்பவர்களுடன் வில்லாளன் சித்தன், வேளக்காரப் படையினரும் காணப்பட்டனர்.

எல்லாளன் தனித்தேர் ஒன்றில் தானே சாரதியம் செய்தபடி வந்து கொண்டிருந்தான். தேரின் இருமருங்கும் மகாகொத்தனும், நந்தசாரதியும் புரவிகளில் பயணப்பட்டு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். தேரில் தானே சாரதியாகிச் செலுத்துவதில் எல்லாள மன்னன் வெகு விருப்புடையவன். உயர்ந்த சாதி அசுவங்கள் இரண்டின் வேக ஓட்டத்தில் தேரினை அவன் செலுத்தி வந்தான். நெடுஞ்சாலை இருமருங்கும் பரந்து கிடக்கும் காடுகளையும் காட்டுக் கிராமங்களையும் வயல்களையும் பார்த்து இரசித்தபடி எல்லாளன் தேரினைச் செலுத்தினான். சிலவிடத்து தேரின் ஓட்டத்தைத் தணிக்க மெதுவாகவும், சிலஇடத்து விரைவாகவும் ஓட்டி வந்தான். கடிவாளங்களின் தீண்டல் மொழியைப் புரவிகள் நன்கு புரிந்து கொண்டு செயற்பட்டன.

காலந்தான் எவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறது என எல்லாளன் இருந்தாற் போல எண்ணிக் கொண்டான். கால ஓட்டத்தில் எவ்வளவு மாற்றங்கள்

சமுராஜா எல்லாளன்

நிகழ்ந்து விடுகின்றன. இளவரசன் உத்தமனுக்கு இப்பொழுது பதினொரு பராயம் ஆகின்றது. அவனை அடுத்துப் பிறந்த இளவரசி உத்தமதேவிக்குப் பராயம் பத்தாகிறது.

எல்லாளனின் சிந்தனை ஓட்டத்தை நெடுஞ்சாலையில் எதிர்ப்பட்ட சத்திரமும், கிணறும் தடைப்படுத்தின. கிணற்றினை அடுத்து கால்நடைகள் நீர் அருந்துவதற்கான நீர்த்தொட்டியும், ஆவரோஞ்சிக் கல்லும் காணப்பட்டன. பயணத்தின் நடுவில் சிறிது ஓய்வு தேவை எனக் கருதிய எல்லாளன் தனது தேரினை அவ்விடத்தில் நிறுத்த பரிவாரங்களும் தம் குதிரைகளை அவ்விடத்தில் தரிக்கச் செய்தனர்.

சத்திரக்காரன் கதிரமார்பன் விரைந்து வந்து மன்னனை எதிர்கொண்டான்.

‘வாவேண்டும் மாமன்னரே... இச்சத்திரம் தங்களால் இன்று கொரவம் அடைகிறது’

எல்லாளன் தேரிலிருந்து இறங்கிச் சத்திரத்துத் திண்ணையை நாட, கதிரமார்பன் உள்ளே விரைந்து சென்று கம்பளம் ஒன்றினை எடுத்து வந்து திண்ணையில் விரித்து விட்டான். எல்லாளன் அதில் அமர ஏனையோர் புரவிகளுக்குத் தண்ணோ காட்டுவதிலும், மரநிழலில் அமர்ந்து இளைப்பாறுவதுமாகச் செய்யப்பட்டனர். மகாகொத்தனும், நந்தசாரதியும் மறு திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

‘சத்திரக்காரரே, உம் பெயரென்ன?’

‘கதிரமார்பன், மன்னா...’

‘இச்சத்திரத்துக்கு நாளாந்தம் எத்தனை பயணிகள் வருவார்கள்?’

‘சிலநாட்களில் பத்துப்பன்னிரண்டு பேர் வந்து போவார்கள். சிலநாட்களில் ஓரிருவர் வருவர்...’

‘நல்லது... சத்திர பரிபாலனத்துக்கு மானியம் வருகிறதா?’

‘வருகிறது மன்னா... அமைச்சர் பிரான் இச்சத்திரத்திற்கென வயல் நிலங்களை ஒதுக்கித் தந்துள்ளார். ஒரு குறையுமில்லை...’

எல்லாளன் பெருமித்துடன் மகாகொத்தனை ஏறிட்டான். அவன் முகத்தில் திருப்தி நிறைந்துகொண்டது.

அவர்களுக்குக் கதிரமார்பன், மோர் வழங்கித் தாக்காந்தி செய்வித்தான். உணவருந்திச் செல்ல வேண்டுமென்ற வேண்டுதலை மன்னன் ஏற்கவில்லை.

‘இன்னொரு தடவை வருகிறோம், கதிரமார்பா. அவ்வேளை நிச்சயமாக உன் சத்திரத்தில் உணவு கொள்வோம்...’

எல்லாளன் மீண்டும் தேரில் ஏறிக்கொண்டான்.

அவர்கள் நாகதீபத்தின் ஈழவூரிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாகதீபத்தின் சிற்றரசனாக கதிரமலையின் சிற்றரசனும் வடத்சைத் தண்டநாயக்கனுமான மாணிக்கநாகன், அனுராதபுரத்தில் எல்லாளன் முடிகுடிக் கொண்டதும் பதிவியேற்றான். அனுராதபுர யுத்தத்தில் விழுப்புண்களை ஏற்க நேர்ந்ததால் அவனின் உடல் நலம் கெட்டிருந்தது. ஈழவூரின் அரியணையில் அவனால் நீண்டகாலம் அமர்ந்திருக்க முடியவில்லை. ஒரு திங்களின் முன்னர் அவன் மரணமடைந்தான். அதனால் அவனின் முத்த மகன் பாலுநாகன் அச்சிற்றரசுக்கு வாரிசானான்.

‘�ழவூரிலிருந்து அனுராதபுரத் திற் குச் செய்தி சென்றது. கந்தவுடையார்வேள் அதனை அனுப்பியிருந்தார். ‘மாமன்னரே நேரில் வருகை தந்து பாலுநாகனின் முடிகுட்டு விழாவைச் செய்து வைக்க வேண்டும்’

‘சென்று வா, புதல்வா...’ என்று பொன்னம்மை தேவியார் விடை கொடுத்தார்.

எல்லாளனும் பரிவாரங்களும் ஈழவூர் சென்று பாலுநாகனுக்கு முடிகுட்டிவிட்டு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அனுராதபுர நகரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வேளையில் இருந்தாற்போல வானம் கருக்கட்டிக் கனத்த மழைத்துளிகள் நிலத்தை முத்தமிடத் தொடங்கின. அவர்களின் பயணவேகம் தடைப்பட்டது. எல்லாளன் வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். இது வழமையான மழைப்பருவமல்ல. திடீரென ஏற்பட்டிருந்தது. கிழக்கிலிருந்து கொண்டற் காற்று வீசியதிலிருந்து இது சூறைக்காற்றுடனான மழை என எல்லாளன் அனுமானித்துக் கொண்டான். நெடுஞ்சாலைத் தளமன் நெகிழ்ந்துவிட்டது. தேரினை வேகமாகச் செலுத்த முடியவில்லை. மெதுவாகப் புரவிகளை நடைபயில் விட்டான்.

‘எங்காவது தங்கிச் செல்வோமா, மன்னா...’ என மகாகொத்தன் வினவினான்.

‘வேண்டாம்...சிலகாத தூரம்தானே... மெல்லவே போவோம்...’

மழை சோனாவாரியாகப் பொழியத் தொடங்கியது. அவர்கள் கதம்பந்தியைக் கடக்கின்ற கற்பாலத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் கற்பாலத்தினைக் கடந்து ஒரு புரவி வெகுவேகமாக அவர்களை நோக்கி வந்தது. அதன் வேகத்தினால் கலவரமுற்ற சித்தன், தன் வில்லில் நாணேற்றித் தயாராகினான். மன்னனுக்குத் தீங்கு செய்பவர்களில் அசேலனின் ஆட்கள் இன்னமும் அனுராதபுரத்தில் எஞ்சியிருக்கிறார்கள்.

வில்லிலிருந்து அம்பு புறப்படும் தேவை இருக்கவில்லை. எதிரில் வந்தவன் சற்றுத் தூரத்தில் மன்னனும் பரிவாரத்தினரும் வருவதைக் கண்டு, குதிரையை இழுத்து நிறுத்திவிட்டுக் கீழே குதித்து சாலை மருங்கில் பணிவாக நின்றான். செகை காட்டி அவர்களை நிறுத்தவும் முயன்றான்.

அதனை அவதானித்த மகாகொத்தன் தன் புரவியை முன்னே செலுத்தி அவனருகில் வந்தான்.

‘தளக்கர்த்தனார், ஓர் அவசர செய்தி... பெரிய மகாராஜீயார் பொன்னம்மை நாச்சியார் இருந்தாற்போல நோய்வாய்ப்பட்டு சுயநினைவிழுந்து விட்டார்... மருத்துவர்கள் ஜயந் தெரிவிக்கின்றனர்...’

எல்லாளன் அச்செய்தி அறிந்ததும் இடிந்து போனான்.

‘தாயே...’

அவனது கரங்கள் கடிவாளங்களைப் பற்றின. வேகமாக விரைந்து செல்லும்படி பணித்துக் கடிவாளங்களை உந்தி உதறினான். புரவிகள் நெடுஞ்சாலையில் பாய்ந்து செல்லத் தலைப்பட்டன. மழைநீரால் நெகிழிந்திருக்கும் மன்றரையில் தேங்கிக் கிடக்கும் வெள்ளத்தில் இவ்வளவு வேகமாகத் தேரினை மன்னன் செலுத்திச் செல்வது எவ்வளவு ஆபத்தானதென மகாகொத்தன் அச்சம் கொண்டான். மன்னனைத் தடுக்க முடியாது. மன்னனின் ஆருயிர்த் தாயார் மரணப்படுக்கையிலிருக்கிறார்.

கதம்பநுதியின் கற்பாலத்தினை எல்லாளனின் தேர் அதே வேகத்தில் கடந்து அனுராதபுர நகரத்தின் கிழக்கு வாயில் சாலையில் வேகமாக ஏறியது. கதம்பநுதிக் கற்பாலத்திலிருந்து நகரத்தின் கிழக்கு வாயிலை அடைய அமைக்கப்பட்டிருந்த பாதை நெடுஞ்சாலை போன்று அகலமான தன்று., ஒடுங்கியது. பாதை நேராகவுமில்லை. பாதையின் இருமருங்கும் கட்டாங்கள், கோயில்கள், சைத்தியம் என்பன அமைந்திருந்தன.

அப்பாதையில்தான் பத்மசைத்தியம் அமைந்திருந்தது. மிகப் புராதனமான புத்த பள்ளி. சிறிய நீர்த்துளி வடிவத் தூபியையும் அதன் அருகில் பிக்குகள் வதியும் விகாரைக் கட்டாங்களையும் கொண்டிருந்தது. பாதையின் மிக அருகில் அத்தூபியின் பத்மபீடம் புடைத்து நின்றது. கொட்டும் மழையில், தெளிவாகத் தெரியாத பாதையில், நெகிழிந்த மன்றரையில், தேங்கிநின்ற வெள்ளைரை இரு பக்கங்களில் கிழித்து இறைத்தபடி வந்த எல்லாளனின் தேர் பத்மசைத்தியத்தை நெருங்கியதும் தன்வயமிழுந்து வழுக்கியபடி தடம் மாறியதை எல்லாளன் கணப்பொழுதில் கண்டான். கடிவாளங்களைத் தன் முழுப்பலத்துடன் பற்றி இழுத்து நிறுத்துவதற்கு முன்னாலே தேரின் வலது பக்கச் சில் சைத்தியத்தின் ஒரு பக்கத்தினை இடித்துக் கீறியபடி நின்றது. சில செங்கற்கள் இழுபட்டு

சமுராஜா எல்லாளன்

வெள்ளாநீரில் விழுந்தன.

எல்லாளன் பதறிப்போய் நிலத்தில் குதித்தான்.

அவன் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. ‘அபச்சாரம் செய்துவிட்டேனே?’

மகாகொத்தனும் நந்தசாரதியும் புரவிகளில் விரைந்து வந்து மன்னனுக்கு அருகில் இறங்கினார். நிகழ்ந்துவிட்ட அனாத்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டனர்.

மழையும் பெரிய மகாராணியாரின் நிலையும் மன்னனைத் தடுமாறச் செய்துவிட்டன.

நீங்கள் அரண்மனைக்குச் செல்லுங்கள் அரசே... நாங்கள் பத்ம சேத்தியத்தின் மகாதேரரைச் சந்தித்து...’ மகாகொத்தன் வாக்கியங்களை முடிப்பதற்கு முன்னர் எல்லாளன் சினத்துடன் குறுக்கிட்டான்.

‘என்ன வார்த்தை பேசகிறாய், கொத்தா... புனிதமான சேத்தியத் துக்குப் பாவி நான் ஊறு விளைவித்துவிட்டேன். அதற்காக இத்தேரினைச் செலுத்திய என் கரங்களைத் துண்டிக்காது, இங்கிருந்து தப்பிப் போகச் சொல்கிறாயா...?’

விகாரைக்குளிருந்து பிக்குகள் வெளியில் விரைந்து வந்தார்கள். அவர்கள் முன் காசிபதேரர் மன்னனை நோக்கி ஓடிவந்தார்.

எல்லாளன் அவர் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டான்.

‘இந்தப் பாவியை மன்னித்தருஞ்கள், சுவாமி. பெரும் அபவாதத்தினை இச்சேத்தியத்திற்குச் செய்துவிட்டேன். என்னைப் பெற்ற அன்னையார் மரணப்படுக்கையில் இருப்பதாக அறிந்து விரைந்து வந்து மதிகெட்டு நிலைகுலைலந்தேன். மன்னியுங்கள் சுவாமி...’

காசிபதேரர் மன்னனைத் தேற்றினார்.

‘இது உன் தவறல்ல மன்னா... ஆகப் பதினைந்து சொங்கற்கள் பெயர்ந்துள்ளன. அவற்றைச் சீர்படுத்தி விதிப்படி புனருத்தாரணம் செய்து கொள்ளலாம். மழை கொட்டுகிறது... தாங்கள் இதில் நனைந்தபடி நிற்பது அழகல்ல. சங்கத்தார் அதனை விரும்பவில்லை... நீங்கள் சென்று வாருங்கள் அரசே...’ என்றார் காசிபதேரர்.

எல்லாளன் எவர் சொல்லியும் கேட்கவில்லை. பத்மசைத்தியத்தின் உடைந்த பகுதியில் அமர்ந்துகொண்டான்.

‘மகாகொத்தரே, உடனே தகுந்த கட்டட விற்பனைரை அழைத்து வாருங்கள். அதுவரை அறநெறி தவறிய இந்த மன்னன் அறநெறி தவறிய இவ்விடத்தை விட்டு அகலான்.’

மன்னனின் பிடிவாதம் அனைவருக்கும் புரிந்தது.

பத்மசைத்தியத்தின் சிறைவற்ற பகுதி திருத்தப்பட்டதன் பின்னரே மன்னன் அவ்விடத்தினை விட்டு எழுந்திருந்தான். பத்தினையாயிரம் தங்க நாண்யங்களைப் பத்தசைத்தியத்திற்கு வழங்கிவிட்டு மீண்டும் தேரில் ஏறிக் கொண்டான்.

அரண்மனையை அவன் அடைந்தபோது அரண்மனைக்குள் அழுகுரல் பலமாக ஓலித்தது. ஆம். ஈழசேனனின் பட்டத்து ராணி, எல்லாள மன்னனின் அருமைத்தாயார் பொன்னம்மைதேவியாரின் உயிரைக் காலன் கவர்ந்திருந்தான்.

ஈழசேனன் திருத்தப்பட்டதன் பின்னரே மன்னனின் பிடிவாதம் அனைவருக்கும் புரிந்தது. திருத்தப்பட்டதன் பின்னரே மன்னன் அவ்விடத்தினை விட்டு எழுந்திருந்தான். பத்தசைத்தியத்திற்கு வழங்கிவிட்டு மீண்டும் தேரில் ஏறிக் கொண்டான். அரண்மனையை அவன் அடைந்தபோது அரண்மனைக்குள் அழுகுரல் பலமாக ஓலித்தது. ஆம். ஈழசேனனின் பட்டத்து ராணி, எல்லாள மன்னனின் அருமைத்தாயார் பொன்னம்மைதேவியாரின் உயிரைக் காலன் கவர்ந்திருந்தான். அரண்மனையை அவன் அடைந்தபோது அரண்மனைக்குள் அழுகுரல் பலமாக ஓலித்தது. ஆம். ஈழசேனனின் பட்டத்து ராணி, எல்லாள மன்னனின் அருமைத்தாயார் பொன்னம்மைதேவியாரின் உயிரைக் காலன் கவர்ந்திருந்தான்.

அத்தியாயம் ۱۹

வடக்கே தமிழர், தெற்கே சமுத்திரம்

எற்கு வானில் சூரியன் சரிந்து கொண்டிருந்தான். செங் குழம்பாக வானம் வர்ணம் போர்த்திருந்தது. அரண்மனையின் உப்பரிகையில் நின்றயடி அக்காட்சியை உருகுணை இராச்சியத்தின் பட்டத்துமகிளி விகாரமாதேவி கண்கொட்டாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பெரும் யுத்தகளத்தில் சிங்களச் சேணையால் வெட்டிச் சரிக்கப்பட்ட எல்லாளரின் படைவீரர்களின் செங்குருதியாக மேல்வானம் அவளுக்குப்பட்டது.

‘என்றோ ஒருநாள் என்மகன் காமினி அபயன் தன் தமிழி சத்தாதீசனுடன் இப்படியொரு காட்சியினைக் காண எனக்குச் சந்தர்ப்பம் தருவான்’ என அவள் எண்ணமிட்டாள். அவளுக்குத் தமிழரைப் பிடிக்கவில்லை. அவளுடைய உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்த காதலை என்று எல்லாளர்களுக்குத்தானோ அன்றே அவள் இதயத்தில் தமிழருக்கெதிரான வெறுப்பு குடிகொண்டுவிட்டது. என்று கல்யாணிதீசன் என்ற அவள் தந்தை கடலுக்குக் காணிக்கையாக அவளைப் படகில் ஏற்றி கடலில் விட்டானோ அன்றே தமிழருக்கெதிரான வண்மம் விஸ்வரூபமெடுத்துவிட்டது.

‘அனுராதபுரத்தின் அரியணையில் நான் அமர வேண்டும். என்னை அலட்சியம் செய்த எல்லாளரை அழித்து அந்தச் சிம்மாசனத்தினை கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்ற அடங்காத தாகம் அவளுள் குடிகொண்டு விட்டது.

அனுராதபுரத்துக் தமிழ் ஆட்சியாளருக்கெதிரான வண்மம் அவள் காமினி அபயனைக் கருவுற்றிருந்த வேளை கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. கடலில் விடப்பட்ட அவள் கலம் உருகுணையின் மகாகமத்தின் கரையில் ஸங்காவிகாரையின் அருகில் ஓதுங்கியது. அவள் கண்களை விழித்தபோது உருகுணையின் மன்னன் காக்கவண்ணதீசன் அவளையுற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு தன் பரிவாரங்கள் சூழ நின்றிருந்தான்.

‘அரசகுமாரி நீ யார்?’

‘கல்யாணிதீசனின் மகள்... மகாதேவி’

காக்கவண்ணதீசனின் முகம் மலர்ந்தது. அவளை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான். தன் முதல் மனைவி ஸ்வரியாவையும் மந்திரி பிரதானிகளையும் அழைத்து, ‘இவள் மகாதேவி... லங்கா விகாரைக்கு அருகில் கரை சேர்ந்த கண்ணி.. அதனால் இவள் விகாரமாதேவி. உருகுணை இராச்சியத்தின் பட்டத்து மகிடி. என் மாமன் மகள்...’ என அறிவித்தும் விட்டான்.

மன்னனின் முதல் மனைவி எவ்வளவோ எதிர்ப்புத் தெரிவித்தும் எதுவும் நடக்கவில்லை. அவள் தன் மகன் திக்காபயனை அழைத்துக் கொண்டு தன் தந்தை தர்மராஜாவிடம் கிரிந்தைதக்குச் சென்று விட்டாள். இப்பொழுது நினைத்தாலும் விகாரமாதேவிக்கு கண்ணீரும் கம்பலையாக ஸ்வரியாவும் அவள் புதல்வனும் வெளியேறியமை நினைவிற்கு வருகிறது.

‘அவர்கள் வெளியேற்றத்தான் வேண்டும். அவள் அபிலாதைகள் நிறைவு பெறுவதற்கு அவர்கள் இங்கிருப்பது பெரும் தடை’ எனத் தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள். காக்கவண்ணதீசன் விகாரமாதேவியின் அழகில் கட்டுண்டு கிடந்தான். அவள் வார்த்தைக்கு அவனால் எதிர் வார்த்தையோ, அவள் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்கவோ அவனால் முடியவில்லை. அவளது விரீதி ஆசைகள் முத்தமகன் காமினி அபயனைக் கருவற்றிருந்தபோது மச்க்கை அவாக்களாக வெளிவந்தன.

‘தேவி, உனக்கு என்ன வேண்டும். தயங்காது கேள். கருவற்றிருக்கும் பெண்ணுக்கு அக்கால வேளையில் விசித்திரமான ஆசைகள் தோன்றுமாம்...’

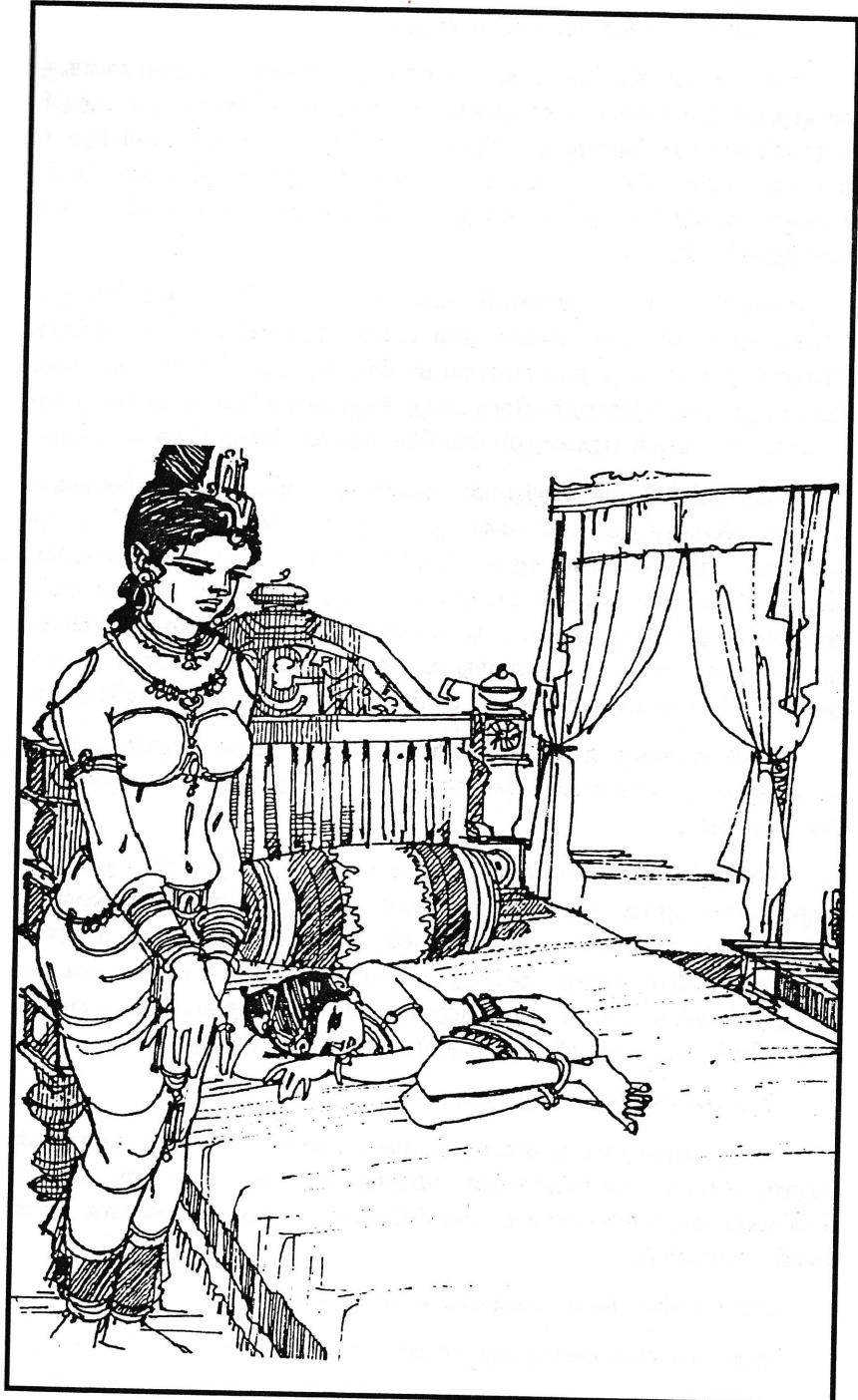
‘பெருந் தொகையான பிக் குக்ஞம் அருந் தி நானும் அருந்தக்கூடியதாக பெரியதோர் தேன் அடை வேண்டும் மன்னா...’. தன் முதல் ஆசையை அரசமாதேவி வெளிப்படுத்தினாள். மன்னன் நாடு முழுவதும் பறை அடித்து அறிவித்தல் செய்தான். உடைந்த கவிழ்ந்திருந்த படகு ஒன்றினுள் பெருந் தேன் அடை ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. விகாரமாதேவியின் ஆசை பூர்த்தியானது.

‘வேறென்ன வேண்டுந்தேவி...’

‘அநுராதபுரத்தின் தாமரைப் பொய்கைகளில் குறிப்பாக நகரத்தின் மேற்கு வாயில் பொய்கையில் வாடாத தாமரை மலர்கள் காடாக சிலிரத்துக் கிடக்கின்றனவாம். அவற்றினைப் பறித்து மாலையாக நான் அணிய வேண்டும்.’

காக்கவண்ணதீசன் மென்னகை புரிந்தான்.

‘இது நிறைவேறக்கூடியது ராணி... உடனடியாக என் நம்பிக்கைக்

குரிய படைத்தளபதி வேலுகமவை அனுப்புகிறேன். தேவையான தாமரை மலர்களை பறித்து வரச் செய்கிறேன். அவற்றினை மாலையாகக் கோர்த்து உன் ஆசையை நிறைவேற்றுகிறேன். ‘அத்துடன் மாலைகளை அணிந்ததால் பிரகாசிக்கும் உன் எழிலையும் பருகுகின்றேன்...’

‘நீங்கள் என் எழிலைப் பருகுங்கள். நான் பருகுவதற்கு எனக்கு ஒன்று வேணும்...’

‘சொல் ராணி...’ என்று வற்புறுத்தினான் மன்னன். விகாரமாதேவி சற்றுத் தயங்கி நின்றாள். பின்னர் கூறினாள்: ‘எல்லாள மன்னனின் படைத்தளபதி நந்தசாரதியின் தலையைச் சீவிய இரத்தம் தோய்ந்த வாளினைக் கழுவிய நீரினை நான் அருந்த வேண்டும்.’

காக்கவண்ணதீசன் ஒருகனம் திகைத்துப் போனான். அவனால் அவளுடைய வேண்டுதலை கிரகிக்க முடியவில்லை. அப்படியே சிலையாக நின்றிருந்தான்.

‘உண்மையாகத்தானா?’

‘சத்தியமாக...’ என்றாள் விகாரமாதேவி. அவள் விழிகளில் குரூரம் கொப்பளித்தது.

‘இவற்றினை நிறைவேற்ற முடியுமென்றால் நிறைவேற்றுங்கள் மகாராஜா... இப்படியான காரியத்தை ஆற்றக்கூடிய வீரர்கள் உங்களிடம் இல்லையா? பத்து மாபெரும் மல்லர்களையும் பத்தாயிரம் வீரர்களையும் எதற்காகச் சேகரித்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?’

‘சீலமே உருவான நீயா, மகாராணி இப்படிக் கேட்பது? ஊர்கள் தோறும் எத்தனை விகாரைகளை நீ நிறுவியிருக்கிறாய். சீலமயமான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஓவ்வொருநாளும் புத்தபிக்குக்கணக்கு தானம் செய்யாது உணவருந்த விரும்பாத நீயா இப்படிக் குரூர ஆசை கொண்டிருக்கிறாய்...? வேண்டாம் தேவி. இந்த ஆசையை விட்டுவிடு...’

விகாரமாதேவி விட்டுவிடத் தயாராகவில்லை. மன்னன் பணிந்தான்.

அவளுக்கு அந்தக்கணம் இப்பொழுதும் நினைவில் நிற்கிறது. வலக்கரத்தில் இரத்தம் தோய்ந்த வாஞ்சனும் இடக்கரத்தில் நந்தசாரதியின் சிருதனும் வேலசுமன வந்தான். அக்காட்சியைக் கண்டதும் ஒரு கணம் விகாரமாதேவி திடுக்கிட்டு விட்டாள். பின்னர் தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

‘அந்த மதிகெட்ட எல்லாளனுக்கு இது வேண்டும்.’

விகாரமாதேவி இப்பொழுதும் உப்பாகையில் சிந்தனைவயப்பட்டவளாக நின்றிருந்தாள். பணிப்பெண்கள் விளக்கேற்றும் பணியில் அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து இரு இளம்

பிள்ளைகள் ஓடிவந்தனர். பத்துப் பராயமும் எட்டுப் பராயமும் இருக்கலாம். தந்தையைப் போன்ற உடல் நிறமின்றித் தாயைப் போலச் செக்கச் செவேலன் விளங்கினர்.

‘அம்மா...’

விகாரமாதேவி திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனுடைய பிள்ளைகள். அணைத்துக் கொண்டு உச்சி மொந்தாள்.

‘அம்மா. இன்றைக்குச் சாப்பாட்டின் பின்னர் என்ன கதை கூறப்போகின்றீர்கள்?’ என்று காமினி அபயன் கேட்டான். சத்தாதீசன் தமையனையும் தாயையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான்.

‘இன்றைக்கு ஒரு கதை சொல்லேன். பொத்தவிகாரைக்கு எல்லாளத் தமிழன் செய்த அடாவடித்தனத்தைச் சொல்லேன். தன் தேரினைச் செலுத்தி பத்மசேத்தியத்தை அவன் தரைமட்டமாக்கிய கதையைச் சொல்லேன்...’ என்றாள் விகாரமாதேவி.

‘அவ்வளவு பொல்லாதவனா அந்தத் தமிழன்?’

‘ஆமாம்... புதல்வா?’ என்றாள் விகாரமாதேவி.

‘அவனைவிடக்கூடாது... அழித்து விடவேண்டும்’ என்றான் காமினி.

மகனை ஆர்வத்துடனும் அன்புடனும் ஏறிட்டாள் விகாரமாதேவி.

‘உருகுணையையும் இராசரட்டையையும் மகாகங்கை பிரிக்கின்றது, புதல்வா. மகாகங்கைக்கு அப்பால் பரந்து விரிந்த இராச்சியத்தினை எல்லாளன் தனதாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். மகா கங்கைக்குத் தெற்கேயுள்ள இந்தச் சிறிய அரசினை நாம் வைத்திருக்கின்றோம். ஒவ்வொருநாளும் பயத்துடனும் ஏக்கக்துடனும் தான் பொழுது நமக்கு விடிகிறது. எல்லாளன் எப்பொழுது எந்நேரத்தில் நம்மீது படையெடுத்து அச்சிறிய நிலத்தையும் அபகரித்துக் கொள்வானோ? அனுராதபுரத்தின் கடல் என விரிந்த பெரும் சைனியம் மகாகங்கையைக் கடந்தால் நாம் ஓடித்தப்பி ஓடக்கூட வழியில்லை. அப்படியே தெற்கே ஓடிச் சமுத்திரத்தில் குதித்து விடவேண்டியது தான். நமக்கேன் இந்நிலை? அனுராதபுரத்தின் சிம்மாசனம் எங்களுடையது. சிங்களக் குருதியோடுகின்ற உனக்குரியது. மறந்துவிடாதே புதல்வா. ஒரு நாள் நீ அதில் அமரவேண்டும். அமர்ந்து பொத்தமதத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்கின்ற பணியினைச் செய்வதோடு சிங்கள இனத்தின் உரிமையையும் நிலைநாட்ட வேண்டும்...’ காமினி அபயனைத் தன்னுடன் அணைத்தபடி விகாரமாதேவி கேட்டாள்.

‘செய்வேன், அம்மா...’ என்றான் அந்தப் பத்துவயதுச் சிறுவன்.

‘பசிக்கிறது, தாயே...’ என்று சத்தாதீசன் கேட்டதும், இரு புதல்வர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு உள் மண்பத்திற்குள் நுழைந்தாள். அங்கு

அவ்வேளை மன்னன் காக்கவண்ணதீசனும் உணவருந்த மண்டபத்திற்குள் பிரவேசித்தான்.

முவரும் உணவருந்த அமர்ந்து கொண்டனர். பணிப்பெண்கள் உணவு பரிமாறினர்.

‘தேவி, அகாசசேத்தியத்தின் கட்டிடப் பணிகள் நாளையுடன் பூர்த்தியாகின்றன. சங்கத்தினரிடம் கையளிக்க வேண்டியதுதான். நல்ல நாள் பார்க்கச் சொல்லவோம்...’ என்றான் மன்னன். பின்னர் தன்னிரு புதல்வர்களையும் நோக்கி, ‘அப்யா. தீசா நீங்கள் இருவரும் எப்பொழுதும் பொள்தத் சங்கத்தாருக் குப் பணிவாகக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும். எப்பொழுதும் இந்த நாட்டின் பாதுகாவலரான பிக்குகளின் வேண்டுதல்களை நிராகரித்துவிடிக்கூடாது. தில்ஸவிகாரை மகாதேரரின் வார்த்தைகளைச் சத்தியவாக்குகளாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இதனைச் செய்வீர்களா?’ என்று கேட்டான்.

காமினி அபயனும் சத்தாதீசனும் ஒருவரையொருவர் ஒருகணப் பொழுது பார்த்துக் கொண்டனர். ‘செய்கின்றோம் தந்தையே. தங்கள் விருப்பப்படி நடப்போம்...’

‘இன்னொரு வாக்குறுதியையும் நீங்கள் எனக்குத் தரவேண்டும். எக்காலத்திலும் சகோதரர்களாகிய நீங்கள் இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொள்ளக்கூடாது. ஒருவருக்கெதிராக ஒருவர் கரத்தில் ஆயுதம் ஏந்தக் கூடாது...’

‘அப்படியொருநிலை வரவே வராது... சத்தியம் தந்தையே! வேறு ஏதாவது வாக்குறுதி வேண்டுமா? நாங்கள் உங்களது வார்த்தைகளை மறுக்க மாட்டோம்’ என்ற காமினி அபயன் தந்தையை ஆவலுடன் பார்த்தான். காக்கவண்ணதீசன் தன்னிரு புதல்வர்களையும் பெருமித்துடன் ஏறிட்டான்.

‘இன்னொரு கோரிக்கையுண்டு, புதல்வர்களே. மகாகங்கை இப்பால் இருக்கின்ற இராச்சியம் எங்களுக்குப் போதுமானது. அதனால் தமிழர்களுடன் எக்காலத்திலும் நீங்கள் சண்டைக்குப் போகக்கூடாது.’

‘என்ன கூறுகிறீர்கள்?’ என விகாரமாதேவி பெருங்குரவில் குறுக்கிட்டாள்.

காமினி அபயன் தன் முன்னிருந்த உணவுத்தடினை அப்படியே எடுத்துத் தூரவீசிவிட்டுக் கோபத்துடன் எழுந்தான். அப்படியே தன் படுக்கையறைக்குள் நுழைந்து கட்டிலில் விழுந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து விகாரமாதேவி விரைந்து வந்தாள். கட்டிலில் காமினி அபயன் தன் கரங்களையும் கால்களையும் முடக்கியபடி படுத்திருந்த கோலம் அவளைப் பதறச் செய்தது.

சழராஜா எல்லாளன்

‘புதல்வா, இதென்ன கோலம்... ஏன் ஆத்திரப்படுகின்றாய்?... கால்களை நீட்டி வசதியாகப் படுத்துக் கொள் அபயா...’

‘அது எப்படிச் சாத்தியம் தாயே? வடக்கே மகாகங்கைக்கு அப்பால் தமிழரும் தெற்கே பொங்கும் சமுத்திரமும் நெருக்கும்போது நான் எப்படி என் கால்களை நீட்டி உறங்கமுடியும்?’

விகாரமாதேவி சிலகணங்கள் சிலையானாள். பின்னர் காமினி அபயனின் அருகில் அமர்ந்து வாஞ்சையுடன் அவன் மேனியை வருடிவிட்டான்.

அத்தியாயம்: 20

யுத்தம் வரும்

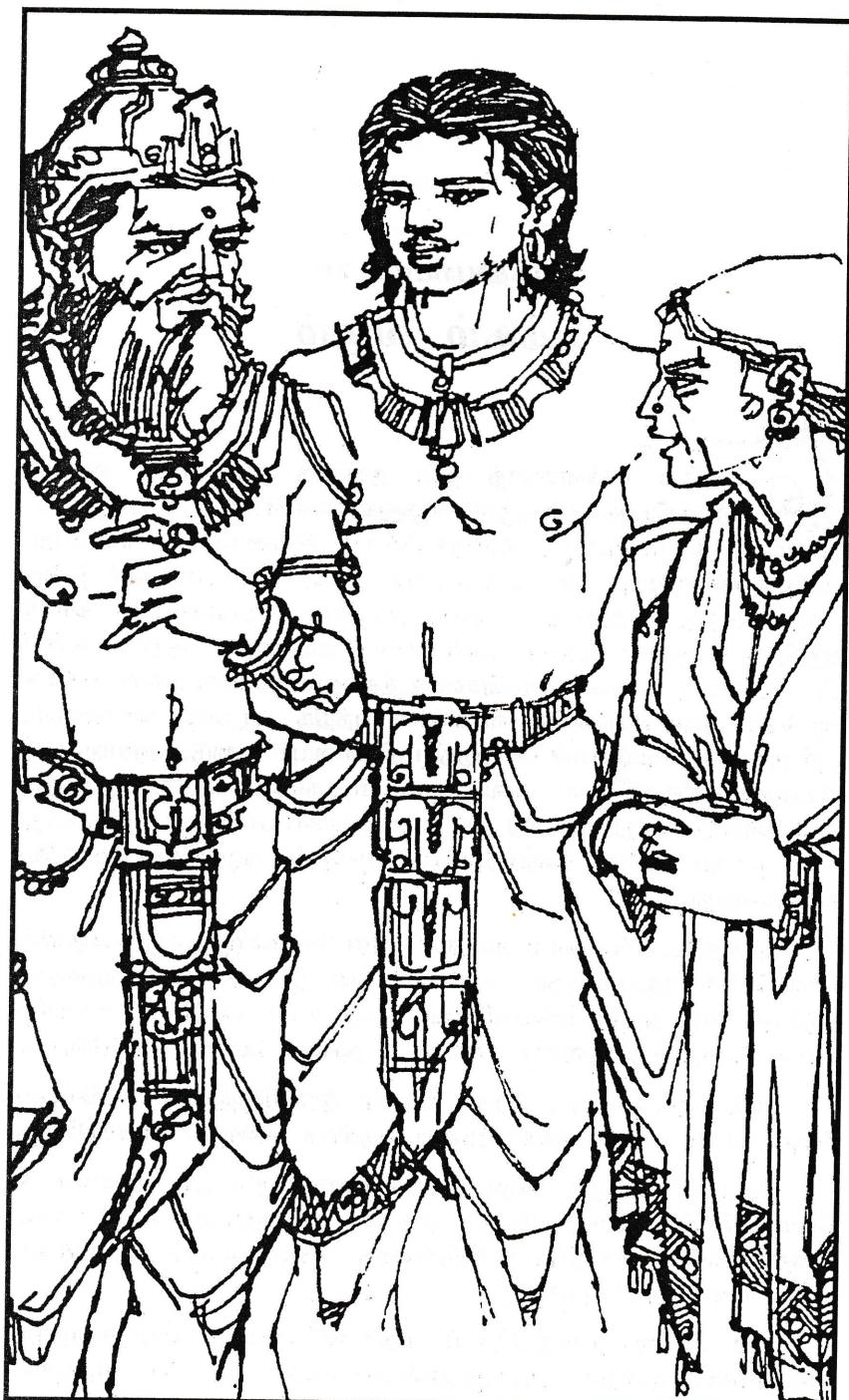
எல்லாள மன்னனைத் தன் தளராத விழிகளால் ஏறிட்டு நோக்கியபடி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள், பட்டத்துமகசி அரசமாதேவி. முந்நாட்போலவிருக்கின்றது இளமையும் வலிமையும் கம்பீரமும் கொண்டு கட்டிளாங் காளையாக விளங்கிய முடிமன்னர் இன்று நரை விழுந்து முதுமைக்கு அடையாளமான தாடிமீசையுடன் காட்சி தருகிறார். ஆனால் அதே வலிமையும் கம்பீரமும் சற்றும் குன்றி விடவில்லை. தன் மகன் இளவரசன் உத்தமனுக்குப் படைக்களப் பயிற்சி வழங்கிய சந்தர்ப்பங்களில் வாளினை ஏந்திக் கழற்றிய லாவகமும், குறி தவறாது வேலினைச் செலுத்திய திறனையும் கண்டு, அரசமாதேவி வியப்படைந்திருக்கிறாள். அவருக்குப் பிடித்தமான பட்டத்து யானை மகாபார்வதத்தின் மீது அமர்ந்து, ஆயுதபாணியாகிப் பயிற்சிகள் புரிந்தபோது மன்னருக்குப் பராயம் இருபது போன்றிருக்கும். அறுபதென எவருமே கூறவியலாது.

‘தந்தையே, தங்களை எவராலும் வெற்றி கொள்ளமுடியாது. தங்களின் வாள்வீச்சின் நுட்பங்களும், யானை மீதமர்ந்து படைக்களங்களைத் தடுத்தும் எதிர்த்தும் பிரயோகிக்கும் வன்மையும் வேறு எவருக்குமே வராது’ எனத் தந்தைளைத் தனயன் உத்தமன் மெச்சிக் கொள்வான்.

‘அவ்வாறில்லாவிடில் இந்தப் பெரும் இராச்சியத்தினை இவ்வளவு நீண்ட காலம் வைத்திருக்கமுடியாது, புதல்வா’ என்றாள் அரசமாதேவி.

‘தொடர்ந்தும் இந்த அனுராதபுரச் சிம்மாசனத்தில் தமிழ் மன்னராட்சி நிலைத்திருக்க வேண்டும். அதற்கான ஆயத்தநிலைகளில் நாம் இன்றில்லையோ என ஜயம் ஏற்படுகின்றது’ என இளவரசன் கூறியபோது எல்லாளன் குறுக்கிட்டார்.

‘ஏன் அப்படி என்னுகிறாய், புதல்வா? நமது அனுராதபுரத்துப் படைப்பலம் ஒன்றும் குறைந்துவிடவில்லை. வடக்கே ஈழவூரில்

பாலுக்கநாகனின் திரண்ட படை ஒன்றும் உள்ளது...’

‘என்றாலுத் தந்தையே, தெற்கே உருகுணை மன்னன் காக்கவன்ன தீசன் கடலாகத் தன் படைப்பலத்தைப் பெருக்கி வைத்திருக்கின்றான். உருகுணையின் சிற்றரசுகள் அனைத்தையும் தன் வசமாக்கி வைத்திருக்கின்றான். கலியாணதீசனின் மகன் ஒருவனுக்குத் தன் தங்கை சோமா தேவியை மணவினை செய்துள்ளான். சேரு அரசினை புனித யாத்திரை என்ற பெயரில் திக்கிலஜயம் ஒன்றினை மேற்கொண்டு தனதாட்சிக்குட்படுத்திக் கொண்டுள்ளான். நமது ஆட்சிப்பரப்பின் எல்லைக்கு அண்மைய சிற்றரசு அது! உத்தமன் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனான்.

‘புஜபல பராக்கிரமங்கள் வாய்ந்த பத்து மல்லர்கள் பத்துப் படைப் பிரிவுகளுக்குத் தளகர்த்தர்களாக உள்ளனர். ஓவ்வொரு படைப்பிரிவிலும் ஆயிரம் வீரர்கள் உள்ளனராம், தந்தையே. ஒற்றர்கள் தகவல்கள் தந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்’.

‘எங்கள் படையிலும் அவ்வாறான தளகர்த்தர்கள் உள்ளனர், புதல்வா’.

‘உண்மை... மகாகொத்தர், உண்ணாமன், திக்கஜன், சிறியமாமனார் எனவுள்ளனர். ஆனால், அவர்கள் உங்களைப்போல வயதானவர்கள்...’

‘வயதாகியிருக்கலாம், புதல்வா. ஆனால் வலிமை சிறிதும் குறைந் தவர்களல்லர். கிழிச்சிங்கங்கள்... உன் மாமன் மகாகொத்தனின் கரத்து வாளினை பயிற்சியின்போது கூட உண்ணால் எப்பொழுதாவது அவன் கரத்திலிருந்து விலக்க முடிந்துள்ளதா?’

‘மன்னியுங்கள் தந்தையே, எங்களது தளகர்த்தர்களின் பராக்கிரமத்தை நானும் சற்றும் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. ஆனால், உருகுணை மன்னனின் தளகர்த்தர்களான நந்தமித்ர, சூரநிமில, மகாசோன, கொத்தம் பாரா, தேர புத்தாய, பாரானா, கஞ்சதேவா, புஸ்ஸதேவா, காய்கிபவலா, வேலுசமண என்போரது வீரத்திறனங்கும் பேசப்படுகின்றது தந்தையே!’

‘மக்களை உள்ளீதியாகப் பலவீனமடையச் செய்வதற்கு இப்படியான கதைகள் பரவுவது சகஜம் உத்தமா...’

உத்தமன் எல்லாளனை ஏறிட்டான். பின்னர், ‘நமது நிகரில்லாத தளபதி நந்தசாரத்தியின் தலையை அந்த மல்லர்களில் ஒருவனான வேலுசமண துண்டித்து எடுத்துச் சென்றுள்ளான்’.

எல்லாளனின் வழிகள் சிவப்பேறின. சற்றுச் சீற்றத்துடன் மகனைப் பார்த்தார். பார்வையின் காங்கையைத் தாங்காது உத்தமன் தாயை நோக்கினான்.

‘வேலுசமணவை வீரன் என்று கூறாதே, உத்தமா? அவன் பெரும்

கோமை. வஞ்சகத்தினால் நந்தசாரதியைக் கொண்ற கயவன். நமது குதிரைகளைப் பராமரிக்கும் பணியில் இணைந்துகொண்ட வேலுசுமண், ஒருநாள் எமது வேகம் மிக்க புரவியான வெகாவை நந்தசாரதியின் முன்னாலேயே திருடிக்கொண்டு ஓடினான். அவனைப் பிடிக்க தன்னந் தனியாக நந்தசாரதி தன் குதிரையில் தொடர்ந்தான். காட்டுப்பாதையில் மறைந்து நின்ற வேலுசுமண், வேகமாகப் புரவியில் வந்த நந்தசாரதியின் தலையைத் தன் வாளினை வீசித் துண்டித்துவிட்டான். இது நயவஞ்சகர் களின் செயல், உத்தமா. எல்லாளனின் தளகர்த்தர்களின் வீரத்தை இந்த நாடே அறியும். அவர்களுக்கு நிகராக உருகுணை மன்னன் பத்து மல்லர்களை உருவாக்கியுள்ளான். வீரம் என்பது உடல் தோற்றுப்பொலிவி வில்லை. அது நெஞ்சுரத்திலிருக்கிறது’.

‘அன்றே உருகுணையீது நாம் படையெடுத்திருக்க வேண்டும், தந்தையே’.

எல்லாளனின் உதடுகளில் மென்னகை கீறிட்டது. தன் வலக்கரத்தால் மைந்தனின் தோளைப் பரிவுடன் பற்றிக் கொண்டார்.

‘யுத்தம் செய்வது என்று முடிவு எடுப்பது பெரியதொரு விடயம் உத்தமா. எதிரிகளைத் தாக்கி அவன் நாட்டை அழித்து அப்பாவி மக்களைப் பரிதவிக்க வைக்க முடிவு செய்யமுன், யுத்தத்திற்கான காரணம் சரியானதாக இருக்கவேண்டும். வேலுசுமணை என்ற ஒருவனுக்காக உருகுணை மீது படையெடுப்பதா? அது ஏற்ற காரணமாகாது... யுத்தம் என்றுமே கூடாது புதல்வா! மகாகங்கைக்கு அப்பாலுள்ள அரசுகளை நான் விரும்பியிருந்தால் என்றோ எனதாட்சியின்கீழ் கொண்டு வந்திருப்பேன். எங்களுக்கு இந்த நாட்டில் இருக்கின்ற அதே உரிமை, சிங்களவர்க்குமுள்ளது. அவர்கள் ஆஸ்வதற்கும் இராச்சியம் தேவை! இந்த நியாயத்தை நீ புரிந்துகொள்’.

‘காக்கவண்ணதீசன் படைபலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறானே, தந்தையே?’

‘ஆயுதபலத்தை அதிகரிப் பதும் சமாதானத் திற்கு என்று எண்ணிக்கொள். தனது இராச்சியத்தை, தனது ஆஸ்பலத்தையும், தன் மக்களின் சுதந்திரத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்கின்ற உரிமை உருகுணை மன்னனுக்குண்டு. அதற்காகப் போராடுகின்ற உரிமையும் அவனுக்குண்டு. காக்கவண்ணதீசனை நான் சரியாகப் புரிந்து கொண்டுள்ளேன். உருகுணை அரசைப் பலமான இராச்சியமாக வைத்திருக்க அவன் விரும்புகிறான். தமிழர்மீது எப்பொழுதும் சண்டைக்குப் போகக்கூடாது எனத் தன் புதல்வர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறான். தன் புதல்வர்களை ஒன்றாக அரண்மனையில் வைத்திருக்காது, முத்த மனைவி ஸ்வர்யாவின் புதல்வனான திக்காபயனை மகாகங்கைக் கரையின் எல்லைக்

காவல்படைக்குத் தளபதியாக நியமித்துள்ளான். இரண்டாவது மனைவி விகாரமாதேவியின் முத்த புதல்வனான காமினி அபயனை உருகுணையின் யுவராஜாவாக்கியுள்ளான். இரண்டாவது மகன் சத்தாத்சனை தீசவாவிப் பிரதேசத்தில் விவசாயத்தை மேம்படுத்தும் பணியில் நியமித்துள்ளான். பொருளாதாரப் பலத்திலும், இராணுவப்பலத்திலும் சமவலுவைப் பேண உருகுணை மன்னன் விரும்புகிறான்'.

'யுவராஜாவாக வரவேண்டியவன் திக்காபயன் அன்றோ?

'திக்காபயன் சத்திரியகுலப் பெண்ணின் மகன்'

'இதில்தான் எனக்கு ஜயம், தந்தையே! இனத்தையும் மதத்தையும் இணைத்து, எமக்கெதிரான பெரும் யுத்தம் ஒன்றிற்குக் காக்கவண்ணத்தீசன் அத்திவாரம்கிட்டு வருகிறான். அதற்காகவே தன் புதல்வன் காமினி அபயனுக்கு எதிர்மறையான உபதேசங்கள் மூலம், தமிழர்களுக்கு எதிரான யுத்தம் ஒன்றிற்குத் தயாரித்து வருகின்றான்' என்றான் திடமாக உத்தமன்.

எல்லாளன் மீண்டும் புன்னகைத்தார்.

'அவ்வாறாயின் நாமும் தயாராகுவோம்'.

அத்தியாயம்: २१

துட்டகரமினி

இரு மழைக்காலத்தின் மாலைப்பொழுதில் தன் சயன் அறையை நாடி வந்த உருகுணையின் மாமன்னன் காக்கவண்ணதீசன் திடெரென மயக்கமுற்று, மஞ்சத்தில் சாய்ந்தான். கூடவே மன்னருடன் வருகை தந்த மகாராணி விகாரமாதேவி பதறிப்போய் அரச வைத்தியருக்கு ஆள் அனுப்பி வைத்தாள். உருகுணை மன்னனின் இறுதிகாலம் மிகவும் தூயரமானதாக அமைந்தது. அரச குடும்பத்தில் நிகழ்ந்தேறிய சம்பவங்கள் காக்கவண்ணதீசனை மிகவும் கலக்கமுற வைத்துவிட்டன.

காமினி அபயனுக்கு யுவராஜப்பட்டம் குட்ட காக்கவண்ணதீசன் முடிவு செய்திருந்த நாளுக்கு முதல்நாள் கிரிந்தையில், தன் தாய் ஸ்வர்யாவின் தந்தையும் தனது பாட்டனாருமான மகாதீசனுடன் தங்கியிருந்த திக்காபயன், கம்பீரமான வாலிபனாகத் தன் சிறு பரிவாரங்களுடன் குதிரையில் வந்து மகாகமத்தின் அரண்மனைக்குள் நுழைந்தான். தன் முன் வந்து வணக்கம் செலுத்திய போது தனது முதல் மனைவி ஸ்வர்யாவுக்குப் பிறந்த முத்த புதல்வன் திக்காபயனை உடன் மன்னனால் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. சற்று நேரக்கழிவு தேவைப்பட்டது.

தன் முன் கம்பீரமாக நின்றிருந்த திக்காபயனை மன்னன் ஏறிட்டு நோக்கினான். உத்தரத்தைத் தொட்டுவிடுமாப் போன்ற நெடிய வலிய தோற்றம். தலைமயிர்கள் அவன் தோள்களில் அலையெறிந்தன. அவற்றினை அடக்கித் தன் நெற்றியில் சிரசப்பட்டியொன்றினை வலது காதுப்பக்கத்தில் முடிந்திருந்தான். குதிரைச் சவாரிக்கு வாய்ப்பாக முழங்கால் வரை அரையில் பஞ்சக்ச்சமாக கட்டிய சேலையை இடுப்புப்பட்டைடும் ஊருதாமழும் பிணைத்திருந்தன. உதர பந்தமும், தங்க மாலைகளும் கழுத்தில் இருந்து மார்பில் புரண்டன. மார்பிற்குக் குறுக்காக உத்தரியம் தோளில் சரிந்து கிடந்தது. இடையில் நீண்ட வாள் தொங்கியது.

‘திக்காபயா... என் மகனே...’ எனக் காக்கவண்ணதீசன் தன்னுடன் அவனைத் தழுவிக் கொண்டான். தந்தையின் ஆர் அணைப்பினை திக்காபயன் தடுக்கவில்லை. அவனும் நெகிழ்ந்து போனான்.

‘இந்நேரத்தில் உன் வருகை எனக்கு வியப்பைத் தருகின்றது’

‘தந்தையைக் காண வருவதற்கு மகனுக்கு காலவேளை இருக்கிறதா, தந்தையே!’

‘இல்லை அபயா! ஆனால் ஒரு தந்தையைக் காணும் முறையிலா நீ வந்திருக்கிறாய்! சிறு சைனியம் ஒன்றுடன் கிரிந்தையிலிருந்து வந்திருக்கிறாய். தேர்ந்தெடுத்த நாறு வீரர்களுடன் ஆயுதபாணியாக வந்திருக்கிறாய்’

‘தந்தையே, இது என்ன பேச்சு? இவ்வாறான சந்தேகப் பார்வை உங்களுக்கு வரக்கூடாது. உருகுணையின் பாரிய சைனியத்தின் ஒரு சிறு பகுதிதான் எனது... ஏன் தந்தையே, உங்களுடைய மற்றைய இரு புதல்வர்களான காமினியும், தீசனும் தமக்கென படையணிகளைக் கொண்டிருக்கவில்லையா? தீசன் தனது சேனாவீரர்களுடன் மேலதிகமாக உங்களால் வழங்கப்பட்ட ஆயிரம் சேனாவீரர்களுடன் தீகவாவியில் தங்கியிருக்கிறான். விவசாய நடவடிக்கைகளை கவனிப்பதற்காக என்ற பெயரோடு! ஆனால் அவன் உருகுணையின் கிழக்குப் பகுதி முழுவதை யும் தன் எண்ணப்படி ஆட்சி புரிகிறான். இந்திலையில்... உருகுணையின் அரியணைக்குரிய இளவரசனாக முத்தவன் நானிருக்க, நீங்கள் தமிழ் காமினி அபயனுக்கு யுவராஜா பட்டம் வழங்க இருக்கிறீர்கள்’ திக்காபயனின் குரலில் வெறுப்பும் கோபமும் சிறிது கோடிட்டது.

காக்கவண்ணதீசன் கவலையோடு தன் மைந்தனை விழிகளை உயர்த்திப் பார்த்தான்.

‘திக்காபயா, அரசியல் சூதாட்டத்தை நீ புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மகாகங்கைக்கு அப்பாலுள்ள பரந்த பிரதேசத்தைத் தமிழர் ஆள்கிறார்கள்.’

‘இல்லைத் தந்தையே, எல்லாளன் ஆள்கிறான்.’

‘இரண்டும் ஒன்றுதான். எல்லாளனை சாதாரணமான அரசனாகக் கருதாதே. அனுராதபுரத்தை மட்டுமன்றி மக்களின் மனங்களை வெற்றி கொண்ட மாமன்னன் அவனுக்கு ஆதரவான சிங்கள மக்களின் கவனத்தை எம்பக்கம் திருப்புவதற்கு, உருகுணையின் அரியாசனத்தில் காமினி அபயன் தான் அமரவேண்டும்!’

‘எனக்கு அந்த உரிமையில்லையா?’

‘அனுராதபுரத்து அரச பரம்பரையில் வந்த ஒருவனுக்கே அந்த உரிமையுண்டு, புதல்வா! நீ கதிர்காமச் சத்திரிய வம்சத்தில் வந்த

ஸ்வரியாவின் மகன்... தமிழ் குருதி உன் நாளாங்களில் ஒடுகிறது. ஸ்வரியா என் முத்த ராணி ஆயினும், அவள் பெளத்த மதத்தில், சங்கத்தில் பூரணமாக நம்பிக்கை வைத்தவால்லன். அவள் தந்தை மகாதீசன். மகாதீசனின் தந்தை தர்மராஜா. என் தந்தையின் வாருங்கிரையான தர்மராஜாவின் சகோதரர்கள் அனைவரும் கதிர்காமச் சத்திரியர். பைசாச மதத்தை நம்புவார்கள். ஸ்கந்தனையும் லிங்கத்தையும் வழிபடுவார்கள். அந்தப் பரம்பரையில் வந்த உன்னை உருகுணை மக்களோ, அனுராதபுர மக்களோ ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள், திக்காபயா...’ காக்கவண்ணதீசன் வெகு சிரமத்துடன் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

‘நான் உங்கள் மகன், தந்தையே!’

‘அதை நான் மறக்கவில்லை, திக்காபயா. உன் தந்தை கட்டளையிடுகின்றேன். என் முடிவில் தலையிடாதே... விகாரமாதேவியின் முத்த மகன் அபயனுக்கே இலங்காபுரி உடைமை... அவனே அரியணைக்குரியவன்...’

‘அப்பொழுது என் நிலை?’

காக்கவண்ணதீசன் திடமாகக் கூறினான்.

‘உனக்கும் ஓர் ஆட்சிப்பரப்புத் தருவேன். உருகுணையின் மகாமன்னாக முடிகுடவிருக்கும் காமினி அபயனுக்கு அடங்கிய ஆட்சிப்பரப்புக்கள் அவை. உருகுணையின் கிழக்குப்பகுதி தீவாவிப் பிரதேசத்தை சத்தாதீசன் நிர்வகித்து ஆள்வது போல, திக்காபயா, உனக்கும் ஒரு பிரதேசம் தருகிறேன். மகாகங்கைக்குக் கிழக்கே கச்சதீர்த்தத்திற்கும் நாலிசேயா விற்கும் இடைப்பட்ட பதினாறு கிராமங்கள் அடங்கிய ஆட்சிப்பரப்பை உனக்குத் தருகின்றேன். அதற்குத் திக்காபயகல என நாமமிடுகின்றேன். திக்காபயா, நாளையே அதற்கான பட்டயம் எதித் தரப்படும். திருப்திதானா, திக்காபயா?’

காக்கவண்ணதீசனின் முடிவை மாற்றமுடியாது. பல்லாயிரக்கணக்கான சேனா சமுத்திரத்திற்கு எதிராக அவனால் தன் நூறு வீரர்கள் கொண்ட படையணியால் எதுவும் செய்துவிட முடியாது. நீண்ட யோசனையின் பின்னர் காக்கவண்ணதீசனின் முடிவைத் திக்காபயன் ஏற்றுக்கொண்டு விடை பெற்றான்.

முத்த புதல்வன் திக்காபயனால் உருவாகிய பிரச்சனைக்குச் சூழகமாகத் தீவு கண்ட உருகுணை மன்னால், காமினி அபயனால் ஏற்படுத்தப்பட பிரச்சினைக்குத் தீவு காண முடியவில்லை. யுவராஜாவாக பட்டம் குட்டப்பட்ட காமினி அபயன், மகாகங்கையின் வலதுகரைப் பிரதேசமான கச்சதீர்த்தத்திற்கு (காசா தோட்டை / காசபர் வதம்) சிறு படையுடன் அனுப்பி வைக்கப்பட்டான். மகாகங்கையின் வலதுகரைக் காவலரண்களைப் பலப்படுத்துமாறு அவன் பணிக்கப்பட்டான். கச்சதீர்த்த

தைப் பலமான அரணாக்கி அவ்விடத்தில் பாசறை அமைத்துக்கொண்ட காமினி அபயன், மூன்று தடவைகள் தந்தைக்கு ஒலையனுப்பினான்.

‘தந்தையே, மகாகங்கையைக் கடந்து எல்லாளனின் ஆட்சிப் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்ற அனுமதி தாருங்கள். தமிழரின் ஆதிக்கத்தை இந்தச் சிங்கள தேசத்திலிருந்து துடைத்தெடுக்க உடன் அனுமதி தாருங்கள்.

காக்கவண்ணதீசன் அனுமதி வழங்கவில்லை. அவனுக்குத் தெரியும். தமிழர்கள் மீதான படையெடுப்பிற்கு இன்னமும் காலம் கனியவில்லை என்பது மகாசங்கத்தின் அனுமதியும் ஆசீர்வாதமும் பெறப்பட வேண்டும். நீதி தவறாது சொங்கோல் செலுத்தும் எல்லாளனின் ஆட்சியில் மக்கள் வெறுப்படையத்தக்க சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும். இப்பொழுது படையெடுத்தால் இருக்கின்ற உருகுணையையும் இழந்துவிட நேரிட்டு விடும். ரதகஜதூரக பதாதிகளுடன் பெருகி நிற்கும் எல்லாளனின் சேனா சமுத்திரத்தின் முன் பத்து மாமல்லவர்களுடனான பத்து ஆயிரம் வீரர்கள் எதிர் நிற்க இயலுமா?’

‘அவசரப்படாதே, காமினி எமக்கு மகாகங்கைக்கு ‘இப்பாலுள்ள பிரதேசமே போதுமானது’ எனக் காக்கவண்ணதீசன் பதிலனுப்பி வைத்தான். மூன்று தடவைகளும் அதே பதிலையே அனுப்பி வைத்தான். காமினி அபயனின் நாக்கிலும் சொல்லிலும் சனி குடிகொண்டது.

எனது தந்தை ஆண்மகனேயல்லர். அவர் கோழை. அவர் ஒரு பெண்... இந்தச் சேலையையும் இந்த அணிகலன்களையும் அணியவே தகுதியடையவர். இவற்றை அவரிடம் சேர்ப்பியுங்கள்’ என்ற செய்தியோடு, பெண்களுக்கான ஆடையனிகளை அனுப்பி வைத்தான்.

காக்கவண்ணதீசனின் விழிகள் கோபத்தாலும் அவமானத்தாலும் கனன்றன. நம்பிக்கைக்குரிய தன் வீரர்களை அழைத்து ‘அந்தத் துஷ்டனைப் பிடித்து வாருங்கள்! மன்னனை அவமதித்த காமினி அபயன் பெரிய துஷ்டன்... உடனே பிடித்து சங்கிலியாற் பினைத்து என் முன் அந்தத் துட்டகாமினியை நிறுத்துங்கள்...’ எனக் கட்டளையிட்டான்.

இந்தக் கட்டளையுடன் அரண்மனை திரும்பிய காக்கவண்ணதீசன், தளர்ந்து போனான். சயன் அறையில் மஞ்சத்தில் துவண்டு சரிந்தான். கவலையோடு விகாரதேவி மன்னன் அருகில் அமர்ந்திருந்தாள். நினைவு திரும்பும் வேளைகளில், ‘தேவி, காமினி துஷ்டன்... அவனிடம் உருகுணையின் இந்தச் சிம்மாசனத்தை ஒப்படைத்து விடாதே. தீசன் நல்லவன். சந்தாதீசனிடம் உருகுணையை ஒப்படை...’ என்றான்.

‘தமிழர்களை வெற்றிகொண்டு பெளத்தத்தின் மேன்மையையும் சிங்கள இனத்தின் மேன்மையையும் சிங்கள இனத்தின் உரிமையையும் நிலைநாட்டுந் தகுதி காமினிக்கு மட்டுந்தான் இருக்கிறது, சுவாமி’ என

விகாரமாதேவி புலம்பினாள்: ‘நீங்கள் உருகுணையில் பெருஞ் சைனியத்தை உருவாக்கி வைத்திருப்பது உருகுணையின் பாதுகாப்பிற்கு மட்டுமல்லவென்பது எனக்குத் தெரியும், சவாமி. இந்தப் பெரும் சைனியத்தை வழிநடத்திச் செல்லக்கூடிய வீரமும் துணிச்சலும் நீங்கள் வருணிக்கும் அந்தத் துட்டகாமினிக்குத்தான் உள்ளன, சவாமி’.

காக்கவண்ணத்சன், தன் மனைவியைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். விழிகள் நிரந்தரமாகவே மூடிக்கொண்டன.

அத்தியாயம் 22

கதி

ப னிக்குளிர் நீங்காத அதிகாலைப் பொழுதில், தாழ்முகில் படர்ந்த வயற்பரப்பில், திமில்கள் உயர்ந்த வெண்ணிற ஏருதுகள் பூட்டிய கலப்பையை இடக்கரத்தால் இறுகப்பற்றி, ஆழ உழுது கொண்டிருந்தான் துட்டகாமினி அபயன். நீரில் குழந்திருந்த வயற்சேற்றில் அவனது பாதங்கள் அழுந்திச் சிவந்தன. முறுக்கேறிய அவனது உடலில் வியாவை துளிர்த்திருந்தது. வயல் வரம்புகளை வெட்டித் தூப்புரவு செய்துபடி தொழிலாளர் பலர் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனையே கண்கொட்டாது பார்த்தபடி களமேட்டில் அழகிய கன்னியொருத்தி நின்றிருந்தாள்.

மெலிந்த, சிவந்த, உயர்ந்த தோற்றம். உடுக்கென ஓடுங்கிய இடை. கச்சைக்குளடங்கிய பொங்கிப் பூரித்த கொங்கைகளைப் பட்டு உத்தரியத்தால் போர்த்திருந்தாள். கழுத்தில் ஆரங்களும் கைகளில் வளையல்களும் அணிந்திருந்தாள். கவர்ச்சியும், காண்போரை மறுபடியும் பார்க்கத் தூண்டும் ஈர்ப்பும் கொண்ட அவள் முகத்தில் மைத்திய விழிகள் காந்தமென விளங்கின.

‘போதும்...போதும்... கலப்பையைக் கொடுத்துவிட்டு மேலே வாருங்கள்...’ எனக் களத்துமேட்டில் நின்றபடி அவள் குரல் தந்தாள். துட்டகாமினி அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

‘கொஞ்சம் பொறு கதி! இன்னொரு பாத்தி உழுதுவிட்டு வருகின்றேன்’

‘உங்களுக்கு ஏன் இந்த வேலை? வயல் வேலைகளைச் செய்வதற்கு நூற்றுக்கணக்கான பணியாட்கள் இருக்கிறார்கள்...’ என்று மீண்டும் கதி சத்தமிட்டாள்: ‘போர்வீரன் ஆயுதப் பயிற்சிதான் செய்ய வேண்டும்’.

துட்டகாமினி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். தந்தையினால்

வழங்கப்பட்ட தண்டனைக்குள்ளாக விரும்பாது அவன் தன் சைனியத்தை மகாகங்கைக் கரையில் இருத்திவிட்டு தன்னந்தனியாக மலைநாட்டுக்கு ஒடிவந்தான். கொத்மலைப் பிரதேசத்தைத் தன்னுறைவிடமாக்கிக் கொண்டான். கொத்மலைக் கிராமத் தலைவன் இல்லத்தில் தங்குகின்ற வாய்ப்பு அவனைத் தேடிவந்தது.

மகாகங்கையின் வலதுகரையோரமாகக் காசாபர்வத்திலிருந்து புரவியில் பயணப்பட்டுக் கொத்மலைப் பிரதேசத்திற்குள் நுழைந்து பிரதான சாலையில் ஏறியபோது, நடுச் சாலையில் ஒரு பல்லக்கு இறக்கப்பட்டிருப்பதையும், பல்லக்குக்காவிகள் நால்வரும் ஆயுதம் தாங்கிய இருவரால் ஒரு பக்கத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதையும் கண்டான். வாளேந்திய மூவர், பல்லக்கினைச் சூழ்ந்து நின்று அதனுள் அமர்ந்திருந்த இரு பெண்களின் ஆபரணங்களை அபகரிக்க முயல்வதையும் கண்ணுற்றான். பல்லக்கிலிருந்த பெண்கள் ‘வீஸ்’ லென அலறினார்கள். புரவியிலிருந்து குதித்த துட்டகாமினி, தன் வாளை உருவிக்கொண்டு பாய்ந்தான். கொள்ளையர்கள், ஜவராலும் அவன் வாள்வீச்சுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. மரணகாயத்தை ஏற்படுத்தாது, சிறிய காயங்களால் உடல் ஊனமுற்ற அவர்கள், பயத்தோடு காட்டிற்குள் புகுந்து மறைந்தார்கள். பல்லக்கிலிருந்து பெண்கள் நிம்மதியுடன் கீழிறங்கி துட்டகாமினியை மரியாதையுடனும் நன்றியுடனும் நோக்கினர்.

‘நன்றி, மாவீரே, நான் கொத்மலைக் கிராமத்தலைவர் கிரிமித்ராவின் மனைவி. இவன் எங்கள் மகள் கதி... தாங்கள்..’ என அப்பெண்களில் வயதான முதாட்டி துட்டகாமினியை வினாவினாள். துட்டகாமினி, இருவரையும் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். கதியின் மீது படர்ந்த விழிகளை வெகு சிரமப்பட்டு விலக்கிக் கொண்டான். ஆயுதங்களோடு தன் வாழ்வின் பகுதியைக் கழித்துவிட்ட துட்டகாமினியின் நெஞ்சினைக் கதி என்ற அழகியின் விழி அம்புகள் ஊடூருவின. அவற்றினைத் தடுக்க வழியறியாது இதயத்தில் அவற்றினைத் தாங்கிக் கொண்டான்.

‘மாவீரே, நீங்கள் யார்?’ கிரிமித்ராவின் மனைவியாரின் வினா மீண்டும் எழுந்தது.

‘நான் காமினி... என்பெயர் காமினி... உருகுணை மன்னர் கவுந்ததீசனின் படைவீரர்களில் ஒருவன்... ஓர சாதாரண படைவீரன்...’ என்றான் துட்டகாமினி.

‘சாதாரண படைவீரனே இவ்வாறான மாவீரனாக இருப்பாராயின், எங்கள் மன்னரின் உருகுணைப்படை எவ்வளவு பலமானது... எவ்வளவு திறன் வாய்ந்தது என நினைக்க வியப்பாகவிருக்கிறது...’ என வியந்து கொண்டாள் கதி. ‘வீரே, நாங்கள் இங்கு வந்ததன நோக்கம்...?’

‘நிச் சயமாகத் தங்களைக் காப்பாற்றுவதற் காகவல்ல...

இப்பிரதேசத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருக்குமாறு உருகுணை மன்னான் பணிப்பு காரணம் அரசியல் சார்ந்தது கூறுவதற்கு இல்லை...’ என்றான் துட்டகாமினி.

‘மகிழ்ச்சி, காமினி. தங்களுக்கு ஆட்சேபணையில்லையென்றால் எமக்குச் சொந்தமான மனையொன்றில் தாங்கள் விரும்பிய காலம்வரை தங்கலாம்...’

அவ்வாறே நடந்தேறியது. கொத்மலைக் கிராமத்தலைவன் கிரிமித்ரா, துட்டகாமினிக்குத் தேவையான வசதிகள் அனைத்தையும் செய்து கொடுத்தான். துட்டகாமினி, கொத்மலைப் பிரதேசத்திலிருந்து பத்து வலிமையான இளைஞர்களை முதலில் ஒன்றுசேர்த்து அவர்களுக்கு ஆயுதப்பயிற்சி வழங்கியபோது, கிரிமித்ரா வியப்படைந்தான். அப்பத்து இளைஞர் ஒவ்வொருவரும் இன்னும் பத்துப்பேர் வீதம் பயிற்சி கொடுத்தபோது அதிவியப்படைந்தான்.

‘காமினி, இவை ஏன்?’ எனக் கேட்கவும் செய்தான்.

‘தமிழராட்சியை இலங்காபுரியிலிருந்து அழிப்பதற்காக... உருகுணையின் பாரிய சைனியம், மகாகங்கையைக் கடந்து தமிழர் இராச்சியத்தினுள் புகும்போது, கொத்மலை வீரர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்து தமது இனத்தினது உரிமையையும், பௌத்த மதத்தினது மேன்மையையும் முன்னெடுத்துச் செல்வார்கள்...’ துட்டகாமினியின் விழிகள் கணன்றன. கிரிமித்ரா அவனை அன்போடு தழுவிக் கொண்டான்.

‘உம்போன்ற வீரர்கள் இருக்கும்போது, வெற்றி நிச்சயம். இழந்த இராச்சியத்தை மீளப் பெறுவதில் ஜயமில்லை’ என்றான் கிரிமித்ரா.

கொத்மலையில் கரந்தறைந்த காலத்தில் துட்டகாமினி தனக்கென ஒரு சிறுபடையனியை உருவாக்கிக் கொண்டான். களபபிற்சியில்லாத வேளைகளில், சாதாரண குடிமகன்போல விறகு பிளக்கவும், உலைக்களத்தில் வாள், வேல் செப்பனிடவும், வயலிலிறங்கி வேலை செய்யவும் அவன் தயங்கியதில்லை.

அவனைக் கிரிமித்ராவுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. அவன் மகள் கதிக்கு மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது.

நல்லவொரு நாளில் இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். இன்று வயல்வெளியின் களத்து மேட்டில் நின்றபடி, கதி உரிமையோடு தன் கணவனை அழைத்தாள்.

‘கானும் வாருங்கள்...’

‘சரி வா, கதி போவோம்...’

துட்டகாமினி தன் புரவியில் ஏறிக்கொண்டு அவனைத் தூக்கி,

முன்னால் இருத்திக் கொண்டான். அவர்கள் கிராமத்தலைவனின் மனையை அடைந்த போது, தனகர்த்தன் சூரநிமலன், தன் பரிவாரங்களுடன் காத்திருந்தான். கொத்மலைத்தலைவன் கிரிமித்ராவும் அவன் சுற்றமும் வியப்புடன் நின்றிருந்தார்கள்.

தூட்டகாமினி அவ்விடத்திற்கு வந்தபோது, ‘யுவராஜா காமினி அபயன் ஜயவெவ...’ என்ற வாழ்த்தொலி கிளம்பியது. அவன் கதியைப் பக்குவமாகத் தரையிலிருக்கிவிட்டு, புரவியிலிருந்து குதித்தபோது சூரநிமலனும் பரிவாரத்தினரும் முழந்தாளிட்டு வணக்கம் செலுத்தினர். கொத்மலைத்தலைவன் கிரிமித்ரா, கலங்கிய விழிகளோடு முழந்தாளிட்டான். தூட்டகாமினி விரைந்து சென்று, கிரிமித்ராவைத் தூக்கி, ‘தாங்கள் என் மனைவியின் தந்தை’.

‘நங்கள் எங்களது மன்னர்...’ ‘ஆனால் உங்கள் மகளின் கணவன்.’

எதுவுமே புரியாமல் கதி, கலங்கி நின்றிருந்தாள். தூட்டகாமினி அவன் அருகில் வந்து அணைத்து, ‘தேவி... நான் யாரென்பதை உனக்குக் கூடத் தெரிவிக்கவில்லை. மன்னித்துக்கொள். நான்டைந்த பெருஞ்செல்வங்களுள் தலையாய் செல்வம் நீதான்’ என்றாள், கதி. கணவனைக் கலங்கிய விழிகளுடன் ஏறிட்டாள்.

சூரநிமலன் கூறினான்: ‘அரசே, தங்கள் தந்தை மாமன்னர் தீசன் மரணமடைந்தார். அவரின் சடல் மகாகமத்தில் மகாராணி விகாரமாதேவி யாலும் தங்கள் தமியி சத்தாதீசனாலும் முறைப்படி தகனம் செய்யப்பட்டது. தங்கள் தமியி உடனடியாக உருகுணையின் மன்னாக முடிகுடிக்கொண்டு, தன் தாயாரையும் பட்டத்து யானை கண்டுலைனையும் அழைத்துக் கொண்டு தீவாவிக்குச் சென்றுவிட்டார்’.

‘முடிகுடிக் கொண்டானா?’

‘அழாம், அரசே! உடன் தங்களை அழைத்துக்கொண்டு வருமாறு அமைச்சர்கள் என்னை அனுப்பிவைத்துள்ளனர்.’

‘துரோகி...’ எனத் தூட்டகாமினி உறுமினான்.

‘எல்லாராவை வெற்றி கொள்வதற்கு முன் சத்தாதீசன் என்ற துரோகியைத் தண்டிக்கவேண்டும்’.

‘அரசே, பத்துத் தளகர்த்தர்களின் கீழள்ள சேனாவீரர்களோ தளகர்த்தர்களோ சகோதரராகிய உங்களிருவருக்குமிடையே ஏற்படும் சண்டையில் பங்கெடுக்கக்கூடாதென்பது மன்னர் சாகுமுன் எம்மிடம் கேட்டுக் கொண்ட வாக்குறுதி.’

‘உருகுணைப்படை பக்கச்சார்பின்றி நிற்கட்டும். எனக்கு அச்சமில்லை. காசாபர்வதத்திலுள்ள எனது படையணியும், இங்கு கொத்மலைப்

படையணியும் எனக்குப் போதும். அத்துரோகியின் தலையைத் துண்டிக்க,
குரநிமலா!' என உரத்த குரலில் துட்டகாமினி சபதமிட்டான்:
'புறப்படுவோம்...'

துட்டகாமினி தன் மனைவியின் அருகில் வந்து, அவள் கரங்களைப்
பற்றிக் கொண்டான்: 'தேவி... எனக்கு என் வாழ்வின் இன்னொரு
பக்கத்தைக் காட்டியவள். நீ என் வாரிசை உன் வயிற்றில் சுமப்பவள்!
உருகுணை என்ற சிற்றரசின் அரியணையில் உன்னை அமர்த்தமாட்டேன்.
இலங்காபுரியின் அநுராதபுரச் சிம்மாசனத்தில் என் பட்டத்து மகவியாக
நீ அமர்வாய்! சத்தாதீசனை நிலத்தில் சாய்த்து தமிழ் மன்னன்
எல்லாராவை வெற்றி கொண்டபின் நானே உன்னை அழைத்துச் செல்ல
ஓடிவருவேன்.'

அத்தியாயம்: 23

திக்கப்பயனின் கோரிக்கை

அ நுராதபுரத்து அரண்மனை ஆலோசனை மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்த ஆளுங்கணத்தாரின் முகங்களில் தேங்கிக்கிடந்த இறுக்கக்கூடிருந்து மிக முக்கியமான விடயங்கள் ஆலோசனைக்கு எடுக்கப்பட்டுள்ளன எனத் தெரிந்தது. எல்லாள மன்னன் எதுவிதமான கலக்கமுமின்றித் தன் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தார். அருகில் பட்டமகிளியும் இளவரசன் உத்தமனும் அமர்ந்திருந்தனர். சபையில் அமைச்சர்கள், குருமார், தளகர்த்தர்கள் முதலானோர் அமர்ந்து மன்னனை ஏறிட்டுப் பார்த்தபடி இருந்தனர். ஆலோசனை மண்டபத்தில் பவ்வியமாக ஒற்றன் கொடுமூடி ஒரமாக நின்றிருந்தான். கொடுமூடி கூறிய தகவல்களை இரைமீட்பவர்களாக ஆளுங்கணத்தார் விளங்கினர்.

'... உருகுணையின் மன்னன் மரணமடைந்ததும், அவனது இளைய புதல்வன் தன்னை உருகுணையின் அரசனாக அறிவித்தும் பிரகடனம் செய்துவிட்டுத் தன் தாயார் விகாரமாதேவியையும் பட்டத்து யானையையும் தான் நிர்வகிக்கும் தீகவாவிப் பிரதேசத்திற்குக் கவர்ந்து சென்றான். கொத்மலைப்பகுதியில் கரந்துறைந்த முத்த புதல்வனும் யுவராஜாவுமான தூட்டகாமினி உருகுணை அமைச்சர்களின் வேண்டுகோளின்படி உருகு ணைக்குத் திரும்பி வந்து சங்கத்தினரின் ஆசீர்வாதத்துடன் முடிகுடிக் கொண்டான். தனது தாயையும் பட்டத்து யானையையும் திருப்பித் தன்னிடம் ஒப்படைக்குமாறு கோரிக்கை, தூட்டகாமினி மன்னனால் சத்தாதீசனுக்கு விடுவிக்கப்பட்டது. சத்தாதீசன் இணங்காமையால் பெரும் சைனியத்துடன் தீகவாவி மீது படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. இருதரப்பிலும் நூற்றுக்கணக்கானோர் பலியாகினர். சத்தாதீசன் யுத்தத்தில் தோல்வி கண்டு, புத்த பள்ளியில் தஞ்சம் புகுந்தான். அவ்விகாரையின் பிரதம பிக்கு கொடகத்ததேரர் மன்னனுக்கும் சத்தாதீசனுக்கும் சமாதானம் செய்து வைத்தார். தாயார் விகாரமாதேவியின் ஆதரவும் அரவணைப்பும் சத்தாதீசனுக்கு இருந்ததால் தூட்டகாமினி, தமிழைய மன்னித்து ஏற்றுக்

கொண்டான். மகாகமத்து அரண்மனைக்குத் தாயாருடனும் பட்டத்துயானை கண்டுலனுடனும் மீண்ட துட்காமினி தன் அடுத்த நடவடிக்கையாக உருகு ணையின் சேனை முழுவதையும் ஒருங்கு திரட்டி, அனுராதபுரத்தின் மீது படையெடுக்கத் தயாராகி விட்டான். ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள், நூற்றுக்கணக்கான யானைகள், குதிரைகள், வண்டில்கள் என்பவற்றினைக் கொண்ட உருகுணைப்படை பத்துத் தளகர்த்தர்களின் தலைமையில் மகா கமத்திலிருந்து குட்டகலாகா எனுமிடம் வரையில் முகாமிட்டுள்ளது, அரசே'.

கொடுமுடியின் வார்த்தைகளிலிருக்கும் மெய்மையை எல்லாளனும், ஏனையோரும் நன்கு அறிவர். எல்லாளன் கூறினார்: 'யுத்தத்திற்குப் பயந்தவனல்லன், எல்லாளன். உருகுணையின் இறைமையை மதித்து அதனைத் தனியரசாக இயங்குவதற்கு அனுமதித்தமை தப்பாகிவிட்டது போலப்படுகிறது. மகாகங்கையின் இருபது காவல் அரண்களையும் கோட்டைகளையும் தகர்த்து அனுராதபுரத்திற்குள் புகுவதென்பது இலோசானதல்ல. பிரதானிகளே! ஓரிரு நாட்களில், ஓரிரு தினங்களுள், எப்போதுமே அது சாத்தியமன்று'.

'துட்காமினி, அனுராதபுரத்தின் படையெடுப்பினைப் புனித யுத்தமெனப் பிரகடனம் செய்துள்ளான். மன்னா! மகாகமத்து விகாரையின் ஜநாறு பிக்குகள் இப்பெரும் சைனியத்துடன் ஆசி வழங்கும் குறிக்கோணுடன் வரவிருக்கிறார்களாம். இது தமிழ்களுக்கு எதிரான யுத்தம் என்றும், சிங்கள இனத்தின் விடுதலைக்கான யுத்தம் என்றும் கூறிப் பெருமளவில் பரசாரம் செய்கிறார்கள். பொத்த மதத்தின் மேன்மையை நிலைநாட்டும் யுத்தமென்றும் கூறிவருகிறார்கள். எமது மன்னர் பிரானின் மதச் சகிப்புத் தன்மையையும், எம்மதமும் சம்மதமென்ற குறிக்கோளையும், நீதிநெறி தவறாத ஆட்சியையும் வெற்றி கொள்ளவியலாது இவ்வாறான பொய்ப் பிரசாரங்களை உருகுணையில் மேற்கொண்டுள்ளனர். அனுராதபுரத்தில் புத்தவிகாரைகள் இடிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், புத்தபள்ளிகள் கவனிப்பாரின்றிப் பாழடைந்துவிட்டதாகவும் பொய்க் கதைகளைப் பரப்பியுள்ளனர். இனமும் மதமும் உருகுணைப் படையெடுப்பின் மகுடவாசகங்களாக மாறிவிட்டன்'.

'உண்மைக்கு என்றுமே அழிவில்லை. பொய்கள் தீயின்முன் சருகாகிவிடும். கலங்கற்க. பிரதானிகளே! எல்லாளனும் அவனது சேனை வீரர்களும் கோழைகளல்லர். அதனை மீண்டும் ஒரு தடவை நிருபித்துக் காட்டுவோம். மகாகங்கைக் கரைக் காவலரண்களைப் பலப்படுத்தங்கள். விஜிதபுரக்கோட்டை, அனுராதபுரக்கோட்டை என்பன இன்னும் பலப்படுத்தப் பட வேண்டும்' என்றார் எல்லாளன்.

கொடுமுடி மேலும் ஏதோ கூற விரும்புவன் போலமன்னனை நோக்கினான். மன்னர் புரிந்து கொண்டார்.

'கூறும் ஒற்றரே...'

‘மன்னா, உருகுணைப் படையுடன் கூடவே மறைந்த மன்னர் காக்கவண்ணதீசனின் பட்டத்து மகிழி விகாரமாதேவி வரவிருக்கிறாராம்...’ என்றான் கொடுமுடி.

ஆலோசனை மன்றபத்தில் வியப்பு எழுந்தது.

‘வரலாற்றில் இல்லாத புதுமை... ஒரு பெண் சைனியத்துடன் கூடி வருவது...’ எனப் பலர் கூறிக்கொண்டனர்.

எல்லாளன் சற்று மௌனம் காத்தார். விகாரமாதேவியின் உருவம் ஒருகணம் நெஞ்சில் தோன்றியது. அவள் அவிடம் கோரிய வேண்டுதல் காதில் ரீங்காரமிட்டது. அருகில் அமர்ந்திருந்த பட்டத்துமகிழி அரசதேவியாரைத் திரும்பிப் பார்த்தார். ஆயிரம் அர்த்தங்கள் அதில் தொனித்தன. பட்டத்துமகிழி தன்னுதடுகளில் அர்த்தம் செறிந்த புன்னகையைத் தவழவிட்டாள்.

உருகுணை மன்னன் துட்டகாமினியால் தொடக்கப்பட இருக்கும் யுந்தத்தை எதிர்கொண்டு முறியடியில்தற்கான யோசனைகளும் விழுகங்களும் வகுக்கப்பட்டன. தளகர்த்தர்கள் சிலரை மகாகங்கையின் கரையோர யுத்தமுனை அரண்களுக்கு அனுப்பிவைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. அன்றைய ஆலோசனைக்கூட்டம் மாலை மேற்கு வானில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளைவரை தொடர்ந்தது. கூட்டத்தின் நிறைவு வேளையில் செய்திகாவி மன்னன் முன்வந்து வணங்கினான்.

‘திக்காபயகலைப் பிரதேச ஆள்வோனும், உருகுணை மன்னர் துட்டகாமினியின் முத்த சகோதரருமான திக்காபயன் தங்கள் சமுகம் வேண்டி வருகை தந்துள்ளார்’.

எல்லாளன் விடைபெற எழுந்த ஆளுங்கணத்தோரை மீண்டும் இருக்கக்களில் அமருமாறு வேண்டினான். திக்காபயனின் வருகை அனைவருக்கும் வியப்பைத் தந்தது. ஆனால், அவன் வருகையின் நோக்கமெதுவென்பதை எல்லாளன் புரிந்துகொண்டான்.

‘விழுடனர்கள் எங்கும் உள்ளார்கள், தேவி’ என அரசதேவியைப் பார்த்து மெதுவாகக் கூறினார்.

திக்காபயன் ஆலோசனை மன்றபத்துக்கு அழைத்துவரப்பட்டான்.

‘காக்கவண்ணதீசனின் முத்த புதல்வரே வருக. பட்டத்துமகிழியென்ற உரிமையை இழுந்த எவ்வியாவின் அன்புக்குரிய புதல்வரே வருக...’

‘மன்னா...’ என திக்காபயன் திகைத்து நின்றான்: ‘எல்லாந் தெரிந்திருக்கிறீர்கள்?’

‘ஓரளவு... உமது தாயாரின் நாளாங்களில் தமிழ்க் குருதி ஓடுவதால் நீர் காக்கவண்ணதீசனின் முத்த மகனாகவிருந்தும் யுவராஜாவாகும்

சந்தர்ப்பத்தை இழந்தீர்' என்று எல்லாளன் புன்னகைத்தான்.

'எவருடைய நாளாங்களிலும் தூய்மையான ஓரினக் குருதி ஓடவில்லை, மன்னா. உருகுணை அரசு எனக்குரியது... என் தந்தை அதனைப் பறித்து விகாரமாதேவியின் முத்த புதல்வன் துட்டகாமினிக்கு உரிமையாக்கிவிட்டார். அவன் பெரும் படையுடன் தங்கள்மீது படை யெடுக்கவேண்டும்...'

எல்லாளன் பெரிதாகப் புன்னகைத்தான்.

'இதில் உமது பங்கு யாது இளவரசே?

'நானும் எனது முந்நாறு வீரர்களும் உங்களுடன் சேரவுள்ளோம். எனது ஆள் புலமான தீக் காபயகலை தங்கள் ஆட்சி ஆணைக்குட்பட்டதாகிறது...'

'இது பெருந்துரோகமாக உமக்குப் படவில்லையா, தீக்காபயா?

'இல்லை பேரரசே! அரசியலில் இது சகஜமானதே. உருகுணையில் எனக்குள் ஆட்சியுரிமையை மீளப்பெற நான் எவருடனும் நடபுக்கொள்வேன். கதிர்காமச் சத்திரிய மன்னர்களுக்குரிமையான உருகுணையை, சிங்கள மன்னன் கோதாபயன் துரோகமாகச் சூங்கிறதுக் கொண்டான். எனக்கு நீங்கள் அடைக்கலந் தந்து உதவ வேண்டும்'.

'எவ்வாறான உதவி?

'துட்டகாமினியின் யுத்த முழுக்கத்தை நிர்முலமாக்கி அவனைத் தண்டித்துவிட்டு, உருகுணையின் ஆட்சியுரிமையை எனக்குத் தாருங்கள். திறை செலுத்தும் அரசாக அது விளங்கும்'.

'யோசிப்பதற்கு அவகாசம் தேவை. அதுவரை நீங்கள் விருந்தினர் மன்றபத்தில் தங்கலாம்'.

'நன்றி, மன்னா...'

தீக்காபயன் விடைபெற்றுச் சென்றதன் பின்னரும், ஆலோசனைக் கூட்டம் தொடர்ந்து நடந்தது. அதில் தீக்காபயனின் கோரிக்கை ஏற்கப்பட்டது.

அத்தியாயம் 24

அரண்கள் சரிந்தன

Wலைக்கருக்கலில் விஜிதபுரத்திற்குத் தெற்கே மகாகங்கையின் வலது கரையில் அமர்ந்திருந்த துட்டகாமினி, மகாகங்கையைக் கடப்பதற்கான ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருப்பதை வெற்றிப் பெருமித்த துடன் பார்த்தான். உருகுணைத் தலைநகரான மகாகமத்திலிருந்து பெரும் படையுடன் அனுராதபுரம் நோக்கிப் புறப்பட்டு இன்றுடன் எட்டுத் திங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஆயிரக்கணக்கான சேனாவீரர்களுடன் அவர்களை ஆசீர்வதித்து வரும் ஐநூறு பிக்குகள், அவனது வீரத்தாய் சகிதம் அவன் படை நடாத்துகிறான்.

எட்டுத் திங்கள்களுக்கு முன் அவனது சேனா சமுத்திரம் அணிவகுத்து நின்றது. அவனது வெற்றிவேலை ஏந்தியபடி வீரன் ஒருவன் படையணியின் முகப்பில் நிற்க, பதாகைகளையும் சிங்கக்கொடுகளையும் ஏந்திய பலர் சூழ நின்றனர். முன்னணியில் நின்ற வீரன் உயர்த்திப் பிழித்திருந்த வேல் சாதாரணமானதன்று. புத்தரின் தாது ஒன்றினை அவ்வேலினுள் புதைத்து அந்த வேல் ஆக்கப்பட்டிருந்தது.

துட்டகாமினி அன்று கார்ச்சித்தான்: ‘நான் அரச சகபோகங்களுக்காக இந்த யுத்தத்தில் இறங்கவில்லை. பெளத்த சாசனத்தின் உன்னதத்திற் காகவே போர் தொடுக்கின்றேன். சிங்கள் இனமும் பெளத்த மதமும் இந்த நாட்டில் முதன்மையானவையாக மாற, இந்த நாட்டின் ஏகச்சக்கரா திபத்தியம் எங்களுடையதாக இருக்கவேண்டும்’.

வானமே உடைந்து விழுமாப்போல் ஜெகோஷம் அங்கு எழுந்தது. அக்கோஷம் அவனது படையெடுப்பிற்கான அங்கீகாரமாக அமைந்தது.

மகாகங்கை சலசலத்து ஓடியது. அதன் இரு மருங்குகளிலும் மூங்கில் காடுகள் செறிந்திருந்தன. படையணியில் வந்த யானைகள் தம் வயிறார மூங்கில்களை உண்டு திமிரோடு விளங்கின. மூங்கில்களைப் பிணைத்து, மகாகங்கையைக் கடக்கத் தெப்பங்கள் கட்டும் பணி தொடர்ந்து நடந்தது.

‘இன்னும் ஓரிரு நாட்களில் மகாகங்கையில் நீரோட்டம் குறையுமென நீர்மட்டநிலைகளை அவதானித்த விற்பன்னர்கள் கூறுகிறார்கள் அரசே. அவ்வேலை முங்கில் மிதவைகளின்றியே மகாகங்கையைக் கடக்க வாய்ப்புண்டு’ என்றான் தளகர்த்தர்களில் ஒருவனான மகாசேனன்.

‘நல்லது... நமது வீரர்களுக்கும் ஓய்வு தேவை’.

துட்டகாமினியை நோக்கி அவனது தாயார் விகாரமாதேவி வருவது தெரிந்தது. மகாசேனன் விடைபெற்று விலக, விகாரமாதேவி மகனின் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள்.

‘புதல்வா, எலாரா ஒரு விடயத்தில் தவறிமூழ்த்து எமது பெரும் வெற்றிக்கு வழிவகுத்துத் தந்துள்ளான். ஜயதேவதை எழுமுடன் உள்ளாள்’ என்ற விகாரமாதேவியை துட்டகாமினி நன்றியுடன் ஏறிட்டான்.

‘இந்த ஜயதேவதை நீங்கள்தான் தாயே!’ என இரு கரங்களைக் கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்தான். விகாரமாதேவி புன்னகைத்தாள்.

‘எலாரா எவ்விடயத்தில் தவறிமூழ்த்தார் தாயே? வீரமும் நீதியும் ஒழுக்கமும் கொண்ட மாமன்னர் அவர்... தவறிமூழ்த்தாரா?’ எனத் துட்டகாமினி ஆர்வத்துடன் வினிவினான். அவன் முகத்தில் என்றுமில்லாத பிரகாசம் ஒளிர்ந்தது.

‘மகாகங்கையின் வலது கரையோரமாக முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட காவலரண்களையும், சிலவிடத்துப் பாரிய கோட்டை கொத்தளங்களையும் அமைத்துஅவற்றில் தனது சேனா வீரர்களைப் பகிர்ந்து இருக்க வைத்தமை பெருந்தவறு, காமினி. முன்னாறு, நானாறு வீரர்களையும் ஒவ்வொரு தளகர்த்தனையும் நம்பி அந்தத் தமிழரது அரண்கள் இருந்தன. ஆயிரக்கணக்கான நமது சேனா சமுத்திரம் ஒருங்கே ஒவ்வொரு அரணாகத் தாக்கியபோது, அவை எமது பெரும் சேனையின் முன் நிற்கமுடியாது போய்விட்டது புதல்வா. அவை தோல்வியைத் தழுவிக் கொண்டன. இப்பொழுது மகாகங்கைக் கரையோர அரண்களின் எஞ்சிய வீரர்கள், விஜிதபுரக் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எலாரா தனது முழுவலிமையையும் ஒருங்கிணைக்காது, சிதறிய அரண்களைக் காவல் செய்ய வைத்ததால் வெற்றிக்கணியை நழுவ விட்டுவிட்டான்’ என்ற விகாரமாதேவி சிரிசிரியெனச் சுத்தமிட்டு நகைத்தாள்.

விகாரமாதேவி கூறுபவை, துட்டகாமினிக்குச் சரியெனப்பட்டன. அவனது முதல் தாக்குதலுக்கு மகியங்களைப் படைத்தளம் உட்பட்டது. முதன்முதலாகத் தமிழ்ப் படையினருக்கும் துட்டகாமினியின் படைக்கும் அவ்விடத்தில் தான் சண்டை முண்டது. பெரும் கடலலையால் அள்ளுப்படும் மண்வீடு போல எல்லாளனின் மகியங்களைப் படையாறன் அழிந்துபோனது. தளகர்த்தன் சேத்தியன், சூரநிமலனின் கரங்களால்

தாக்கிக் கொல்லப்பட்டான். மகியங்களையின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் அடுத்த அரணான அம்பதீர்த்தம், துட்டகாமினியால் முற்றுகையிடப்பட்டது. அம்பதீர்த்தம் பலமான ஒரு கோட்டை. நான்கு கொத்தளங்களைக் கொண்டிருந்தது. அம்பதீர்த்தத்தின் தளகர்த்தன் தித்தம்பன் மகாதந்திரசாலி யாகவும், தீற்மையாக எதிரிகளைத் தாக்கும் வல்லமை கொண்டவளாக வழ் விளங்கினான். அம்பதீர்த்தக் கோட்டையை நெருங்க துட்டகாமினியின் படையால் முடியவில்லை. முற்றுகையிலேயே நான்கு மாதங்கள் கழிந்து போனது.

துட்டகாமினி தன்னை ஒருகணம் சிலிர்த்துக் கொண்டான். சிறிது நேரம் மௌனமாகத் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தான். அம்பதீர்த்தத்தின் படைத்தளபதி தித்தம்பன் பெண் விடயத்தில் மிகவும் பலவீனமானவன். அப்பலவீனத்தைத் துட்டகாமினி தனது வெற்றிற்குப் பயன்படுத்தின் கொண்டான். தனது தாய் விகாரமாதேவியை தித்தம்பனின் முன் பார்வைக்கு நிறுத்தினான். தித்தம்பனின் மோகம் அவளை உள்ளெடுத்தது. அம்பதீர்த்தக் கோட்டைக்கு விகாரமாதேவியும் தெரிந்தெடுத்த வீரர்களும் வெண்கொடியுடன் நுழைந்து கொண்டனர். ‘ஓரு விடயத்தில் நான் தவறு செய்து விட்டேன், தாயே! அரசியல் ஸாபம் கருதிய சுயநலத்தால் உங்களை ஒரு தமிழ் தளகர்த்தனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக வாக்களித்தேன். அது மிக மிகக் கேவலமான செயல். தாயே!’ எனத் துட்டகாமினி முகத்தில் கரங்களால் அறைந்து கொண்டான். அவனது கரங்களை விகாரமாதேவி பரிவோடு பற்றினாள்.

‘காமினி, எனது சம்மதத்துடன் தான் நீ அக்காரியத்தைச் செய்தாய். அதனை இந்நாட்டிற்காகச் செய்த தியாகம் என நான் கருதுகிறேன். சாம்ராச்சியக் கனவினை நினைவாக்க இவ்வாறான தந்திரங்கள் தேவை, புதல்வா! வருங்கால சந்ததிக்கு இச்செயல் ஒழுக்கமின்மையாக, கலாசார வரம்பை மீறியதாக இருக்கலாம். ஆனால், இன்றைய கால ஒழுக்கநெறி இதுதான். நீ கவலையை விடு...’

அம்பதீர்த்தக் கோட்டைக் கதவொன்று திறந்ததும், துட்டகாமினியின் படை திமுதிமுவென உள்நுழைந்து, அனைவரையும் வெட்டிச் சாய்த்தது. விகாரமாதேவியுடன் தன்னை மறந்து உறங்கிய தித்தம்பனை காமினியின் தளகர்த்தனான் புஸ்ஸதேவ, தலையைத் துண்டித்து மேலுலகம் அனுப்பி வைத்தான். அதனைத் தொடர்ந்து எல்லாளனின் ஏனைய அரண்களான சர்ப்பக்கோட்டை, அந்தர்சோபம், தோனாகமம், ஹலிகொல்லை, நாளிசோபம் என்பன வேகமாக அழித்துத் துடைக்கப்பட்டன. அந்தர் சோபத்தின் தளகர்த்தனான் மகாகொத்தன் துட்டகாமினியுடன் நேரடியாக மோதி மரணத்தைத் தழுவினான். மகாகொத்தனின் போரிடும் திறன் துட்டகாமினியை வியப்படைய வைத்தது. எல்லாளனின் வீரம் மிகக் களகர்த்தனான் கவரன், ஜஸ்வரியன், நாளிகன் ஆகியோரும்

சமராஜா எல்லாளன்

துட்டகாமினியின் மல்லர்களால் வெட்டுண்டிறக்க நேர்ந்தது.

விகாரமாதேவி கூறியதுபோல, எல்லாளனின் திறன் மிக்க தளகர்த்தர் கள் சில நூறு வீரர்களுடன் காவலரண்களில் தக்கவைக்கப்பட்டு தோல்வி யைத் தழுவிக் கொண்டனர். அனைத்துத் தமிழ் வீரர்களும் ஒருங்கி ணைந்து துட்டகாமினியின் சேணையை எதிர்த்திருந்தால் துட்டகாமினியின் வரலாறே மாறியிருக்கும்.

‘என்ன யோசனை புதல்வா?’

‘என் அண்ணன் திக்காபயனை எண்ணிக் கொண்டேன். நாளிசோபம் அரண் கைப்பற்றப்பட்டதும் திக்காபயகல் அரண் தாக்குதலுக்குள்ளாகியது. அது திக்காபயனின் ஆஸ்புலம். என் தந்தையால் வழங்கப்பட்டது’.

‘திக்காபயன் ஒரு துரோகி, புதல்வா’.

‘ஆமாம் தாயே, தன் ஒருபகுதிப் படையணியுடன் எலாராவுடன் சேர்ந்து கொண்டான். அவன் திக்காபயகலவில் இருக்கவில்லை. அனுராதபுரத்தில் எலாராவிடம் அடைக்கலம் புகுந்து விட்டானாம்...’

‘ஆனால், அவனது வீரங்கள் எம்முடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள், புதல்வா. அதில் அரைப்பங்கினர் தமிழர், காமினி!’

‘அவர்கள் எலாராவின் ஆட்சியை வெறுப்பவர்கள் தாயே! துட்டகாமினிப் படை தொடர்ந்து முன்னேறி கச்சதீர்த்தம், கொத்தன் நகர், மகாவத்தை, காமினிகமம், கும்பகமம், நந்திகமம், வில்வகமம், கம்பகமம், உண்ணாகமம், ஐம்புக்கமம் முதலான தமிழ் அரண்களை துவம்சம் செய்தபடி விஜிதபுரக் கோட்டை எதிரே மகாகங்கைக்கு அருகில் பாசறை அமைத்து தங்கியுள்ளது. மகாகங்கையைக் கடந்து அப்பால் ஏறியாக வேண்டும். ஏற்கனவே ஒரு சிறு படையனி அக்கரையில் ஏறி காவல் அரண் ஒன்றினை அமைத்து விட்டது.

விஜிதபுரக் கோட்டையை வெற்றி கொள்வது இலகுவான செயற் பாடாக இருக்காது என துட்டகாமினி எண்ணினான். அதனை விகாரமா தேவியிடமும் கூறினான்.

‘விஜிதபுரக் கோட்டையின் தளகர்த்தனாக வில்லாளி சித்தன் என்பான் பொறுப்பேற்றுள்ளானாம்’. அவனை விட முன்னைய அரண்களில் இருந்து தய்பிச் சென்ற வீரர்கள் விஜிதபுரத்தில் குழுமியுள்ளனராம். தளகர்த்தன் சித்தனோடு, நந்திகள், உண்ணாமன் ஆகிய இரு தளர்த்தர்களும் இணைந்துள்ளனராம். விஜிதபுரக் கோட்டையை தகர்த்தோமாகில் அனுராதபுரத்தை நோக்கி படையை நகர்த்தலாம், தாயே...’

நான்காம் நாள் துட்டகாமினியின் படை மகாகங்கையைக் கடந்து விஜிதபுரம் கோட்டையை முற்றுகையிட்டது. கிழக்கு வாயிலுக்கு அப்பால்

காற்காததூரம் இருந்தபோது காவல் அரணிலிருந்து வில்லாஸி சித்தனால் ஏவப்பட்ட அம்பு, காற்றினை கிழித்துக் கொண்டு வந்து தூட்டகாமினியின் மல்லர்களுள் ஒருவனும் தளகர்த்தனுமான மகாசோனாவின் நெற்றியில் துளையிட்டுத் தங்கியது.

அத்தியாயம்: 25

விஜிதபுர யுத்தம்

வி ஜிதபுரக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டு நான்கு மாதங்களாகின்றன. உயர்ந்த மதில்களையும் நான்கு வாயில்களையும் சுற்றிவர அகன்ற அகழிகளையும் அக்கோட்டை கொண்டிருந்தது. நான்கு வாயில்களை அடைவதற்கு அகழிக்கு மேலாக இடப்பட்டிருந்த தூக்குப் பாலங்கள் கோட்டை வாயிலை மூடி உயர்த்தப்பட்டிருந்தன. துட்டகாமினி யின் படை வீரர்களால் அக்கோட்டையை நெருங்கவே முடியவில்லை. அவதானமின்றி நெருங்கியதால் மாபெரும் தளகர்த்தனும் மல்லருமான மகாசேனாவை வில்லாளி சித்தனின் குறிதவறாத அம்புக்கு இரைகொடுக்க நேர்ந்துவிட்டது. அம்பும் வேலும் பாயாப்பரப்பிற்கு அப்பால் துட்டகாமினி தன் பாசறையை அமைத்துக்கொண்டான்.

துட்டகாமினி தனது தளகர்த்தரை அழைத்து ஆலோசனை நடாத்திக் கொண்டிருந்த அதேவேளை, அநுராதபுரத்தின் ஆலோசனை மண்டபத்தில் எல்லாளனும் தளகர்த்தர்களும் தீவிரமாக யுத்த நிலைமையை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தனர். எல்லாள மன்னனின் பிரதம தளகர்த்தர் திக்கஜன் எடுத்துரைத்தான்;

‘அரசே, மகாகங்கைக்கரையில் இருந்த படைஅரங்குகளை துவம்சம் செய்தபடி சிங்களப்படை விஜிதபுரக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டது. நமது தளர்த்தர்கள் பலரும் வீரமரணம் அடைந்து விட்டார்கள். விஜிதபுரக் கோட்டைக்குள் எஞ்சிய வீரர்களும் வில்லாளி சித்தன், நந்திகன், உண்ணாமன் ஆகிய தளர்த்தர்களும் உள்ளனர்’

‘யுத்தத்தில் வெற்றியும் தோல்வியும் இரவும் பகலும் போல, திக்கஜா! மனம் தளராதே. வெற்றி இறுதியில் தர்மத்திற்கே உரியது...’ என்றார் எல்லாளன்.

‘நமது படையைப் பிரித்து அரண்களின் காவலிற்குப் பகிர்ந்து கொண்டமை தவறேன ஆஞ்சகணத்தார் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்’

‘காலம் கடந்த சிந்தனை...’

‘இனியாவது எமது முழுச் சைனியத்தையும் ஒருங்கிணைத்து துட்ட காமினியின் சைனியத்தை தாக்க வேண்டும். விஜிதபுரக் கோட்டைக்குள் ஆயிரம் வீரர்கள் உள்ளனர். நான்கு மாதங்களாக விஜிதபுரக் கோட்டைக்குள் அகப்பட்டுள்ளனர். கோட்டையைச் சுற்றி தன் சேண்யால் வியுகம் அமைத்து துட்டகாமினி காத்திருக்கின்றான். கோட்டையை நெருங்கவோ தாக்கவோ அவன் தயாராகவில்லை போலப் படுகின்றது. கோட்டைக்குள் உணவுப் பொருள்கள் அருகி வருகின்ற நிலையில், கோட்டைக்குள் இருந்து வெளியே வந்து எதிரியுடன் பொருவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை, மன்னா’ என்ற திக்கஜனின் குரலில் காணப்பட்ட தளர்ச்சியை எல்லாளன் அவதானித்தார்.

‘இதென்ன தளர்ச்சி, தளகர்த்தரே. இறுதிவரை போராடியே தீர வேண்டும். கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்தபடி, நமது வீரர்கள் வெளிவரும்போது, நமது இன்னொரு படையணி இங்கிருந்து சென்று, உருகுணை மன்னனின் சைனியத்தைச் சுற்றி வளைக்க வேண்டும். எதிரி தமது எல்லைக்குள் நுழைந்து விட்டான். அவன் அனுராதபுரம் வரும் வரையும் நாம் காத்திருக்கக்கூடாது. அவனை விஜிதபுரத்திலேயே எதிர்கொண்டு மகாகங்கைக்கு அப்பால் துரத்திவிட வேண்டும்’ என எல்லாளன் முழுக்கமிட்டார். அந்தக் கிழப்புவியின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. விழிகள் கனன்றன.

‘நானே விஜிதபுரத்திற்குப் படை நடாத்திச் செல்கின்றேன், தந்தையே...’ என்றபடி இளவரசன் உத்தமன் எழுந்துநின்றான். அவனது வலதுகரம் உறையிலிருந்த வாளைப் பற்றியிருந்தது. ‘விடை தாருங்கள்...’

‘இளவரசே, தாங்களா? வேண்டாம். உங்களுக்கு யுத்தமுனை புதியது. அனுபவமில்லை. நானே செல்கிறேன்’ என்ற திக்கஜனை, உத்தமன் கோபத்துடன் ஏறிட்டான்.

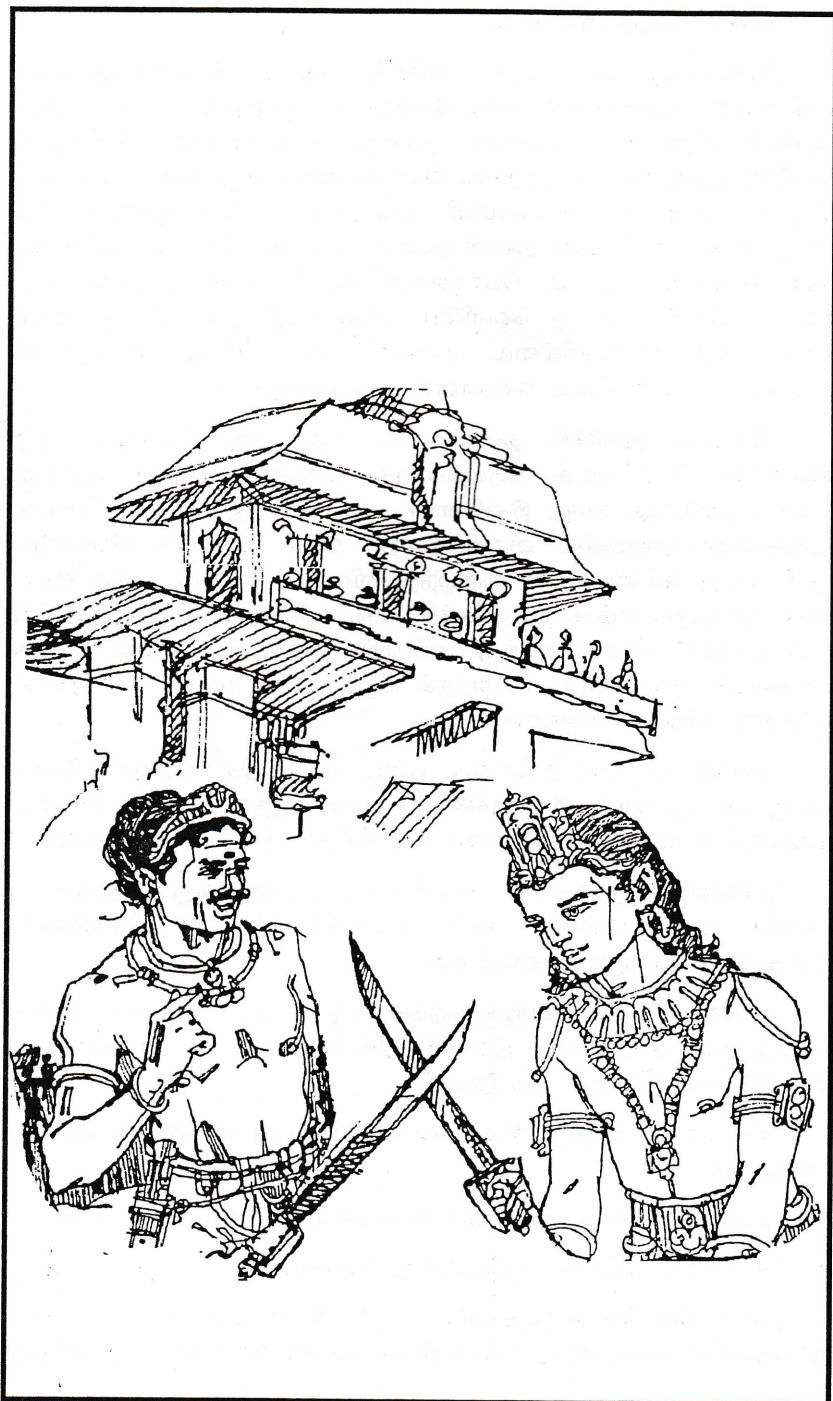
‘மாமா... நீங்கள் அப்படிக் கூறக்கூடாது. உங்கள் வயதுக்கு இன்று யுத்தமுனை ஏற்றதன்று. நீங்கள் இங்கேயே தங்கி அனுராதபுரப் படைவீரர்களை ஒன்று திரட்டுங்கள்.’

‘திக்கஜனின் உதடுகளில் புன்னகை பீறிட்டது. மன்னனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

‘உத்தமனே படை நடாத்திச் செல்லட்டும்’ என்றார் எல்லாளன்.

‘உத்தமா, எதிரியை முறியடித்து வெற்றியுடன் வா...’

நாற்பத்திநாள்கு வருடத் தமிழ் ராட்சியின் நிறைவுக் காலகட்டத்தில், ஜயதேவியின் கடாசம் துட்டகாமினியின் பக்கமேயிருந்தது. அடுத்தடுத்து

வெற்றிகளைப் பெற்றபடி முன்னேறிய துட்டகாமினி விஜிதபுரத்தில் தாமதிக்க நேர்ந்தது. துட்டகாமனியுடன் வருகை தந்த பிக்குகளினால் சாதாரண சிங்கள மக்கள். துட்டகாமனியின் வெற்றியை விரும்புவராயினர்.

விஜிதபுரக் கோட்டை மற்றுகை ஒரு நாள் அதிகாலை யுத்தமாக வெடித்தது. கோட்டைக் கதவுகள் திறந்தன. அகழிப்பாலங்கள் இறக்கப்பட்டன. தமிழ் வீரர்கள் மூர்க்காவேசத்துடன் துட்டகாமனியின் படைமீது பாய்ந்தனர்.

அகழிப்பாலங்கள் இறக்கப்பட்டதும், துட்டகாமனியின் படை முன்னேறப் பார்த்தது. ஆனால் கோட்டை மதில்களிலிருந்து ஏவப்பட்ட படைக்கலங்களால் அவர்கள் முன்னேற முடியாது போனது. கிழக்குப்புற வாயிலாகச் சித்தனும் மேற்குப்புற வாயிலாக உண்ணாமலும், வடக்குப்புற வாயிலாக நந்திகனும் தமது படை வீரர்களுடன் வெளிப்பட்டனர். அதிகாலை தொடங்கி யுத்தம் சூரியன் மறையும் வரை தொடர்ந்தது. விஜிதபுரம் குருதியால் குளிப்பாட்டப்பட்டது. இருபுறத்திலும் நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் பலியாகினர். துட்டகாமனியின் தளகர்த்தன் கொத்தம்பரா, உண்ணாமனின் வேலுக்கு இரையாகினான். கஞ் சதேவனின் தாக்குதலுக்குச் சித்தன் பலியாகினான். நந்திகணைத் துட்டகாமனி தனது வானுக்கு இரையாக்கினான்.

மாலை படர்ந்து, இருள் கவியத் தொடங்கியது. துட்டகாமனியின் வீருர்கள் ஜயகோஷம் எழுப்பினர். விஜிதபுரக் கோட்டைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்த எந்தவொரு வீரனும் திரும்பவில்லை. வீரமரணத்தைத் தழுவிக் கொண்டனர்.

துட்டகாமனி இரத்தம் தோய்ந்த தனது வாளைத் துடைத்து உறையிலிட்டபோது, சூரியன் அடிவாரத்தில் துயரத்துடன் இறங்கி மறைந்துகொண்டான். அதேவேளை, சமுத்திரம் பெருக்கெடுத்தாற்போன்ற பேரிரைச்சல் எழுந்தது. ஆயிரக்கணக்கான புரவிகளின் குளம்போசையும் யானைகளின் பிளிறலும் எழுந்தன.

ஆம். அனுராதபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டுவந்த சேனாசமுத்திரம் உத்தமனின் தலைமையில் துட்டகாமனியின் படையைச் சுற்றி வளைத்தது. இருள் கவிந்தது. இரு படைகளும் விடியலுக்காக அவ்வவ்விடங்களிலேயே தரித்து நின்றன.

மறுநாள், மீண்டும் விஜிதபுரத்து மண்ணில் சடலங்கள் குவிந்தும் குருதி தேங்கியும் நிற்பதைக் காண விரும்பாதவன்போல, சூரியன் கிழக்கில் மெல்ல எழுந்தான். அதிகாலைப் புகார் மறைந்து, ஒளி பரவியது. யுத்தம் ஆரம்பமானது. இருபடைகளும் நேருக்குநேர் மோதிக்கொண்டன. உத்தமனை நேருக்குநேர் சந்தித்த துட்டகாமனியின் தளகர்த்தன் கஞ் சதேவா, தலை துண்டிக்கப்பட்ட நிலையில் முண்டமாக நிலத்தில்

சமுராஜா எல்லாளன்

சிரிந்ததும் சிங்களப்படை ஒருகணம் திகைத்து நின்றது. உத்தமனின் படைக்கலப் பிரயோகங்கள் சிங்கள வீரர்களைத் தினற வைத்தன.

‘முழுப்பலத்தோடு மோதுங்கள்’ எனத் தூட்டகாமினி கட்டளையிட்டான். அத்தோடு உத்தமனை எதிர்கொண்டான்.

தூரத்தில் தனது பூரவியில் அமர்ந்தபடி உத்தமனின் சண்டையிடும் திறனைப்பார்த்து வியந்தபடி காமினி சிறிதுநேரம் நின்றான். பூரவியில் அமர்ந்தபடி தனது படையை ஊடுருவித் தலைகளைக் கொய்யும் அசர திறனை வியந்தான்.

‘யார் இவன்?’

‘இளவரசன் உத்தமன். எல்லாளனின் ஓரேயொரு மகன்’.

‘பட்டத்து இளவல்...’

தூட்டகாமினி தனது வாளை உருவியபடி பூரவியைத் தூண்டியபோது, உத்தமனின் முதுகை, தளகர்த்தன் பாரானா பின்புறமிருந்து எறிந்த ஈடு துளையிட்டது.

குரியன் மேலைவானில் அஸ்தமனமாகினான். இரத்தஞ்சூரு விஜிதபுர மண்ணில் ஊடியது. ஊன் தேடி வந்த காட்டு விலங்குகள் புதாகளிலிருந்து வெளிப்பட்டன.

நரிகள் ஊளையிட்டன.

‘படைகள் உடனடியாக அனுராதபுரம் நோக்கி நடக்கக்டும்’ என்றான் தூட்டகாமினி.

தூட்டகாமினியின் படைகள் எதுவித எதிர்ப்புமின்றி அனுராதபுரத்தை நெருங்கிக் காசபர்வதத்தில் பாசறை அமைத்துக் கொண்டன.

அத்தியாயம் 26

காசபர்வதத் தேவல்வி

ஓ யிற்று. நிகழ்வுகள் மிக வேகமாக நடந்தேற்றத் தொடங்கின. அனுராதபுரத்திற்குத் தென் கிழக்கே மூன்று யோஜனா தூரத்திலுள்ள காசபர்வ வெளியில் தூட்டகாமினியின் படை பாசறை அமைத்துக் கொண்டது. உருகுணையிலிருந்து புறப்பட்டு ஓராண்டு முடிவதற்கு இன்னமும் சில நாட்களேயிருந்தன. இரு பக்கங்களிலும் ஆயிரக்கணக்கானோர் பலியாகியிருந்தனர். விஜிதபுர யுத்தத்தில் உத்தம னின் தலைமையிலான படையனியின் வீச்சியுடன், தூட்டகாமினியின் படை முன்னேறி, அனுராதபுரத்திற்குத் தென்கிழக்கே பாசறை அமைத்துக் கொண்டது.

மாமன்னர் எல்லாளன் சிந்தனையிலாழ்ந்தார். பட்டத்து இளவரசன், நாடாள வேண்டிய ஒரே மகன் உத்தமனின் மரணம், அவரைச் சிறிது நிலைகுலைய வைத்தது. பட்டமகிஷி அரசதேவி தளர்ந்து போனாள். எல்லாளனின் மாபெரும் தளகர்த்தர்கள் பலரும் வீரமரணமடைந்த நிலையில், பிரதம தளகர்த்தன் திக்கஜன் ஒருபகுதி சேனாவீரர்களுடன் காசபர்வதம் நோக்கிப் புறப்பட்ட தயாராகினான்.

‘அரசேகவலற்க, எதிரிகளை வெற்றி கொண்டு திரும்புவேன். உருகுணை மன்னனின் சிரசைக் கொய்து தங்கள் காலடியில் சமர்ப்பிப்பேன்’ என்றான் திக்கஜன். அவனது விழிகள் சிவந்து கனன்றன. இரும்புபோல இறுகிய அவனுடைய தேகத்தில், வயோதிபத்தின் கோடுகள் பதியவில்லை. திக்கஜனின் வலது தோளில் எல்லாளன் தன் கரத்தைப் பதித்து, அன்புடனும் நட்புடனும் அழுத்தினார்.

‘வெற்றி உனதாகட்டும், திக்கஜா.. என இனிய தோழனே’.

திக்கஜனின் சேனா வீரர்கள் ஜயகோஷத்துடன் புறப்பட்டனர். திக்கஜனோடு எல்லாளனின் படையனி ஒன்றின் தளகர்த்தனாக விளங்கிய சிங்களச் சேனாதிபதி மித்தா என்பவனும் அணிவகுத்துச் சென்றான்.

முன்னணி நிலைகளில் தமது புரவிகளில் அமர்ந்து திக்கஜனும் மித்தாவும் படை நடாத்தினார். குறுக்கிட்ட காடுகளையும் காட்டுவெளிகளையும் சிற்றாறுகளையும் கடந்து மறுநாள் அதிகாலை காசர்வத்தினை அடைந்த போது, துட்டகாமினியின் படை யுத்தத்திற்குத் தயாராக அணிவகுத்து நின்றது.

கண்ணுக்கெட்டிய இடமெங்கும் உருகுணைப்படை பரந்து நின்றது. ஏழு பிரிவுகளாக அவை பிரிந்து நின்றன. சேனாதிபதி மித்தா ஒரு பிரிவினைச் சுட்டிக் காட்டிக் கூறினான்: ‘தளகர்த்தரே, அதோ இடது பக்கத்தின் அந்தத்தில் இருக்கும் படைப்பிரிவிற்கு தலைமையேற்றுப் புரவியில் அமர்ந்திருப்பவன் தளகர்த்தன் வேலுசுமண்! நமது படைத்தலைவன் நந்தசாரதியின் தலையை வஞ்சகமாக மறைந்திருந்து கொய்தவன்’

திக்கஜன் அடங்காக் கோபத்துடன் மித்தா சுட்டிக் காட்டிய திசையை நோக்கினான். பூதாகாரமான உடற்பொலிவோடு வேலுசுமண் புரவியில் அமர்ந்திருந்தான்.

‘உருகுணை மன்னன் எங்கே?’

‘அவர் பின்னணியில் இருப்பார். அவருடைய எஞ்சிய மல்லர்கள் எழுவரும் முன்னணியில் உள்ளனர். அதோ பாருங்கள்... துட்டகாமினியின் தாயார் விகாரமாதேவி ஒரு புரவியில் அமர்ந்திருக்கிறார்...’

பேரிகைகள் முழங்கின. படைகள் ஓன்றையொன்று நோக்கி நகர்ந்தன. திக்கஜனின் படையணி வேலுசுமணவின் அணியை நோக்கி நகர்ந்தது. அவன் தன் நீண்ட வாளை உருவிக்கொண்டான். படைகள் மோதிக்கொண்டன. இருபுறங்களிலும் இரத்தம் பீரிட்டுப் பாய்ந்தது.

திக்கஜனும் வேலுசுமணவும் நேருக்குநேர் மோதிக்கொண்டனர். திக்கஜனின் வலக்கர வாள் மின்னலென ஒளிர்ந்தது. உருவிய வாள்கள் மோதியபோது, திக்கஜன் தனது இடதுகர கேடயத்தால் வேலுசுமணவின் வலப்புற மார்பைத் தாக்கி அந்த மல்லனைக் குதிரையிலிருந்து கீழே தள்ளி வீழ்த்தினான். பெரும் குன்றொன்று மன்னில் சரிந்ததுபோல நிலத்தினை முத்தமிட்டபடி வேலுசுமண் விழுந்தான். விழுந்த வேகத்தில் எழுந்து நின்றான்.

திக்கஜன் தனது புரவியிலிருந்து கீழே குதித்தான். வேலுசுமணவின் பலப்பிரயோகமும், திக்கஜனின் நுட்பமான வாள் வீச்சும் அவ்விடத்தில் பள்ளிட்டது. வேலுசுமணவின் முரட்டுத்தனமான தாக்குதல்களைத் தவிர்த்த திக்கஜனின் வாள் வேலுசுமணவின் மார்பில் பாய்ந்தபோது அவன் அதனை நம்பமுடியாத வியப்போடு நிலத்தில் முழுந்தாளிட்டான். எவராலும் இதுவரை வெற்றி கொள்ளப்படாத வேலுசுமண் முழங்கால்களில் சரிய, காற்றினைக் கிழித்தபடி சுழன்ற திக்கஜனின் வாள் அவன் சிரசினைத்

துண்டித்துத் தள்ளியது.

‘நீ வஞ்சகமாக மறைந்திருந்து நந்தசாரதியின் சிரசைக் கொய்தாய். அதற்குப் பழியாக நான் உன் சிரசினை நேரடியாக உன்முன் நின்று பறித்தேன்.’

தன் புரவியில் திக்கஜன் தாவி ஏறிக் கொண்டான்.

‘அதோ, துட்டகாமினி மன்னன்...’ மித்தா சுட்டிக்காட்டனான். திக்கஜன் சிங்கள வீரரை ஊடறுத்து முன்னேறினான். மல்லன் வேலுசுமணவின் மரணம் ஏற்படுத்திய பயம், படையை இரண்டாகப் பின்து வழி சமைத்தது. துட்டகாமினியை நெருங்கிய திக்கஜன், வெகு இலகுவான எதிர்ப்புடன் அவன் மார்பில் வாளைப் பாய்ச்சி தரையில் சரித்த பின்னரே, அவன் துட்டகாமினியல்லன் எனத் தெரிய வந்தது. துட்டகாமினி போல் வேடமணிந்த வேஷதாரி அவன்.

‘தளகர்த்தரே, ஏழு படைப்பிரிவிலும் ஏழு துட்டகாமினிகள் உள்ளனர். எங்களை ஏமாற்றுவதற்காக உருகுணை மன்னன் செய்த தந்திரம் இது...’

திக்கஜனால் இரண்டு துட்டகாமினி வேடதாரிகள் கொல்லப்பட்டனர். திக்கஜன், ‘மித்தா, சரியாக அடையாளம் காண்’ என்றான்.

‘கண்டுகொண்டேன் தளகர்த்தரே! அதோ ஒருபுறம் நந்தமித்தவும் மறுபுறம் சூரநிமலனும் அரன் செய்ய நடுவில் நிற்பவனே உருகுணை மன்னன், துட்டகாமினி’ என்றான் மித்தா.

மாலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. தொடர்ந்த யுத்தம் முடிந்தபாடில்லை. சிங்களப்படையின் கரம் ஓங்கி வருவதை திக்கஜன் உணராம வில்லை. பொங்கிப் பெருகி வரும் நதிநீர், ஆர்ப்பரிக்கும் சமுத்திரத்துடன் காணாமல் போவது போன்ற நிலை, ‘இன்றைய யுத்தம் முடிவதற்கு முன் உருகுணை மன்னனின் சிரசினை என் வாளால் துண்டிப்பேன்’ எனத் திக்கஜன் திடசங்கற்பம் செய்தபடி, மித்தாவும் சில வீரர்களும் தொடர, துட்டகாமினி நின்றவிடத்திற்குக் காற்றென விரைந்தான். தங்களை நோக்கித் திக்கஜன் துரிதகதியில் வருவதைக் கண்ட சூரநிமலன் தனது வீரர்களுடன் துட்டகாமினியைப் பின்தள்ளிவிட்டு முன்னோக்கி வந்தான்.

திக்கஜனும் சூரநிமலனும் நேருக்குநேர் மோதிக்கொண்டனர். கரும்யானையும் சிம்மமும் மோதுவது போன்று, சூரநிமலனும் திக்கஜனும் காட்சி தந்தனர். முதலில் புரவியிலிருந்தவாறும் பின்னர் தரையில் சூதித்தும் போரிட்டனர். சூரநிமலனின் நீண்ட வாள் திக்கஜனின் வாளைத் தடடி வீழ்த்தியது. நிராயுதபாளியாக திக்கஜன் நின்றிருந்தவேளை, மித்தா தனது வாளை அவனிடம் ஏறிந்தான். அதனை எடுப்பதில் திக்கஜனின் கவனம் சிதற, தன்னை நோக்கி நீண்ட சூரநிமலனின் வாளைத்

தடுப்பதற்குக் கேடயத்தை திருப்புவதற்கு இடையில் சூரநிமலனின் வாள் திக்கஜனின் மார்பில் புகுந்து கொண்டது.

திக்கஜனின் மரணத்தைப் பார்த்தபடி ஆதவன் மேற்கு வானில் மறைந்தான். யுத்தநிறுத்தத்திற்கான சங்கு முழங்கியது. தமிழ்த் தளபதியைப் பறிகொடுத்த மித்தாவும் எஞ்சிய நாறுக்கும் குறைவான வீரர்களும் திரும்ப ஆயத்தமாயினர்.

பெருந்தோல்வி. வரலாறு காணாத தோல்வி.

துட்டகாமினியின் வீரர்கள் ஜெயகோஷம் எழுப்பினர்.

‘அனுராதபுரக் கோட்டையை நோக்கிப் படைகளை நகர்த்துங்கள்’ எனத் துட்டகாமினி கட்டளை பிறப்பித்தான். அத்தோடு தளகர்த்தன் நந்தமித்தவை அழைத்து, ‘படை அனுராதபுரத்தை அடைவதற்கு முன் நீ கடுகிச் சென்று எலாரா மாமன்னனைக் காண்பாயாக. ஆயிரமாயிரம் வீரர்களை இரு தரப்பிலும் பலி கொடுத்தது போதும்! இந்த இரத்தாழு இனியும் பெருக்க்கூடாது. நாம் இருவரும் தனிச்சமர் புரிவோம்! அச்சமரில் யார் வெற்றியடைகிறாரோ அவருக்கே இந்த இலங்காபுரி இராச்சியம் சொந்தமாகும். என அறிவித்து மாமன்னனின் விருப்பினை அறிந்துவா’ எனக் கட்டளையிட்டான்.

நந்தமித்த தனது புரவியில் தாவி ஏறி அனுராதபுரத்தை நோக்கிச் சுடுதியில் பயணமாணான். செய்தியறிந்த விகாரமாதேவி மகனிடம் விரைந்து வந்தாள்.

‘என்ன காரியம் செய்தாய், புதல்வா. மாமன்னன் எலாராவுடன் தனிச் சமரா? அதுவும் இளைஞரான நீயா?’

‘தாயே...’

‘எலாராவின் வீரத்தை நீ அறியாய்! அது வலிமையிழக்காத கிழச் சிங்கம்! எலாராவுக்கு முன் தனிச்சமரில் எவரும் வென்றுவிட முடியாது, காமினி’,

துட்டகாமினி திடமாகக் கூறினான்:

‘முடிவு யாதாயினும் ஆகுக. தாயே. நான் செய்த முடிவினை எவ்வாறு மாற்றுவேன், தாயே, உங்களதும் சங்கத்தினதும் ஆசி என்பக்கம் இருக்கும்போது எனக்குத் தோல்வியா? எங்களுடன் நித்தம் ஆசீவதித்தபடி கடந்த ஒரு வருடமாகக் கூட வந்து கொண்டிருக்கும் ஐநாறு தேரர்களின் ஆசி என்னவாகும்? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களை வதும் செய்து பெறும் இந்த வெற்றி எனக்கு வெறுப்பையும், கவலையையும் தருகின்றன. தாயே!’

தலைமைத்தேரர் அவன் முன் வந்தார்.

அழராஜா எல்லாளன்

‘மன்னா, நீ யாது கூறுகிறாய்?’

‘ஆயிரக்கணக்கானவர்களை என் வாஞ்சுக்கு இரையாக்கியுள்ளேன். என் மனதில் அமைதியில்லை.’

‘அவர்கள் பெளத்தத்தை நம்பாதவர்கள். பைசாச வணக்கத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள். அவர்கள் விலங்குகளுக்குச் சமமாகக் கருதப்பட வேண்டியவர்கள்’ என்றார் தலைமைத்தேரர்.

‘அவர்கள் பாவம் செய்தவர்கள். விலங்குகளிலும் மேலானவர்கள் எல்லன். இவர்களைக் கொன்றால் பாவம் சேராது. நீ கவலையை விட்டொழி.’

துட்டகாமினி தலைமைத் தேரரையும் தாயையும் மிகுந்த கவலையோடு ஏறிட்டான்.

அத்தியாயம்: 27

அஸ்தமனம்

புட்டத்துயானை மகாபர்வதத்தின் மீது எல்லாளன் பூரண ஆயுதபாணியாக அமர்ந்து கொண்டார். வயோதிபத்தின் தளர்ச்சி தெரியாத கோலம், பஞ்ச ஆயுதங்களும் தரித்த நிலையில், குகையிலிருந்து புறப்பட்ட வேங்கைபோல எல்லாளன் காட்சி தந்தார். அவர் ஆரோகணித்துள்ள யானையின் முன்னாலும் பின்னாலும் நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் அளிவகுத்து நின்றனர்.

அரண்மனை உள்ளடங்கலான அநுராதபுரக் கோட்டையைச் சூழ்ந்து, துட்டகாமினியின் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களைக் கொண்ட சேனா சமுத்திரம் முற்றுகையிடிடிருந்தது. எல்லாளன் தனது ஆளுங்கணத்தின் ரைக் கூட்டி ஆலோசனை நடாத்தினான். எஞ்சியுள்ள தமிழ்வீரர்களை ஒருங்கிணைத்து தானே படையை நடாத்துவதென முடிவுபெச்யத் வேளையில், துட்டகாமினியின் செய்தி வந்து சேர்ந்தது. ‘நாமிருவரும் தனிச்சமர் செய்து இலங்காபுரியின் ஆட்சி எவருடையதெனத் தீர்மானிப்போம். வெல்பவரே அரியணைக்குரியவர்’.

அச்சவாலை எல்லாளன் ஏற்றபோது, பட்டத்து மகிழி அரசதேவி மறுதவித்தாள்.

‘பேரரசே, தனிச்சமருக்கு நீங்கள் செல்வதா? நீங்களோ வயோதிபர்... உருகுணை மன்னனோ இளைஞர்ன்...’

கண்களில் கனல் பறந்து சிவக்க மகாராணியை எல்லாளன் ஏறிட்டார்: ‘என் வீரத்தின் மீது உனக்கேன் ஜையம் ஏற்பட்டது, ராணி? என்னுடலின் வலிமை இன்னமும் வற்றிடவில்லை’.

‘தனிச்சமருக்கான அழைப்பில் ஏதும் சூது இருக்கலாம், அரசே! உருகுணை மன்னன் துட்டகாமினி, தன் தம்பியுடனான அரசரிமைப் போரில் சத்தாதீசனை இவ்வாறு தனிச்சமருக்கு அழைத்துள்ளான். அதே தந்திரத்தை இங்கும் கையாளுகின்றான்’ என்றார் அமைச்சர்.

எல்லாளன் கம்பீரமாக எழுந்து நின்றார்: ‘ஓருவன் தனிச்சமருக்கு அழைக்கும் போது அதனை ஏற்காது பேடி போலப் பதுங்கியிருப்பது என்போன்ற மன்னனுக்கு அழகல்ல. ஆயிரக்கணக்கான என் வீரர்களையும், மாபெரும் தளகர்த்தர்களையும் அவற்றிற்கு மேலாக என் மகன் பட்டத்து இளவரசன் உத்தமனையும் இந்த யுத்தத்தில் பலிகொடுத்த பின்னர்... வேண்டாம் அமைச்சரே! உருகுணை மன்னன் எனக்கொரு சந்தர்ப்பம் அளித்துள்ளான். தன் வீரத்தின் மீது வைத்த நம்பிக்கையால் என்னைத் தனிச்சமருக்கு அழைத்து தவறிமூத்துள்ளான். அவன் மரணம் என் கரத்தால் என்ற நிர்ணயம் இருக்கில் அதுவே ஆகுக. அன்றேல், அவன் கரத்தால் என் மரணம் என்பது நிர்ணயமாகில் அதுவும் ஆகுக’

‘அப்படிப் பேசாதீர்கள்...’ என்ற அரசதேவி தடுத்தாள்: ‘உங்கள் முடிவுப்படி வீரராகச் சென்று வெற்றியுடன் வாருங்கள்...’

அமைச்சர் பவ்வியமாக மன்னனைப் பார்த்தார்.

‘கூறுங்கள் அமைச்சரே?’

‘உங்களது தனிச்சமர்ப்பட்ட வீரம், வெற்றி என்பவற்றுடன், தமிழ்க்குடி மக்களின் வீரம், வெற்றி, நல்வாழ்வு என்பனவற்றைத் தொடர்புபடுத்துவ தால், இத்தனிச்சமர் தமிழ்க்குடி மக்களின் தோல்வியாக மாறிவிடும், மன்னா. வரலாறு உங்களைச் சிலவேளை மன்னிக்காது’.

எல்லாளன் அப்படியே இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார்; முகத்தில் வியப்பும் அதனைத் தொடர்ந்து கவலையும் படர்ந்து பரவின. மறுகணமே தெளிவு பரவியது.

‘கவலற்க. தனிச்சமரில் தோல்வி நம் பக்கமென ஏன் எண்ணுகிறீர்கள்? வெற்றி நம்பக்கமென நம்புங்கள்’.

பட்டத்து மகவி அரசதேவி மீண்டும் குறுக்கிட்டாள்: ‘ஸழவுருக்குப் படையுதவி கேட்டு ஒற்றன் கொடுமுடி சென்றுள்ளான். ஸழவுர் பாலுகநாகன் தனது படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு இங்கு வரும்வரையாவது, தாமதப்படுத்தக்கூடாதா, சவாமி?’

‘பேதைப் பெண்ணே, இந்த யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட மரணங்கள் போதும்... உடல்கள் வெட்டுண்டு, வேல்கள் பாய்ந்து, அம்புகள் துளைத்து இந்த மன்னில் சரிந்த ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களின் சடலங்களின் மீது நின்று, பெருக்கெடுத்தோடும் குருதியால் குளிக்க இனியும் நான் தயாரில்லை. தனிச்சமர் சவாலை இந்த எல்லாளன் ஏற்கிறான்’.

எல்லாளனின் முடிவு நிச்சயமானது. அநூராதபுரக் கோட்டையின் தென்புறக்கதவுகள் திறந்துகொண்டன. எல்லாளனைத் தாங்கிய மகாபர்வதம், வெகு கம்பீரமாக முதலில் வெளிப்பட்டது. படையணிகள்

பின்தொடர்ந்தன. எல்லாளனையும் அவனது படையணியையும் துட்ட காமினியும் அவனது சேனைகளும் எதிர்கொண்டனர்.

யுத்தகளத்தில் இப்படியொரு அமைதியா? இரு தரப்புகளும் அமைதியைப் பேணின.

துட்டகாமினி தனது பட்டத்து யானை கண்டுலன் மீது அமர்ந்திருந்தான். பூரண ஆயுதபாணியாகக் கட்சி தரும் அந்த இளைஞனை அடங்காத ஆர்வத்தோடும் சினத்தோடும் எல்லாளன் ஏறிட்டார். அதேபோல மகாபர்வதத்தின்மீது அமர்ந்திருக்கும் அந்தக் கிழவேங்கையை வியப்போடும் சினத்தோடும் துட்டகாமினி பார்த்தான்.

இரு மன்னர்களும் நெருங்கி வந்தனர். இருதரப்பு வீரர்களும் தனிச்சமருக்கான இடத்தினை மத்தியில் ஒதுக்கிச் சூழ்ந்து நின்றனர்.

இரு மன்னர்களினதும் விழிகள் சந்தித்துக் கொண்டன.

‘தமிழர்மீது குரோதம் பாராட்டும் காமினி அபயன் இவன்தானா?’ என எல்லாளன் எண்ணிக்கொண்டான்.

‘நாற்பத்துநான்கு ஆண்டுகள் இந்த இராச்சியத்தை நீதிநெறி பிறழாது அடை மாமன்னன் இவன்தானா?’ எனக் துட்டகாமினி எண்ணமிட்டான்.

வானத்தில் சூரியன் கிழக்கிலிருந்து இடைவானில் கவலையோடு ஏறினான். இயற்கையே அமைதியிலாழ்ந்ததுபோல நிசப்தப்பிடியில் கிடந்தது.

எல்லாளன், யானைமீது எழுந்துநின்று, ‘என் வீரர்களே உங்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே வையுங்கள்’ எனக் கட்டளையிட்டான்: ‘உருகுணை மன்னனோடு தனிச்சமர் புரியும்போது எவரும் தவறுதலாகக்கூட உருகுணை மன்னன்மீது ஆயுதப்பிரயோகம் செய்துவிடலாகாது’.

உண்மையில் துட்டகாமினி திகைத்துப் போனான். எல்லாள மன்னனது கட்டளை அவனை அடங்கா வியப்பில் ஆழ்த்தியது. சூழ்ந்துநின்ற தனது வீரர்களையும், தம் கரங்களிலிருந்த ஆயுதங்களைத் தூரப்போடுமாறு பணித்தான்.

தனிச்சமர் ஆரம்பமாகியது. யானைகளை நெருங்கவிட்டு, இரு வீரர்களும் முதலில் வாட்போர் புரிந்தனர். அமைதியைக் குலைத்தபடி வாட்களின் மோதல் ஒலி ‘கணீர் கணீர்’ என எழுந்தது. மோதிய வாள்கள் நெஞ்சினை நோக்கிப் பாய்ந்தபோது அவற்றினைக் கேட்யங்களால் தட்டிவிட்டனர். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்களாகக் காணப்படவில்லை. இருவருக்குமிடையிலான வாட்போர் சூரியன் நடுவானிற்கு ஏறும்வரை நிகழ்ந்தது. இருவர் உடல்களையும் வியர்வை ஆறாகக் குளிப்பாட்டியது. எல்லாளனின் வாள் மிக நுணுக்கமாகப்

பாய்ந்தபோது, கூட்டத்திடையே மறைந்து நின்று அவதானித்துக் கொண்டிருந்த விகாரமாதேவி பதறிப்போய்த் தவித்தாள்.

‘இந்தக் கிழவனின் கரங்களில் இவ்வளவு வலிமையா?’ என எண்ணமிட்டாள். அவள் நினைவு தெளிவதற்கு இடையில் விர்ரெனச் சுழன்ற எல்லாளனின் வாள், துட்டகாமினியின் வாளை அவன் கரத்திலிருந்து விடுவித்து நிலத்தில் வீழ்த்தியது. துட்டகாமனி கேடயத்தால் எல்லாளனின் வாள்வீச்சினைத் தடுத்தபடி கணப்பொழுதில் அம்பாரியில் சொருகியிருந்த வேலினைத் தூக்கிக்கொண்டான். கண்டுலனைப் பின்வாங்கச் செய்தான்.

எல்லாளன் தன் கரத்திலிருந்த வாளினை உறையில் செருகிவிட்டு, அம்பாரியில் செருகியிருந்த வேலினைப் பற்றித் தூக்கினான். துட்டகாமனியை வெறி பற்றிக் கொண்டது. தன் கரவேலினை முதலில் எல்லாளனை நோக்கிப் பிரயோகித்தான். காற்றினைக் கீறியபடி ‘கிர’ரெ வந்த வேலினை எல்லாளன் தனது கரத்திலிருந்த கேடயத்தால் தட்டி நிலத்தில் வீழ்த்திவிட்டு, தனது கரத்து வேலினை முழு வேகத்துடன் வீச்விட்டார். அது துட்டகாமனியின் கேடயத்தைத் துளைத்தபடி நிலைத்தது. அதனைக் கேடயத்திலிருந்து பிடுங்கி ஏறிந்துவிட்டு, துட்டகாமனி தாக்குதலுக்குத் தயாராகினான். துட்டகாமனியின் வேல் வீச்சுக்கள் பயனற்றுப் போயின. எல்லாளனின் வேல் வீச்சுக்கள் துட்டகாமனியைத் திணறுத்தன. யானைகளின் அம்பாரிகளில் சொருகப் பட்டிருந்த வேல்களில் ஒவ்வொன்றினைத் தவிர ஏனையவை ஏவப்பட்டு விட்ட நிலையில் மகாபர்வதமும் கண்டுலனும் தத்தம் மன்னர்களைச் சுமந்தவாறு முட்டி மோதுமாப்போல் விரைந்து நகர்ந்தன.

அரையில்வாள், இடக்கரத்தில் கேடயம், வலக்கரத்தில் உயரத் தூக்கிய வேலுடன் எல்லாளன் யானையில் இருந்தார். பழுதுற்ற கேடயமும் ஒரு ஈட்டியுமாகத் துட்டகாமனி, கண்டுலனில் நின்றிருந்தான்.

துட்டகாமனி மகாபர்வதத்தை தாக்குமாறு கண்டுலனுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

இதோ இரு யானைகளும் ஒன்றையொன்று நெருங்குகின்றன. விகாரமாதேவிக்கு நிலைமை புரிந்தது. மறைந்து நின்றிருந்த அவள் கூட்டத்திலிருந்து முன்னே ஓடிவந்தாள்.

‘மகாராஜா...எலாரா...’ எனக் கூக்குராவிட்டாள். எல்லாளனின் கவனம் தப்பியது. தன்னையறியாமல் குரல் வந்த பக்கம் சிரசினைத் திருப்பினான். கூப்பிய கரங்களோடு, விழிகளில் நீர் சொரிய விகாரமாதேவி நின்றிருப்பது தெரிந்தது. ‘என் மகன்... மகாராஜா’ கூப்பிய கரங்கள் கூறின.

அச்சிறு கவனக்கலைப்பு, துட்டகாமனிக்குப் போதுமானதாகியது.

கண்ணுலன் யானை தன் நீண்ட தந்தங்களால், மகாபர்வதத்தைத் தாக்கியது. அது யுத்ததர்மத்திற்கு மறாானது என்பது துட்டகாமினிக்குப் புரியாததல்ல. திடீரென நிகழ்ந்த கடும்மோதலால் மகாபர்வதம் நிலைகுலைய, எல்லாளன் அம்பாரியிலிருந்து கீழே சரிந்தார். அதேகணம், துட்டகாமினியின் கரத்திலிருந்து விடுபட்டவேல், எல்லாளனின் மார்பில் பாய்ந்து நிலைகொண்டது.

தனது மண்ணில் வான் நோக்கியவாறு எல்லாளன் விழுந்து கிடந்தார். துட்டகாமனியின் வீரர்கள் ஜயகோஷம் எழுப்பினர்.

‘நிறுத்துங்கள்... இது ஜயகோஷத்திற்குரிய தன்று. இங்கு நிலத்தில் கிடப்பவர் இந்த நாட்டின் மாபெரும் மன்னன்! நீதிநெறி தவறாத சக்கரவர்த்தி! இந்த மாவீரன் விழுந்த விடத்தில் அவருடல் உரிய அரச மரியாதைகளுடன் தகனம் செய்யப்பட்டும்! அவரது அஸ்தியை வைத்து இவ்விடத்தில் ஒரு சைத்தியம் கட்டப்பட்டும். எந்த மனிதனாயினும் அவன் இளவரசனாக விருந்தாலும் சரி, சாதாரண குடிமகனாகவிருந்தாலும் சரி இந்த வழியாகச் சிவிகையிலோ, மூடுபல்லக்கிலோ வரநேர்ந்தால் வாத்தியவொலி எழுப்பக்கூடாது எனக் கற்றான் ஒன்றில் பொறிப்பியுங்கள்!’ எனக் கட்டளையிட்டான்.

மேலை வானில் மிகுந்த கவலையுடன் சூரியன் சரிந்து கொண்டிருந்தான்.

முற்றும்.

நிறைவுரை

கி.மு. 145 இலிருந்து கி.மு. 101 வரையிலான நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகள் இலங்கையில் மாமன்னாக விளங்கியவன் எல்லாளன். அந்த மாமன்னுடைய வரலாற்றுக் காவியத்தை ‘ஸஹராஜா எல்லாளன்’ என்ற நவீனமாகத் தரும் வாய்ப்பு வலம்புரி சங்கு நாதத்தின் மூலம் கிட்டியது. நன்றி. எல்லாளனின் ஆட்சிக் காலம் ஈழத்து வரலாற்றில் ஒரு பெளர்ணமிக்காலமாகும்.

இந்த நவீனத்தில் வருகின்ற பாத்திரங்களில் முக்காற்பங்கினர் வரலாற்று மாந்தர்களாவர். எல்லாளனின் தளகர்த்தர்களாகக் குறிப்பிடப்படும் திக்கஜன் (திகஜனந்து), மகாகொத்தன், சித்தன். தித்தம்பன், நாளிகன், நந்தசாரதி, உண்ணாமன், கும்பன் முதலானோரும் துட்டகாமினியின் பத்துத்தளகர்த்த மல்லர்களும் கற்பனையானவர்களல்லர். களனிதீசனுடைய மனைவி சித்ததேவி, தேவநம்பியதீசனுடைய மனைவியரான இராமத்தை, வருணத்தை, துட்டகாமினியின் மனைவியான கதி, கதிர்காமத்துச் சத்திரிய மன்னரின் புதல்விகளான அபிஸ்வரியா, (சவேரியா), அபி அனுரதி முதலானோர் வரலாற்றுக் கதாபத்திரங்களே. கதி, ஸ்வரியா, அனுரதி ஆகியோர் பற்றிப் பிராமியக் கல்வெட்டுக்களேயுள்ளன. இந்த நவீனத்தின் கற்பனைப் பாத்திரங்களாகச் சிலர் வருகிறார்கள். அவர்களின்றி இந்தக்கதை கற்பப்பட்டிருக்கமுடியாது.

‘ஸஹராஜா எல்லாளன்’ என்ற இந்த நவீனத்தை எழுதியதன் நோக்கம் என்னைப் பொறுத்தவரையில் தெளிவானது. இலங்கையில் மிகப்புராதன காலத்திலிருந்தே தெற்கே சிங்களவரசும் வடக்கே (வன்னி) தமிழரசும் விளங்கியுள்ளன. ஈழதேசம் எனப்படும் உத்தரப்பிரதேசத்திலிருந்து நிகழ்ந்த தமிழ்ப்படையெடுப்புக்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்தவையல்ல. மேலும் இந்த நாடும் இந்த நாட்டின் ஆட்சியும் இரு இனங்களுக்கும் உரித்துடையவை. மன்னர்கள் மோதிக் கொண்டார்கள்; மக்கள் இரு திறத்து ஆட்சியையும் அங்கீகரித்து வாழ்ந்துள்ளார்கள்.

இவைதாம் இந்த நவீனத்தின் செய்திகள்.

உங்கள் கருத்துக்களை அறிய ஆவல்.

